

การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มีนาคม 2551

การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ไชยยันต์ โดเทศ

วิทยานิพนธ์นี้เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

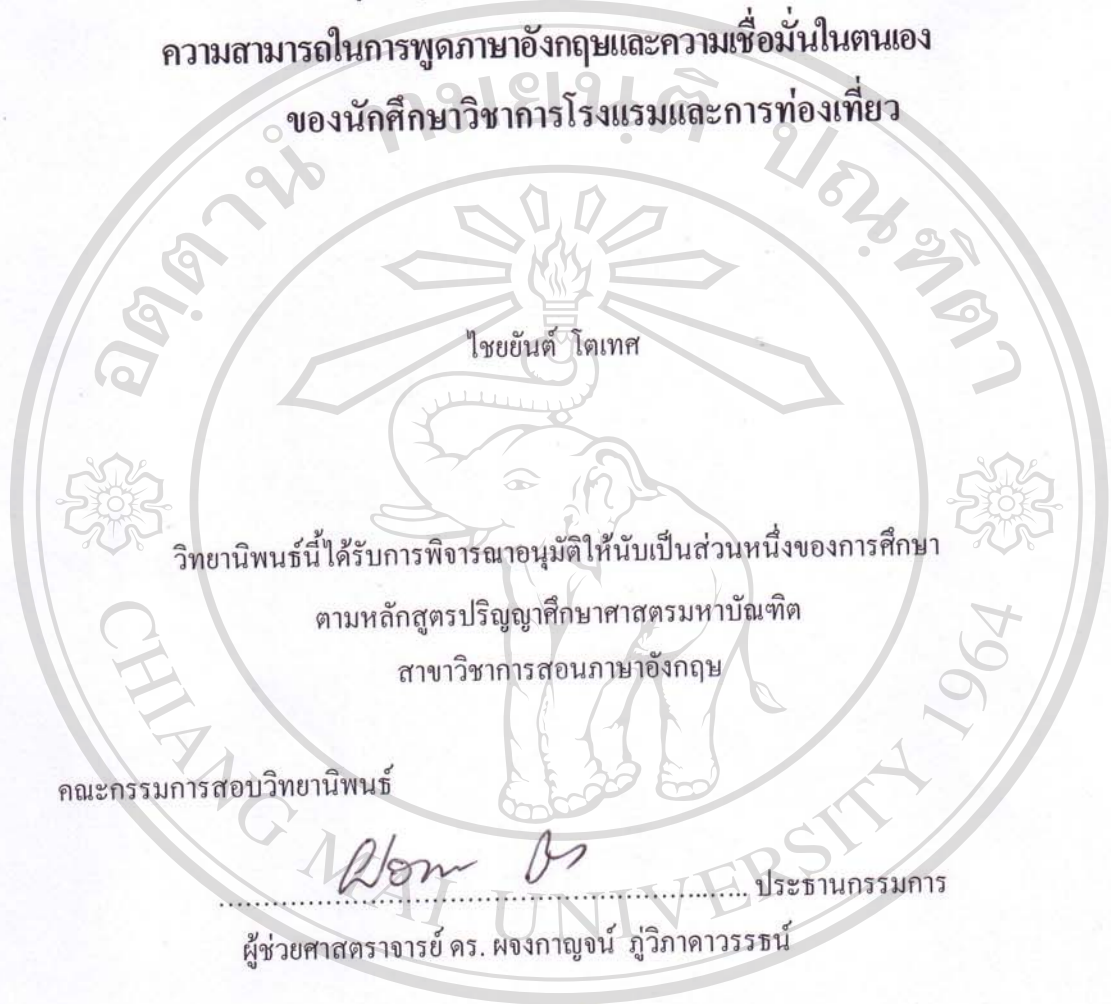
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มีนาคม 2551

การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ไชยยันต์ โตเทศ

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

[Signature] ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ผจงกาญจน์ ภู่วิภาดาวรรณ

ลิขสิทธิ์ © by Chiang Mai University
All rights reserved

[Signature] กรรมการ
รองศาสตราจารย์ วิไลพร ชนสุวรรณ

[Signature] กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร. พรหทัย ตันจัจฉานนท์

6 มีนาคม 2551

© ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงศกาญจน์ ภูวิภาดาบรรณ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ วิไลพร ชนสุวรรณ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร. พรหทัย ตัณฑ์จิตานนท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งกรุณาให้ความรู้ คำแนะนำ คำปรึกษา และตรวจแก้ไขจนวิทยานิพนธ์ เสร็จสมบูรณ์ ผู้เขียนกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ที่ปรึกษาทั่วไป รองศาสตราจารย์ นันทิยา แสงสิน และ คณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้และประสบการณ์ ที่มีคุณค่ายิ่งแก่ผู้เขียน

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ พรพิมล วิไกรย์พัฒน์ ประธานหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่กรุณาให้โอกาสในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณคณาจารย์อาจารย์ประจำสาขาศิลปศาสตร์ทุกท่านและนักศึกษาทุกคนที่ให้การสนับสนุนและอำนวยความสะดวกระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์อวยพร ชิงชยานุรักษ์ อาจารย์สุกรพรรณ คนเฉียบ และ อาจารย์สุระ อินตามูล สำหรับความกรุณาในการตรวจสอบเครื่องมือและแผนการสอนตลอดจน การประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่พัชรวพรรณ โตเทศ คุณพ่อยนต์ โตเทศ คุณยุทธนา โตเทศ พี่ชาย รวมถึงคุณทรงเกียรติ จรัสสันติจิต และครอบครัว จรัสสันติจิต สำหรับความรักความห่วงใย และการสนับสนุนทุกด้านจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายสุดนี้ขอขอบคุณเพื่อนๆ TEFL รุ่นที่ 13 ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณปารุษา เกียรติศิริ คุณเจนจิรา อาษากิจ อาจารย์โรงเรียนนานาชาติลานนา และ คุณวิภาพร เลิศสุขสถาพร สำหรับมิตรภาพ กำลังใจ และความช่วยเหลือระหว่างการค้นคว้าวิจัย และความช่วยเหลือตลอดมา

ไชยยันต์ โตเทศ

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักศึกษาวิชาการ โรงแรมและการท่องเที่ยว

ผู้เขียน นายไชยยันต์ โดเทศ

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงกกาญจน์ ภูวิภาดาวรรณ ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์วิไลพร ธนสุวรรณ กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้น
ประสบการณ์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว
คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลล้านนา เขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว 2 (01710014) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 31 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
จำนวน 3 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถ
ทางด้านการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ขั้นตอนการวิจัยประกอบด้วย
การวัดความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อน
และหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์
หาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษามีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากระดับพอใช้
เป็นระดับดีหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
2. นักศึกษามีระดับความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับสูง
หลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

Thesis Title	Use of Experiential Task –Based Activities to Promote English Speaking Ability and Self- Confidence of Students Majoring in Hotel and Tourism		
Author	Mr. Chaiyan Thotead		
Degree	Master of Education (Teaching English as a Foreign Language)		
Thesis Advisory Committee			
	Asst. Prof. Dr. Pachongkarn	Puwipadawat	Chairperson
	Assoc. Prof. Wilaiporn	Tanasuwan	Member

ABSTRACT

The purposes of this research study were to compare the students' English speaking ability and self confidence before and after learning through experiential task–based activity. The target group was 31 second year bachelor's degree students, majoring in hotel and tourism, who enrolled in the course “English for Tourism and Hospitality 2” (01710014) in the second semester of the academic year of 2006 at Rajamangala University of Technology Lanna, Chiang Mai. The experimental instrument was 3 lesson plans based on experiential task –based activity. The data collecting instruments were the English speaking test and the self confidence test. The research procedures comprised measuring students' English speaking ability and the self confidence before and after learning through the experiential task–based activity. The data obtained were analyzed for mean (μ) and standard deviation (σ).

The findings of this research were as follows:

1. The English speaking ability level of students was increased from fair level to good level after learning through the experiential task–based activity.
2. The self confidence level of students was increased from medium level to high level after learning through the experiential task–based activity.

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
สมมุติฐานการวิจัย	8
ขอบเขตของการวิจัย	9
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์	12
เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถในการพูด	33
เอกสารที่เกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง	39
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	43
การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย	43
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	55
การวิเคราะห์ข้อมูล	56
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา	58
ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา	59
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	60
สรุปผลการวิจัย	60
อภิปรายผล	61
ข้อเสนอแนะ	71
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	73

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	74
ภาคผนวก	80
ภาคผนวก ก	81
ภาคผนวก ข	82
ภาคผนวก ค	86
ภาคผนวก ง	88
ภาคผนวก จ	113
ภาคผนวก ฉ	114
ประวัติผู้เขียน	115

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	ขอบข่ายของแผนการสอนของกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์	46
2	แบบประเมินวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	52
3	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ ความสามารถในการพูดของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้ กิจกรรม มุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์	58
4	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัด ความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรม มุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์	59
5	แสดงผลคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการเรียน โดยใช้ กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์	113
6	แสดงผลคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลัง การเรียน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์	114

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากในการดำเนินชีวิตของคนไทย เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศต่างๆ และภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญในด้านการประกอบอาชีพการศึกษา และธุรกิจ โรงแรม การท่องเที่ยว จากการสรุปสถานการณ์การท่องเที่ยวของชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทยในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2549 จาก จุลสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (e-TAT Tourism Journal, หน้า 1) ได้กล่าวว่าจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติของปี 2549 มีจำนวนทั้งสิ้นประมาณ 12.38 ล้านคน โดยขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ซึ่งเป็นอัตราการเติบโตที่กลับมาขึ้นในแดนบวกในอัตราที่สูงได้อีกครั้ง จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของธุรกิจการโรงแรมและการท่องเที่ยวถือเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวตั้งแต่การกล่าวต้อนรับทักทาย การให้คำแนะนำเรื่องอาหารสถานที่ท่องเที่ยว การจองห้องพัก การดูแลรับผิดชอบการทำหน้าที่ประสานงานด้านต่างๆ เหล่านี้ พนักงานทุกฝ่ายและผู้เกี่ยวข้องมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม และมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐาน โดยการพูดการฟังและการสื่อสารควรมีความเหมาะสมตามเนื้อหา และบริบทและสถานการณ์ กล่าวคือผู้สนทนาต้องมีความรู้ความเข้าใจในภาษามีความสามารถในการตีความและโต้ตอบด้วยภาษาที่เข้าใจ โดยการพูดถ่ายโอนเป็นข้อความที่ใช้ถ้อยคำของตนเองเนื่องจากทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้เวลาค่อนข้างนานในการฝึกฝน ไม่ใช่เกิดจากการจดจำ ดังนั้นผู้พูดมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการฝึกฝนการสอนกฎไวยากรณ์ไปพร้อมๆ กับการใช้ภาษาซึ่งสอดคล้องกับ S.Kathleen (1999) ที่ได้เสนอแนวคิดของความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ว่าแม้ผู้พูดจะใช้ประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้อย่างแม่นยำ แต่ประโยคนั้นไม่มีความเหมาะสมกับการใช้ในบริบทของภาษา การสื่อความหมายก็อาจจะมีข้อผิดพลาดส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร ดังนั้นความสามารถในการสื่อสารต้องประกอบไปด้วยความสามารถในการใช้กฎ (Usage) ไปพร้อมๆ กับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง

(Use)ในรูปแบบประโยคที่ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและสถานการณ์นั้นๆ จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้หลักสูตรภาษาอังกฤษปีชั้นพื้นฐานของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศพุทธศักราช 2545 มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพคือ ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อสังคมและวัฒนธรรม(Socio-Cultural Function) ความสามารถในการใช้ภาษาสื่อ ความหมายได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ (Cognitive Linguistic-Function) และ กรมวิชาการ (2545 หน้า 18) ได้เน้นให้ผู้เรียนได้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ในสถานการณ์จริงมีประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษสามารถทำงานที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ การศึกษาแหล่ง ข้อมูลในการศึกษาระดับที่สูงขึ้นในอนาคตรวมไปถึงการประกอบอาชีพหลังจาก จบการศึกษาออกไปแล้ว (English for Academic Purposes: EAP)

หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ คณะคณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลล้านนาเขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2549 มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสนทนาติดต่อสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับงานเบื้องต้นและนำความรู้ความเข้าใจ ทางทฤษฎีไปประยุกต์ใช้กับการดำเนินงานธุรกิจที่เกี่ยวกับการโรงแรมและการท่องเที่ยว หรือธุรกิจ อื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยนักศึกษาจะต้องมีทักษะทางด้านภาษา พื้นฐานทางด้านวิจัยและเทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองสำหรับการ ศึกษาในระดับที่สูงขึ้น จะเห็นได้ว่าทักษะการพูดจึงมีความสำคัญต่อการเรียนวิชาดังกล่าวมาก กล่าวคือ เมื่อจบการศึกษาผู้เรียนจำเป็นต้องสามารถสื่อสารเกี่ยวกับงานอาชีพได้ แต่ปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับสามารถพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้หรือพูดได้ในระดับที่ยังไม่ เป็นที่น่าพอใจนัก จากการสัมภาษณ์ สุภรพรรณ คนเฉียบ ได้ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2548 ผู้สอนในรายวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว ได้ให้ความเห็นว่านักศึกษามีความแตกต่างกัน ทางด้านพื้นฐานความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษทักษะทางภาษาของนักศึกษาคือทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น ไม่ดีพอโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูดซึ่งสังเกตได้จากการที่นักศึกษาไม่สามารถพูด ได้ดีเท่าที่ควรและในระหว่างการเรียนในชั้นเรียนนักศึกษาไม่ได้ให้ความสนใจและไม่มีความ กระตือรือร้นในการเรียนเท่าไรนัก ซึ่งสอดคล้องกับ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ ภาษา อังกฤษของผู้เรียนส่วนใหญ่ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจนักกล่าวคือผู้เรียนยังไม่สามารถ สื่อสารกับชาวต่างประเทศได้เท่าที่ควรหรือถ้าจะสื่อสารได้บ้างก็มักจะใช้ภาษาในลักษณะที่เจ้าของ ภาษาไม่ใช้กัน เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนที่ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยตรงน้อยมากเมื่อเทียบกับผู้เรียนในสถานการณ์การสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ หรืออินเดีย และเมื่อพิจารณาความสามารถ ทางด้านการพูดของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการถ่ายโอนสื่อสารและ

วิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้จากการศึกษาของกรมวิชาการ (2545) ที่ได้ทำการดำเนินการวิจัยติดตามผลการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรตลอด 10 ปีที่ผ่านมา พบว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารยังไม่มีประสิทธิภาพพอที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในการค้นคว้าติดต่อสื่อสารรวมถึงการหาความรู้เพิ่มเติมที่มีอยู่หลากหลายในยุคสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งผู้เรียนมักจะมีความคิดว่าตนเองขาดทักษะในการค้นคว้าและการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีความหวาดกลัวที่จะถูกถามในชั้นเรียนจากหัวข้อที่ได้รับมอบหมายในการนำเสนอ ทำให้การพูดแต่ละครั้งสร้างความกดดันให้แก่ผู้เรียนจนส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสม จากการศึกษางานวิจัยถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า เนื้อหาที่นำมาใช้ในชั้นเรียนส่วนใหญ่ยังมีการมุ่งเน้นเนื้อหาที่อยู่ไกลตัวจากผู้เรียน เช่น สถานการณ์จากต่างประเทศ ได้แก่ แบบเรียน และกระบวนการคิดการศึกษาแบบแนวตะวันตกมาที่นำมาใช้ในชั้นเรียน ซึ่งผู้เรียนบางคนยังไม่เคยได้เห็นหรือสัมผัสโดยตรง การณ์ของตนเองโดยตรง อีกทั้งเนื้อหาที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนบางอย่างก็ไม่ได้มีความสอดคล้องกับบริบทที่ใกล้ตัวกับผู้เรียน ส่งผลให้การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารพัฒนาภาษาอังกฤษในการประกอบวิชาชีพ ยังอยู่ในระดับที่น้อยมากซึ่งสอดคล้องกับ ดวงเดือน แฉียงขัน (2541) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นเพียงพื้นฐานที่ให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร ผู้เรียนมิได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ โดยปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้เกิดปัญหาการขาดความเชื่อในตนเองซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจเนื่องมาจากการที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสในการฝึกใช้ภาษาในห้องเรียนและสถาน การณ์จริง โดยปัญหาเหล่านี้จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไม่ดีเท่าที่ควรและขาดความมั่นใจในตนเอง

จากปัญหาที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในปัจจุบันผู้สอนควรคำนึงถึงเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการสอนว่ามีความสอดคล้องมีความสัมพันธ์และใกล้ตัวกับผู้เรียนที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมที่ตนมีอยู่เข้ากับความรู้ใหม่และประสบการณ์ที่ตนได้พบเห็นหรือสถานการณ์การใช้ภาษาที่เป็นจริงจนเกิดเป็นการเรียนรู้และเข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังศึกษาอยู่ (Ron and Lyses, 1996) โดยการโยงประสบการณ์เดิมกับเนื้อหาใหม่เป็นภาษาอังกฤษทำให้เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ซึ่งเป็นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจเห็นคุณค่าในตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นด้วย นอกเหนือไปจากนี้ สายสุวรรณ บุญคง (2537) ได้กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาควรมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่ใกล้ตัวกับผู้เรียน โดยผู้สอนควรจัดการเรียนเนื้อหาบทเรียนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างประสบการณ์ใหม่ในสิ่งที่เรียนและความรู้ใหม่ควรอยู่บนพื้นฐานเดิมของผู้เรียน กล่าวคือ ผู้เรียนมีความรู้กับสิ่งที่กำลัง

ศึกษาอยู่บ้างเพื่อเป็นการนำความรู้เดิมมาช่วยในการนำความรู้ความเข้าใจกับสิ่งใหม่ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพขึ้นจึงอาจกล่าวได้ว่าผู้สอนมีความจำเป็นต้องหารูปแบบ เนื้อหาการเรียน การสอนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจจากเนื้อหาที่เรียนในชั้นเรียนนำมาลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน จากเนื้อหาที่เกี่ยวข้องนั้นนำไปสู่การเรียนรู้เกิดความเข้าใจและนำไปสู่การเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning Experience) โดยลักษณะการเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจนเกิดการเรียนรู้เกิดความเข้าใจและนำไปสู่การนำไปใช้ได้เหมาะสมคือ **กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ (Experiential Task-Based Learning)** ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยกิจกรรม การสอนนี้อยู่บนแนวคิดพื้นฐานของ **กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-Based Learning)** โดย Nunan (1996) กล่าวว่า กิจกรรมมุ่งเน้นปฏิบัติงานเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะได้รับ ตัวป้อนทางภาษาและได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัตินั้นผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่นการคิดแบบวิเคราะห์ห้วงการ การคิดแก้ปัญหาจากข้อมูลที่กำหนดสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลค้นหาข้อมูลที่ต้องการแล้วนำข้อมูลมาสร้างเป็นผลงานที่สมบูรณ์โดยผู้เรียน จะได้รับการกระตุ้นท้าทายด้วยปัญหาหรือสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนตัดสินใจและแก้ปัญหาดังกล่าว โดยอาศัยความรู้เดิมและความรู้ใหม่เพื่อการใช้ภาษาเป้าหมายในการสนทนาติดต่อสื่อสาร

นอกเหนือจากนี้ กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนปฏิบัติ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะที่ผู้เรียนต้องนำไปปฏิบัติภาระงานจากสถานการณ์ที่กำหนดให้มีเนื้อหา ที่เหมาะสมกับระดับสติปัญญาของผู้เรียน มีลำดับขั้นตอนในการทำงานที่ชัดเจนซึ่งกิจกรรมนี้ ผู้เรียนจะต้องแสดงผลลัพธ์ที่ได้ออกมาเป็นรูปแบบภาษาที่ใช้ได้ตามสถานการณ์จริงในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน โดยฝึกฝนจากทักษะต่างๆ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งการเรียนจากกิจกรรม มุ่งปฏิบัติงานนี้จะต้องมีการเตรียมตัวล่วงหน้ามาอย่างดี ทั้งนี้ Willis (1998) กล่าวว่าในการจัด การเรียนการสอนต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาและองค์ประกอบ ที่นำมาใช้ในกิจกรรมนี้ควรมีความสอดคล้องและพิจารณาให้เหมาะสมกับความยากง่ายและระดับ ของผู้เรียน โดย Willis ได้มีทัศนะเกี่ยวกับการออกแบบภาระงานว่าควรมีขั้นตอน ดังนี้ 1.) ขั้นตอน ปฏิบัติงาน (Pre-Task) 2.) ขั้นตอนปฏิบัติงาน (Task-Cycle) 3.) ขั้นตอนหลังปฏิบัติงาน (Language Focus) ซึ่งการเรียนทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการคิดที่ค่อนข้างซับซ้อนและเป็นระบบ ในการพิจารณาแก้ปัญหาตามที่กำหนด

อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพนั้นควรคำนึง ถึงความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับประสบการณ์ตรง (Direct Experience) ของผู้เรียนเพื่อที่จะเชื่อมโยงความรู้เดิมที่ตนมีให้เข้ากับความรู้ใหม่ที่ผู้เรียนได้มี

ส่วนร่วมในการสร้างประสบการณ์ใหม่ในสิ่งที่เรียนเป็นการต่อยอดความรู้ใหม่ที่สอดคล้องมีความเกี่ยวข้องกันอยู่บนพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน คือผู้เรียนควรมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเรียนรู้อยู่บ้างเพื่อเป็นการนำความรู้เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจในการเรียนรู้ครั้งใหม่ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ซึ่งผู้สอนควรหาวิธีแบบการเรียนรู้ที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้ได้มาซึ่งความรู้ โดยลักษณะการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติจริงคือ การเรียนแบบประสบการณ์ (Experiential Learning) โดย John Dewey (1938) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบประสบการณ์ว่าควรเป็นการเรียนรู้ที่มีการลงมือกระทำจริงจากประสบการณ์ตรงของผู้เรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ คิดพิจารณาอย่างพินิจพิเคราะห์แล้วนำไปต่อยอดสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน นอกจากนี้ Dewey ยังสนับสนุนแนวคิดของการเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) จากการศึกษาที่ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงในการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงตามบทบาทใหม่ในรูปแบบของวงจรการปฏิบัติจริง เช่นเดียวกับ Kolb (Cited in Lewis & Williams, 1994, หน้า 6-7) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบประสบการณ์ คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ความรู้ได้ถูกสร้างขึ้น โดยการถ่ายโอนประสบการณ์และถือว่าประสบการณ์ที่ไม่มีการสะท้อนผลถือว่าเป็นการเรียนรู้ที่ไม่เป็นจริง (Unrealized Learning) จากแนวคิดหลักดังกล่าว Dewey ได้แสดงรูปแบบการเรียนแบบประสบการณ์ว่าเป็นการเรียนรู้ที่เป็นลักษณะวงจรการเรียนรู้ (Learning Cycle) กล่าวคือ การเรียนแบบประสบการณ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมปฏิบัติจริง (Action) ในกิจกรรมและคิดใคร่ครวญหรือไตร่ตรอง (Reflect) กลับไปในการกระทำนั้นๆ เพื่อที่จะประเมินผลโดยพิจารณาถึงส่วนที่เป็นประโยชน์หรือมีความสำคัญและใช้ข้อมูลที่ได้ไปปฏิบัติในกิจกรรมอื่นอีกต่อไป (Apply) (Cited in Iowa Cooperative Extension Service, 1998)

จากขั้นตอนของการเรียนแบบประสบการณ์ของ Dewey จะเห็นได้ว่า ขั้นตอนการเรียนแบบประสบการณ์ ที่กล่าวมาสามารถนำมาใช้ร่วมกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานได้ เนื่องจากกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานและการเรียนแบบประสบการณ์มีความสอดคล้องกันที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาจากตัวป้อนทางภาษากับเป้าหมายเข้ากับการใช้จริงจากสถานการณ์ต่างๆ จากรอบๆ ตัวซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นและสามารถแสวงหาความรู้ความเข้าใจสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัวได้โดยแนวคิดของ Kolb (1984) สามารถนำมาปรับเข้ากับการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานของ Willis (1996) ได้ 4 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน (Task) ขั้นตอนการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนแรกที่ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติภาระงาน เพื่อใช้ภาษาในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจกับตัวป้อนทางภาษาแล้วใช้งานนั้น

เป็นสื่อกลางให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ตามการใช้ภาษาเป้าหมายที่วางไว้ ตามจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปสู่การใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน ในขั้นตอนที่ 1 สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

1.1 **ขั้นก่อนปฏิบัติงาน** เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะต้องใช้ตัวป้อนทางภาษา อันได้แก่ ทักษะการฟัง การฟัง การพูด มาจากรายการวิทยุ รายการอาหาร แผ่นพับ โฆษณาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบต่อเนื่องและชัดเจน เพื่อนำมาเป็นตัวป้อนของงานเพื่อการสื่อสาร โดยผู้สอนจะเสนอหัวข้อในการสอน โครงสร้างของคำศัพท์ ไวยากรณ์ วลี และประโยคต่างๆ ที่มีเนื้อหาทางภาษาที่สัมพันธ์กัน โดยเนื้อหาเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับ โครงสร้างทางภาษาที่จะนำมาใช้ในการปฏิบัติภาระงาน

1.2 **ขั้นปฏิบัติงาน** เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานเป็นคู่ หรือกลุ่มย่อย ในการนำเสนอผลงานเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา ผู้เรียนจะทำงานนำเสนอต่อหน้าชั้นเรียนตามหัวข้อที่ได้กำหนดไว้ โดยผู้สอนจะคอยส่งเสริมและตรวจทางความถูกต้องก่อนมีการนำเสนอต่อหน้าชั้นเรียน ให้แก่ผู้เรียนในการเตรียมงานอย่างเต็มที่ เช่น การทบทวนความเข้าใจ เนื้อหาการพูด ลำดับการพูด วิธีการนำเสนอ โดยเนื้อหาที่ผู้เรียนนำมาเสนอนั้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสภาพตามความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน และก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ในการถ่ายทอดข้อมูลและเกิดความมั่นใจมากขึ้นในการนำเสนอหัวข้องาน

ขั้นที่ 2 ขั้นหลังปฏิบัติงานและคิดใคร่ครวญ (Language Focus and Reflection Stage)

ขั้นหลังปฏิบัติงานนี้ผู้เรียนจะทำการทบทวนในสิ่งที่ได้เรียนมาจากการทำงานในชั้นเรียน มาวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตนและผลการประเมินที่ได้รับกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน และรวบรวมปัญหา โดยผู้สอนจะคอยปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาให้มีความถูกต้อง และทบทวนความเข้าใจทางด้านคำศัพท์ วลี โครงสร้างทางภาษา และบริบททางภาษาโดยการตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบความมั่นใจมีการให้ข้อมูลทบทวนความเข้าใจแก่ผู้เรียน ผู้สอนอาจมีการสอบถามแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในขณะเดียวกันผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันอภิปรายถึงงานที่ผู้เรียนปฏิบัติ ทบทวน โดยผู้สอนจะสรุปรูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องหรือคำศัพท์ที่ได้จากการปฏิบัติในขั้นปฏิบัติงานและผู้เรียนจะคอยบันทึกเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางความสามารถในการใช้ภาษาที่ดีขึ้น หลังจากนั้นผู้เรียนจะนำข้อมูลจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เช่น การพูดนำเสนอ กลุ่มหน้าชั้นเรียน การใช้ตัวป้อนทางภาษาที่ได้รับมาสะท้อนผลนั้นๆ มาคิดใคร่ครวญ โดยใช้ทักษะการพูดมาเพื่อนำมาจำแนกสรุปเป็นมโนทัศน์และเขียนออกมาในเชิงสะท้อนความคิดซึ่งผู้เรียนจะสามารถต่อยอดเพิ่มองค์ความรู้จากประสบการณ์ที่ได้ลงมือปฏิบัติ วิเคราะห์ และไตร่ตรอง ประสบการณ์ที่นำไปสู่การนำไปใช้ที่เหมาะสม อีกทั้งผู้เรียนสามารถนำความรู้เพิ่มเติมที่ตนเองได้รับมาไปแสวงหาข้อมูลในชั้นประสบการณ์จริงต่อไป

ขั้นที่ 3 ขั้นประสบการณ์จริง (Experience Stage)

ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้มีประสบการณ์จริง จากการมีปฏิสัมพันธ์กับ สื่อข้อมูล สื่อการสอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันจากประสบการณ์จริง เช่น การ สอบถามความเห็น หรือจากการบอกกล่าวทางวาจา เก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานที่จริงจากแหล่ง ต่างๆ การสังเกตการณ์ การจดบันทึกข้อมูล โดยวิธีการเหล่านี้จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนทำการ เก็บรวบรวมข้อมูล จัดระบบข้อมูล เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้มา และผู้เรียนเริ่มที่จะเห็นความสัมพันธ์ ของข้อมูลที่ได้อ้างอิงกับบทเรียนที่เรียนอยู่ อีกทั้งผู้เรียนเริ่มที่จะเห็นการเชื่อมต่อ และรูปแบบ ขององค์ความรู้ภายนอกกับประสบการณ์ของผู้เรียนมากกว่าที่จะคงความจำหรือยึดติดกับความคิด ภายในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว

หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้เรียนจะทำการเสนอหน้าชั้นอีกครั้ง โดยใช้ข้อมูลที่ได้รับ และภาษาเป้าหมายในการนำเสนอ เพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ต่อผู้สอน และผู้เรียนด้วยกันเอง ซึ่งผู้เรียนอาจมีข้อมูลที่คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันออกไปตามหัวข้อที่ตนเองได้เลือกไว้ จะเห็นได้ว่าขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริง ได้และยังสามารถนำความรู้ไปขยายกว้างเพื่อการค้นพบของผู้เรียนเองอีกด้วย

ขั้นที่ 4 ขั้นคิดใคร่ครวญ (Reflection Stage)

ขั้นตอนนี้จะเป็นขั้นรวบรวมขององค์ความรู้ทั้งหมดที่ผู้เรียน ได้เรียนมาจากในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนจากการเรียนแบบปฏิบัติงานและการเรียนแบบประสบการณ์ กล่าวคือ ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ คิดใคร่ครวญไตร่ตรองจากประสบการณ์หรือสิ่งที่ได้พบ ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ปฏิบัติ ด้วยตนเองและผู้เรียนจะต้องพิจารณาสะท้อนประสบการณ์ของตนเองในรูปแบบของพัฒนาการ ทางการพูดและการเขียนอีกครั้ง แล้วนำเอาการกระทำนั้นๆ มาไตร่ตรองพิจารณาเพื่อนำไปสู่ ความเข้าใจและสร้างความรู้ใหม่ ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากขั้นตอนที่ได้กล่าวมาข้างต้นอาจกล่าวได้ว่าขั้นตอนการเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ ที่นำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานส่งผลให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษมีความ สามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเนื่องจากผู้เรียนต้องแสดงออกหรือสื่อความคิดความเข้าใจ ของตนเองที่มีต่อเนื้อหาบทเรียนต่อผู้อื่นระหว่างการปฏิบัติงานตามขั้นตอน โดยใช้ภาษาเป้าหมาย ในการสื่อสารระหว่างการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจจากการศึกษาของ Nunan (1996) พบว่า ผู้ที่เรียนร่วมกันจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเพราะต้องใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารส่งผลให้ผู้เรียนมีความกล้าที่จะพูดตอบโต้กันไปมาระหว่างผู้เรียนด้วยกันงานที่ มอบหมายทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น ในตนเองกล้าแสดงออกและนำเสนอผลงานให้ดีขึ้น ส่วน วิจัย ดิพพร้อม (2538) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อใช้ในวิชาภาษาอังกฤษ

ธุรกิจ 1 พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้นนอกจากนี้ สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนพบว่าผู้เรียน โดยกิจกรรมแบบกำหนดงานมีความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษสูงขึ้นและจากการศึกษาของ Belch (2003) ที่เกี่ยวกับการเรียนแบบประสบการณ์ พบว่า ผู้เรียนมีความพัฒนาทักษะในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนและทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักว่าการเรียน ในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอในการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงซึ่งการเรียนที่ผู้เรียนได้ เรียนรู้จากประสบการณ์จริงของตนเองย่อมทำให้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงและเป็นการพัฒนา ทักษะทางสังคมของผู้เรียนจากการวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติสารถนำมา และการเรียนแบบประสบการณ์ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนในการสร้างประสบการณ์ที่มี ความหมายจากการลงมือปฏิบัติวิเคราะห์ให้ไตร่ตรองประสบการณ์นำไปสู่ความคิดรวบยอดที่ทำให้ ผู้เรียนเกิดการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของตนเองให้เหมาะสมนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในชีวิต ประจำวันจะเห็นได้ว่าขั้นตอนการเรียนรู้จากกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งเน้นงานปฏิบัติสารถนำมา ประยุกต์ใช้ในการเรียนแบบประสบการณ์ได้ในการเรียนภาษาที่เป็นการเรียนรู้อย่างจริงจังไม่ใช่ เป็นเพียงการเรียนที่ผู้เรียนเพียงเข้าร่วมกิจกรรมหรือผลิตผลงานทางภาษาตามที่กำหนดแต่ผู้เรียน ยังคงต้องมีส่วนร่วมในการค้นพบในความรู้ให้เกิดความรู้รวบยอดและคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใน สิ่งใหม่ๆ โดยใช้ตัวป้อนทางภาษาร่วมในทุกขั้นตอนของการเรียนการสอนและบทบาทของผู้สอน จะต้องจัดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาให้สอดคล้องในแต่ละขั้นตอนของการเรียนและจัดสรร ข้อมูลหรือแหล่งความรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนค้นพบ ด้วยเหตุผลดังกล่าวขึ้นต้นผู้วิจัยจึงเห็นว่ากิจกรรม มุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์น่าจะเป็นวิธีการสอนวิธีการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่น ในตนเองของผู้เรียนได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังจาก การเรียน โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่น ในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังจากการเรียน โดยใช้ กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาที่ได้เรียนจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์มีความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. นักศึกษาที่ได้เรียนจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตคือ

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว หรือ English for Tourism and Hospitality 2 (01710014) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 31 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง

3. เนื้อหา

เนื้อหาในการเรียนเป็นบทเรียนที่ได้มาจากการสำรวจความต้องการความสนใจของผู้เรียนและหลักสูตร English Conversation for Hotel and Tourism 2 ได้แก่ บทสนทนา การกล่าวทักทาย การให้ข้อมูลเรื่อง อาหาร ที่พัก การแนะนำห้องพัก และสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ ในระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ หมายถึง กิจกรรมการเรียนที่บูรณาการมากจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานและการเรียนแบบประสบการณ์ โดยมีขั้นตอนหลักอยู่ 4 ขั้นตอน โดยขั้นแรก สุดคือขั้นมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งประกอบไปด้วย ขั้นตอนปฏิบัติงานและขั้นปฏิบัติงาน โดยทั้ง 2 ขั้นนี้จะเป็นขั้นแรกสุดในการให้ตัวป้อนทางภาษาให้แก่ผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ภาษาในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง มีการให้ผู้เรียนปฏิบัติงานในชั้นเรียนที่เป็นงานเดี่ยว งานคู่ และงานกลุ่มจากตัวป้อนที่ผู้สอนได้กำหนดให้ในการสื่อสาร โดยขั้นตอนทั้งหมดของกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานในขั้นตอนที่หนึ่งนี้จะสะท้อนถึงความเกี่ยวข้องเข้ากับขั้นที่สองหรือขั้นหลังปฏิบัติงานและคิดใคร่ครวญ โดยผู้เรียนและผู้สอนจะคอยเลือกเฟ้น สรุปเนื้อหาที่มีความสำคัญ

นำมาไตร่ตรอง ออกมาในรูปแบบภาษาพูดและเขียน โดยผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงสิ่งที่เรียนจากในชั้นเรียนนำออกมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้เพิ่มเติมที่ตนเองได้รับมา ไปแสวงหาข้อมูลในชั้นประสบการณ์จริงในขั้นที่ขั้นสาม ซึ่งผู้เรียนจะต้องทำการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมจากงานที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนด ซึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนจะต้องค้นคว้าเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานที่จริงจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น การสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ การจดบันทึกข้อมูล เมื่อผู้เรียนได้ข้อมูลมาแล้ว ผู้เรียนจะนำข้อมูลที่ได้นำมาสำรวจกับบทเรียนที่เรียนอยู่ และผู้เรียนจะต้องทำการสรุปและนำมาเสนอต่อหน้าชั้นเรียน ซึ่งขั้นที่สามนี้จะถูกสะท้อนออกมาในรูปแบบขั้นตอนที่สี่ หรือ *ขั้นคิดใคร่ครวญ* กล่าวคือ คือผู้เรียนจะสรุปองค์ความรู้รวบยอดทั้งหมดว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้อย่างไร โดยที่ผู้เรียนสามารถนำองค์ความรู้เหล่านั้นไปประกอบกับอาชีพที่เกี่ยวข้อง ช้องและสร้างออกมาเป็นองค์ความรู้ใหม่ได้อย่างเหมาะสม

2. **ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยวัดทักษะในการพูดทั้งหมด 6 ด้าน คือ การออกเสียง ไวยากรณ์ เนื้อหา ปฏิสัมพันธ์ การใช้คำศัพท์ และความคล่องตัวในการพูด ที่ผู้วิจัยได้ทำขึ้น โดยผู้วิจัยได้ปรับเกณฑ์การพูดมาจากเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการพูดแบบของ The Foreign Service Institute Scale (FSI), The Schulz Communicative Competence Scale และ The Bratz Scale.

3. **ความเชื่อมั่นในตนเอง** หมายถึง ลักษณะของผู้เรียนที่กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าใช้ภาษาในการสนทนาระหว่างปฏิบัติการทางภาษา มีจิตใจมั่นคงหนักแน่น กล้าคิด กล้าตัดสินใจ ใช้เหตุผลในการแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยไม่หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เป็นปัญหา มีความคิดสร้างสรรค์ ทำในสิ่งแปลกใหม่อยู่เสมอ และ ชอบแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นตลอดเวลา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
2. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย โดยได้แยกหัวข้อดังนี้

1. กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
  - 1.1 ความหมายของงานและกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน
  - 1.2 แนวคิดที่สอดคล้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน
  - 1.3 ความหมายของการเรียนแบบประสบการณ์
  - 1.4 แนวคิดที่สอดคล้องกับการเรียนแบบประสบการณ์
  - 1.5 ขั้นตอนการเรียนแบบประสบการณ์
  - 1.6 ความหมายและขั้นตอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
  - 1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
2. ความสามารถในการพูด
  - 2.1 ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการพูด
  - 2.2 ความสำคัญของการพูด
  - 2.3 องค์ประกอบสำคัญของการพูด
  - 2.4 การวัดและการประเมินการพูด
3. ความเชื่อมั่นในตนเอง
  - 3.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง
  - 3.2 ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง
  - 3.3 องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเอง

1. กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

1.1 ความหมายของงานและกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน

Richards Platt และ Weber (1985 อ้างใน Nunan 1989 หน้า 289) กล่าวว่า งาน คือ กิจกรรมหรือการกระทำที่กระทำเพื่อผลของกระบวนการหรือความเข้าใจภาษาตัวอย่างเช่น การวาดภาพในขณะที่ได้ฟังการสอนจากครูและทำตามคำสั่ง Breen (1987, หน้า 23 อ้างใน Long and Crookes 1992) ได้กล่าวว่า งาน คือ ความพยายามเรียนรู้ภาษาอย่างมีโครงสร้างซึ่งมีจุดประสงค์ เนื้อหาที่เหมาะสม กระบวนการทำงานและผลงานที่สมบูรณ์ ตัวงานนั้นมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้การเรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น จากงานง่ายไปหางานยากและซับซ้อนมากขึ้น เช่น การแก้ปัญหากลุ่ม หรือ การตัดสินใจแก้ปัญหา และ Richards (1984) ได้ให้ความหมายของงานว่า หมายถึง กิจกรรมที่เป็นผลจากกระบวนการทางภาษา หรือการเข้าใจภาษา เช่น วาดแผนที่ จำคำบรรยายในเทป การฟังคำแนะนำแล้วปฏิบัติตามคำสั่ง อ่านแผนภูมิแล้วเขียนสรุป เป็นต้น ผลงานจากการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ตัดสินใจว่า ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียน และการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานหลากหลายชนิดจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการทักษะ

อาจกล่าวได้ว่าในความหมายของคำว่า “งาน” ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลายด้วยกัน สำหรับ Long (1985 หน้า 89) ได้กล่าวว่า งานคือชิ้นงานที่บุคคลต้องกระทำอย่างอิสระหรือเพื่อผลงานบางอย่าง ตัวอย่างเช่น การทาสีรั้ว การกรอกแบบฟอร์ม การซื้อรองเท้า การจองตั๋วเครื่องบิน. หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง “งาน” หมายถึงสิ่งต่างๆที่บุคคลต้องกระทำในชีวิตประจำวันนั่นเอง

สำหรับ Nunan (1989) กล่าวว่า งานเพื่อการสื่อสารหมายถึง กิจกรรมย่อยในชั้นเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และนำความเข้าใจนั้น ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษารู้จักวิเคราะห์และพิจารณา และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อการใช้ภาษาตามเป้าหมาย ทั้งนี้ จะให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา ซึ่งงานที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้นล้วนมีความสัมพันธ์กันของระหว่างผู้เรียนและผู้สอนในการใช้ทักษะ ในการฟัง พูด อ่านและ เขียนเพื่อการสื่อสาร โดยจากที่กล่าวมาข้างต้นต่างให้ความหมายของ “งาน” ในกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานว่าเป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในชั้นเรียน ซึ่งผู้สอนต้องมีการใช้ตัวงานที่เหมาะสมกับเรื่องที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ให้สอดคล้องกับ กิจกรรมการเรียนการสอน และ เน้นการปฏิบัติงานและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน โดยที่ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นความสำคัญของการสื่อสารความหมายในการนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานมี “งาน” เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดรวมถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษา จากนั้นจะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา

การคิดแบบมีวิจารณญาณ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนดการสร้าง ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงานการปฏิบัติตามกระบวนการเรียนและชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

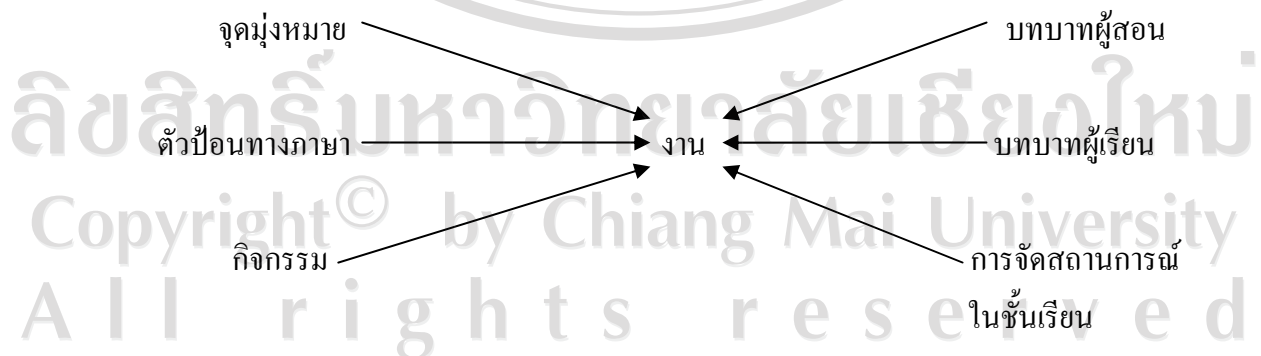
1.2 แนวคิดที่สอดคล้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ได้แก่ องค์ประกอบภาระงาน ได้แก่ เป้าหมาย ตัวป้อนทางภาษา กิจกรรมแบบกำหนดภาระงาน บทบาทครู บทบาทนักเรียน การจัดสภาพในชั้นเรียน และหลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดี

ในการจัดการเรียนการสอนแบบกำหนดภาระงาน ต้องมีการกำหนดองค์ประกอบที่สำคัญ เพื่อที่จะสามารถพัฒนาในการเรียนรู้ทางภาษา และองค์ประกอบของภาระงานที่นำมาใช้ ต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับความยากง่าย และการจัดลำดับให้แก่ผู้เรียน โดย Nunan (1988) มีที่สนใจเกี่ยวกับการออกแบบภาระงานว่า มีองค์ประกอบ สำคัญ 6 ประการ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย (Task)
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)
3. กิจกรรม (Activities)
4. บทบาทของผู้สอน (Teacher roles)
5. บทบาทผู้เรียน (Learner roles)
6. การจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน (Setting)

องค์ประกอบเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์สอดคล้องกัน ดังภาพ

ภาพ 1 แสดงรูปแบบการวิเคราะห์งานเพื่อการสื่อสาร Nunan (1988)

ดังนั้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนจะต้องคำนึงองค์ประกอบของงานดังกล่าวข้างต้น ซึ่งมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมาย (Task)

Clark (อ้างใน Nunan , 1989) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 ประการ คือ

1. เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล ซึ่งได้จากการแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น แนวความคิด ความคิดเห็น ความเชื่อ ทักษะคิด และความรู้สึกระหว่างกัน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จคล่องในการปฏิบัติงาน

2. เพื่อให้รอบรู้และเข้าใจข้อมูลจากแหล่งต่างๆ รอบตัว โดยเป็นข้อมูลที่เป็นภาษาเป้าหมาย เช่น ข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เอกสารแนะนำ ประกาศ โฆษณา ฯลฯ และสามารถนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์จริง

3. เพื่อพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียน ตามจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ และมีจินตนาการ เช่น การเขียนบทความสั้นๆ บทกวี เพลง เป็นต้น

การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานในครั้งนี้ จะมุ่งพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะการพูดเป็นหลัก โดยจุดมุ่งหมายของงานตามแนวความคิดของ Clark นี้ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของทักษะการพูดของผู้เรียน ในการสื่อสารความหมาย เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของงานตามที่ได้รับมอบหมายตามที่ตนได้รับมอบหมาย โดยเฉพาะจากข้อ สอง ซึ่งเป็นการนำข้อมูลจากแหล่งต่างที่อยู่รอบตัวนำมาเป็นข้อมูลในการสร้าง ปฏิสัมพันธ์ ที่สามารถนำไปใช้ได้ ในประสบการณ์จริงจริงในการเรียนรู้ หาข้อมูล เพื่อเป็นการต่อยอดองค์ความรู้ในการเรียนครั้งต่อไป

2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)

ตัวป้อนทางภาษาถือเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะได้ฝึกกระบวนการคิด (Cognitive Process) ของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีระบบ ต่อเนื่องและชัดเจน โดย

Hover (อ้างใน Nunan 1989) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจัดหาแหล่งข้อมูลเพื่อเป็นตัวป้อนการเรียนรู้ภาษาว่าควรใช้สื่อของจริง เช่น จดหมาย รายการอาหาร โปสเตอร์ ตารางเวลาเดินรถ ป้ายแสดงเครื่องหมายจราจร นิตานรูปภาพ เอกสารแจกของ โรงแรม และสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น ลม่อม ศรีเจริญ (2545 หน้า 10) ได้สรุปให้เห็นประโยชน์ของการใช้ข้อมูลจริงกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานของ Brosnan (อ้างใน Nunan 1989) ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้กันอยู่จริง ภาษาเป็นเรื่องของธรรมชาติ การนำภาษามาทำให้ง่ายขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงใดๆเพื่อจุดประสงค์ในการสอน เช่น เพื่อสอนคำศัพท์

โครงสร้างประโยคบางครั้งไม่ค่อยเหมาะสมในการสอนเพราะแทนที่จะฝึกให้ผู้เรียนคิดเองจากข้อชี้แนะ (Clues) หรือจากบริบท ผู้เรียนกลับไม่ได้พัฒนาด้านการคิดเลย

2. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการเรียนภาษาจากข้อมูลสั้นๆแต่สื่อความหมายที่สมบูรณ์และชัดเจน
3. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการเรียนภาษาที่เป็นรูปภาพ สัญลักษณ์ ทำให้เข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อได้ง่าย นอกจากนี้ยังช่วยฝึกด้านความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ
4. ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง และนำไปประยุกต์ใช้นอกห้องเรียนได้ดีขึ้น

ตัวป้อนที่กำหนดให้ผู้เรียนจึงคำนึงถึงตัวป้อนตามสภาพความเป็นจริง (Authentic Materials) ที่มีความหมายต่อผู้เรียนและปรากฏในชีวิตประจำวันของผู้เรียนให้มากที่สุด โดยใช้กระบวนการคิดอย่างมีระบบ ในการคิดพิจารณาแก้ปัญหาตามงานที่กำหนด นอกจากนี้เราจะต้องพิจารณาควบคู่กัน นิยามของการใช้เนื้อหาด้วยBreen(1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดเนื้อหาว่า ควรให้ข้อมูลที่เป็นความรู้จำเป็นในการสื่อสาร (Metacommunicative) 3 ประการ คือ ความรู้ด้านการใช้คำและความหมาย ความรู้ด้านสังคมภาษาศาสตร์ และความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ต่างๆควบคู่ไปกับการใช้เนื้อหาจากสื่อของจริง จึงอาจกล่าวได้ว่าการกำหนดตัวป้อนที่ได้มาจากแหล่งต่าง ๆ นั้น หมายถึง สิ่งที่อยู่รอบตัวเราในชีวิตประจำวันนั่นเอง ซึ่งผู้เรียนไม่ต้องใช้จินตนาการมากนักในการทำความเข้าใจ เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว Willis (1996) ได้กำหนดตัวป้อนจากสื่อของจริงต่างๆไว้ดังนี้ เช่น ทักษะการฝึกฟัง พูด มาจากรายการวิทยุ โทรทัศน์ เทป วีดีโอ หรือแม้แต่ฝึกจากเจ้าของภาษา เป็นต้น ด้านทักษะการเขียน ได้แก่ จดหมาย รายการอาหาร ข่าวจากหนังสือพิมพ์ และแผ่นพับโฆษณา การท่องเที่ยวสถานที่ต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้กรมวิชาการ (2544, หน้า 159) ได้กำหนดตัวป้อนทางภาษาว่า หมายถึง เนื้อหาทางภาษา ได้แก่ หน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อสารในเรื่องต่างๆคำศัพท์ โครงสร้าง เป็นรายละเอียดที่นำมาใช้ในการปฏิบัติการงาน

Taylor (1994) ให้ความเห็นว่าสื่อของจริงเป็นเครื่องมือในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนับเป็นวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างมากสำหรับผู้เรียนผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะเป็นการสนองความต้องการในการนำไปใช้ได้จริงโดยตรง ซึ่งสื่อของจริงเป็นตัวนำเสนอเนื้อหาที่ใช้อยู่จริงทั้งในเชิงเนื้อหาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

3. กิจกรรม (Activities)

กิจกรรม หมายถึง สิ่งที่ระบุว่าผู้เรียนจะต้องปฏิบัติอย่างไรและผู้เรียนได้ฝึกฝนในสภาพการณ์จำลอง เพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาก่อน แล้วนำทักษะทางภาษานั้น ไปประยุกต์ใช้ในสภาพตามความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน กิจกรรมที่นำมาใช้ต้องมีลักษณะหลากหลาย ใกล้เคียงกับ

สถานการณ์ใช้ภาษาในชีวิตจริง ส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน และคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน Nunan (1989) ได้ให้ข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมไว้ 3 ประเภท ดังนี้

ชนิดที่ 1 กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information-Gap Activities) หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายจะพูดได้ต่อกัน แลกเปลี่ยนข้อมูลให้ได้ข้อมูลของตนเองซึ่งขาดหายไป ให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่สมบูรณ์

ชนิดที่ 2 กิจกรรมช่องว่างของเหตุผล (Reasoning-Gap Activities) หมายถึง การได้รับข้อมูลใหม่จากกระบวนการใช้ข้อมูล เช่น การอ้างอิง การตีความ

ชนิดที่ 3 กิจกรรมช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion-Activities) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง จากนั้นคิดวิเคราะห์แล้วแสดงความคิดเห็นส่วนตัว ความรู้สึก หรือทัศนคติที่มีต่อข้อมูลหรือสถานการณ์นั้นๆ ความคิดเห็นของผู้เรียน

โดยสรุปการทำภาระงานตามแนวคิดของ Willis นั้นเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่กำหนดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงานอย่างมีขั้นตอน มีเป้าหมายของการปฏิบัติงานอย่างเด่นชัด ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในยุคปฏิรูปการศึกษาในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง Willis (1996) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติไว้ 3 ขั้นตอน ดังมีรายละเอียดดังนี้คือ

1. ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-Task) โดยแรกเริ่มผู้เรียนจะได้รับตัวป้อนทางภาษาที่จะใช้ในการปฏิบัติงานและทำความเข้าใจกับหัวข้องานที่ได้รับมอบหมาย
2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task-Cycle) ขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะมีการวางแผนเพื่อจะนำเสนอผลงานที่ได้ปฏิบัติ โดยขั้นนี้จะเป็นการทบทวนและทำความเข้าใจในกระบวนการปฏิบัติงานในขณะเดียวกัน ผู้เรียนกลุ่มอื่นที่ฟังการปฏิบัติงานก็จะทำการประเมินการนำเสนอผลงาน
3. ขั้นมุ่งเน้นภาษา (Language Focus) ขั้นตอนนี้ ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มหรือคู่จะช่วยกันร่วมวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตนเองหรืองานของกลุ่ม โดยผู้สอนจะคอยร่วมชี้แนะปรับโครงสร้างการใช้ภาษา และให้ข้อคิดและการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียน

ทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นกระบวนการที่ชี้ให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอน มีเป้าหมายของการปฏิบัติที่เด่นชัด ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความตระหนักในการเรียน ความรับผิดชอบ และความสนุกสนานให้กับผู้เรียน

4. บทบาทผู้สอนและผู้เรียน (Teacher Roles and Learners Roles)

4.1 บทบาทผู้สอน

Richards (1984) ได้เสนอบทบาทสำคัญ3ด้านสำหรับผู้สอน คือ ด้านการวางแผน ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้ และด้านการวัดและประเมิน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้คัดเลือกตัวป้อนทางภาษา ตลอดจนเป็นผู้แสวงหาแหล่งข้อมูล และสื่อของจริงที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในชั้นเรียน
2. เป็นผู้คัดเลือกกิจกรรมให้สอดคล้องกับตัวป้อนทางภาษาและขั้นตอน การปฏิบัติงานตามกระบวนการ กำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังจากผู้เรียนและผลของการปฏิบัติงาน
3. จัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับงานแต่ละชนิด เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ กลุ่มย่อยหรือเรียนรวมทั้งชั้น
4. เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะแนวทาง ตลอดจนกำกับและติดตาม ขณะการปฏิบัติงานของผู้เรียน
5. เป็นผู้ประเมินงานร่วมกับผู้เรียน รวมถึงการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อผู้เรียน ได้ปฏิบัติงานแล้วเสร็จ

4.2 บทบาทผู้เรียน

การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้เรียน มีบทบาทสำคัญมาก ในกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานผู้เรียนต้อง ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการประกอบกิจกรรมเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ โดยมีบทบาทในการปฏิบัติงานดังนี้

1. ต้องทำความเข้าใจตัวป้อนทางภาษา
2. ต้องนำลักษณะเด่น และคุณสมบัติของตนเองออกมาใช้เพื่อปฏิบัติงาน
3. ต้องมีความกระตือรือร้น มีความใส่ใจในงาน และกิจกรรมการเรียน
4. ต้องมีความตระหนักในความแตกต่างทางด้านการใช้ทักษะ สติปัญญา

ความสามารถและความสามารถทางทักษะกระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียน

5. การจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน (Setting)

การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน หมายถึง การจัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน และลักษณะการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน เช่น การปฏิบัติงานที่นักเรียนจะต้องเป็นผู้นำการเรียน ด้วยตนเอง เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ แบบกลุ่มย่อย และการปฏิบัติที่ครูเป็นผู้นำการเรียน โดยเรียนรวมกันทั้งชั้น การจัดสภาพชั้นเรียนเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจำลองสถานการณ์การใช้ ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตจริงนอกห้องเรียน ให้สัมพันธ์สอดคล้องกับกิจกรรมในชั้นเรียนตาม

ลักษณะของงาน เช่น การจัดรายการ การจัดประเภท การแก้ปัญหา การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความคิดเห็น และการปฏิบัติงานตามความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ซึ่งมี “งาน” เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ย่อม หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้ว จะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิจักษ์วิจารณ์ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนด สร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงานปฏิบัติตามกระบวนการเรียน และชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

1.3 ความหมายของการเรียนแบบประสบการณ์

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนแบบประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง และมีการให้คำอธิบายที่ชัดเจนขึ้น ดังเช่น Dewey (1938) กล่าวว่า การเรียนแบบประสบการณ์ จะเกิดขึ้นได้ เมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมใน การทำกิจกรรม คิดพิจารณาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างวิเคราะห์ นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องสามารถแยกแยะ ได้ว่าสิ่งที่ได้ปฏิบัติ นั้นสิ่งใดมีประโยชน์และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ Kraft and Sakofs (1988, อ้างใน พิทยา คำตาเทพ, 2542) และ Lewis and Williams (1944) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบประสบการณ์เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์หรือสิ่งที่ได้พบ ได้เห็น ได้สัมผัสได้ปฏิบัติ ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถค้นพบ ทดลองกระทำ เรียนรู้จากประสบการณ์นั้นและในขณะที่เดียวกันผู้เรียนจะต้องสะท้อนประสบการณ์ของตนออกมาในรูปการพัฒนา เจตคติ และแนวคิดใหม่ได้ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทัศนคติที่หลากหลาย และแนวทางในการคิดอย่างสมเหตุสมผล

นอกจากนี้เอกสารใน Resource Bulletin (1966) ได้กล่าวถึงคำที่มีความหมายเดียวกับ การเรียนแบบประสบการณ์คือ การเรียนรู้ในบริบท (Context Learning) การศึกษาในสถานการณ์ แห่งโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ (Active Learning) การเรียนแบบผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง (Learner Centered) ซึ่งทั้งหมดนี้มีความหมาย คือ การเรียนรู้ที่เกิดจากการมีส่วนร่วม ในสถานการณ์จริงและมีปฏิสัมพันธ์กับวิธีการสอน เนื้อหา สถานการณ์และเวลา ในการเรียน แบบประสบการณ์ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองจากประสบการณ์จริง

สรุปได้ว่าการเรียนแบบประสบการณ์เป็นการเรียนภาษาวิธีหนึ่งให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ ในการแสวงหาความรู้ และจัดการเก็บข้อมูลที่ได้ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้จริง ทำให้ผู้เรียนได้เกิด การพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษาได้ดีกว่าการเรียนในชั้นเรียนทั่วไป และ การเรียนแบบประสบการณ์ทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักว่า การเรียนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว ไม่เพียงพอในการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งการเรียนที่ผู้เรียน ได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ของตนเอง ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงและเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคมของตัวผู้เรียน

1.4 แนวคิดที่สอดคล้องกับการเรียนแบบประสบการณ์

การเรียนแบบประสบการณ์เป็นการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริงของผู้เรียนอาศัยหลักการสร้างความรู้ที่มีความหมายต่อตัวผู้เรียน ดังนั้นแนวคิดที่สอดคล้องกับการเรียนแบบประสบการณ์สามารถสรุปได้ 2 แนวคิด คือ แนวคิดสร้างความรู้เดิม และ แนวคิดปฏิบัตินิยม

1.4.1 แนวคิดโครงสร้างความรู้เดิม (Schema Theory)

Bartlett (1932) เป็นผู้คิดค้นแนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างความรู้เดิม โดยที่ Bartlett กล่าวว่า ความจำเกี่ยวกับรูปแบบของความรู้เดิมที่ผู้เรียน ได้สร้างไว้ขนาดที่เรียนรู้บางสิ่งที่ผ่านมาแล้ว ซึ่งโครงสร้างความคิดในสมองได้มีการจัดกลุ่มข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ โดยจัดเป็นลำดับขั้นตามคุณสมบัติที่คล้ายคลึงและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันจะสามารถใช้เป็นกรอบในการทำความเข้าใจและประยุกต์ใช้กับความรู้ใหม่แล้วทำการเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ต่อไป ต่อมาได้มีนักจิตวิทยาการศึกษาหลายคนได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับแนวคิดนี้ เช่นเดียวกับ Brandsford และ Franks (1971) อธิบายถึงตัวอย่างกรณีที่คนเรามองดูรูปภาพที่มีลักษณะคลุมเครือรูปเดียวกันแต่มีการตีความหมายที่ต่างกัน เมื่อถูกถามเกี่ยวกับภาพนั้นๆ ด้วยเหตุที่ความรู้เดิมของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ทำให้การตีความต่างกันด้วย

Ausubel (1969, อ้างใน วรรณอุบล อภิษฐ์, 2544) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายว่า การเรียนรู้ที่มีความหมายจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความคิดรวบยอดที่สัมพันธ์กันซึ่งมีอยู่แล้วใน โครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียน ทำให้ผู้พัฒนากลวิธีการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายซึ่งนักจิตวิทยาใช้กันในนามของทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม ส่วน Carrell และ Eristerhold (1987, อ้างใน วรรณอุบล อภิษฐ์, 2544) กล่าวว่า โครงสร้างความรู้เดิมชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีจิตวิทยาภาษาศาสตร์ โดยการที่ผู้เรียนสามารถนำเอาข้อมูลพื้นฐานความรู้ที่มีอยู่ออกมาคาดคะเนตีความข้อมูลใหม่ได้ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่เร็วขึ้น โดยที่ เตือนใจ ดันงามตรง (2529) ได้กล่าวถึงทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม คือ วิธีการจัดระเบียบความรู้ในสมองของเรา โดยการรับเอาความรู้ใหม่ไปรวมกับความรู้เดิม และดัดแปลง ปรับปรุง แก้ไขความรู้เดิมให้เหมาะสม จากการศึกษาของ Krashen (1982, cited in Lightbown and Spada, 1993) เกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้กล่าวเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาที่สองจะเรียนรู้ภาษาได้ดีหากผู้เรียนมีความรู้เดิมในสิ่งที่เรียน โดยข้อมูลหรือความรู้ใหม่ควรมีความซับซ้อนหรือมีโครงสร้างที่สูงกว่าระดับความสามารถของผู้เรียนเพียงเล็กน้อย ($i+1$)

Walberg (1986, cited in Gage and Beliner, 1992; Wang, Haetel and Welberg, 1993) ได้กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้เนื้อหาบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของ

ผู้เรียนโดยตรงก็เป็นอีกหนทางในการเพิ่มพูนความสามารถในการเรียนภาษาเนื่องจากผู้เรียนสามารถดึงความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับความรู้ใหม่ได้ อีกทั้งยังทำให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศดีขึ้น และผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น และจากงานวิจัยของ สังกาล ข่ายแก้ว (2545) ได้กล่าวถึง ผลการศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อมว่า เนื้อหาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรู้หรือประสบการณ์เดิมที่ผู้เรียนได้พบในชีวิตประจำวันส่งผลต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนที่เรียนรู้เนื้อหาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงและจากประสบการณ์ของตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเป็นลำดับ

จากแนวคิดโครงสร้างความรู้เดิมดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าโครงสร้างความรู้เดิม หมายถึง โครงสร้างของความคิดในสมองซึ่งมีการจัดกลุ่มข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ที่บุคคลนั้นๆ มีอยู่ ข้อมูลเหล่านี้จะมีประโยชน์ในการตีความข้อมูลใหม่ให้เข้ากับข้อมูลเดิมที่มีอยู่ แล้วจึงเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ในโอกาสต่อไป ซึ่งการนำแนวคิดโครงสร้างความรู้เดิมมาใช้ในการเรียนภาษา จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ตนมีอยู่มาช่วยในการทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนอย่างลึกซึ้ง และสามารถแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ศึกษาในรูปแบบงานเขียนหรือการพูดได้อย่างมั่นใจขึ้น

นอกจากนี้ในการเรียนแบบประสบการณ์ ผู้เรียนจะได้ใช้ความรู้เดิมของตนต่อข้อมูลที่ศึกษา โดยการเชื่อมโยงความรู้ที่ตนมีอยู่กับข้อมูลหรือความรู้ใหม่ที่ตนเองค้นคว้า และแสวงหา เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งใหม่ได้ง่ายขึ้น หลังจากนั้นผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจและสามารถตีความในสิ่งที่ตนเองศึกษาเพื่อนำไปใช้ในการสะท้อนความคิดเห็นของตนเองให้ผู้อื่นทราบ นำไปสู่การปรับเปลี่ยนความรู้เดิมที่ตนมีอยู่ให้มีมุมมองที่กว้างขึ้นหลังจากการทำความเข้าใจของตนเอง และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

1.4.2 แนวคิดปฏิบัตินิยม

แนวคิดปฏิบัตินิยมมีแนวคิดที่ว่า ความจริงเป็นสิ่งที่เข้าถึงได้โดยการปฏิบัติและเป็นเรื่องของบุคคล และสิ่งแวดล้อมมากกว่าที่จะเป็นความจริงแท้เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ดังนั้น ความคิดจึงปฏิบัติสัมพันธ์กับการปฏิบัติ และคุณค่าของความคิดในความคิดหนึ่งปฏิบัติขึ้นอยู่กับผลของการปฏิบัติ จุดมุ่งหมายของแนวคิดปฏิบัตินิยมคือ การนำเอาประสบการณ์มาวิเคราะห์สร้าง และเรียบเรียงขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นการเพิ่มความหมายให้กับประสบการณ์ และเพิ่มพูนความสามารถให้ผู้เรียน กำหนดทิศทางของประสบการณ์เพื่อการพัฒนาตนเอง ดังนั้นเนื้อหาของการศึกษา คือ ประสบการณ์ทุกอย่างที่นำไปพัฒนาการ และนำมาปฏิบัติสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างตัวผู้เรียน ความต้องการ ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนมาประยุกต์เข้ากับเนื้อหาวิชาที่ยึดหยุ่นได้

(อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539, หน้า 14-15)

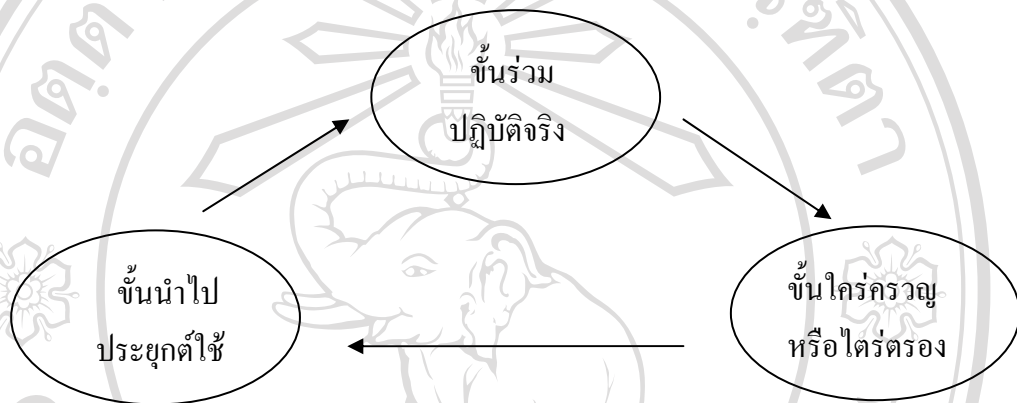
ด้านการเรียนการสอนภาษา Widdowson (1992, อ้างในอัจฉรา วงศ์โสธร, 2537 หน้า 39) กล่าวว่าแนวทางการเรียนการสอนภาษาที่ใช้ในปัจจุบันเน้นความหมายที่ปฏิบัตินิยม (Pragmatic Meaning) ซึ่งเกิดจากการที่ภาษามีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใช้ภาษา และบริบทแวดล้อมของการสื่อสาร โดยจำแนกความหมายปฏิบัตินิยมออกเป็น 3 นัยคือ ความหมายที่บ่งชี้หรือระบุถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Reference) ความหมายที่เกิดจากจุดประสงค์ของการใช้ภาษา (Force) และความหมายของการใช้ภาษาที่เกิดจากการแสดงออกทางทัศนคติ การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพได้ก็ต่อเมื่อผู้ร่วมใช้ภาษาสามารถเจรจาเพื่อให้ความหมาย (Negotiation for Meaning) ปรับเปลี่ยนสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่แท้จริงได้ สำหรับ กาญจนา ปราบพาล (2541, หน้า 2) ได้กล่าวว่า แนวคิดเรื่องปฏิบัตินิยมเป็นองค์ประกอบภาษาอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวภาษา และประสบการณ์ของผู้ใช้ ถือเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ สอดคล้องกับ Dewey (1965, อ้างในกาญจนา ปราบพาล, 2541, หน้า 2) ที่กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับแสดงความคิดเห็นของแต่ละบุคคล ในการสื่อสารจึงไม่สามารถแยกภาษาออกจากประสบการณ์ของผู้ใช้ ภาษาโดยตัวเองไม่มีความหมาย ผู้ใช้ภาษาเป็นผู้กำหนดความหมายขึ้นมาซึ่งพื้นฐานความคิดนี้เป็นพื้นฐานของการมองภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นการมองภาษาในด้านสื่อความหมายมีผลต่อการเรียนการสอนที่เน้นปฏิบัติ Levinson (1984, อ้างใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 253, หน้า 39) ได้กล่าวว่า แนวคิดปฏิบัตินิยมยังสัมพันธ์กับภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาโดยสองนัยด้วยกันคือ สัมพันธ์กับจิตวิทยาด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Psychology) ในด้านทฤษฎีของกระบวนการสื่อสารและสัมพันธ์กับจิตวิทยา ด้านการพัฒนาการ (Developmental Psychology) ได้แก่ การเรียนรู้ภาษาและบริบทของการเรียนรู้ว่า เรียนอะไร เรียนด้วยวิธีไหน และเรียนได้เมื่อไหร่

การทดสอบภาษาตามแนวคิดปฏิบัตินิยมจะยึดรูปแบบการใช้ภาษาจริงที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตจริง มีการนำมิติทางสังคมและมิติที่ขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ถูกทดสอบมาประกอบกัน เนื้อหาของการทดสอบจะเป็นการส่งสารและการรับสารทางภาษาที่สามารถเกิดขึ้นได้จริงคือการเน้นการใช้ภาษา นอกจากนี้ ควรให้ผู้เรียนประเมินตนเองตามกระบวนการสอนภาษาเพื่อนการสื่อสาร ซึ่งการประเมินตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงปัญหา ระดับความรู้ความสามารถ ความพร้อมของผู้เรียน และสามารถหาวิธีการเรียนมาช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.5 ขั้นตอนการเรียนแบบประสบการณ์

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนแบบประสบการณ์ ผู้ที่ทำการศึกษาได้ กล่าวถึงขั้นตอนในการเรียนแบบประสบการณ์ที่หลากหลายแตกต่างกันไป แต่แนวความคิดหลักเกิดจากแนวคิดของ Dewey (1938) ที่กล่าวว่า (Cited in Iowa Cooperative Extension Service, 1998) กล่าวว่า การเรียน

แบบประสบการณ์จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อบุคคลผู้นั้นมีส่วนร่วมปฏิบัติจริง (Action) ในกิจกรรมและใคร่ครวญหรือไตร่ตรอง (Reflect) กลับไปในการกระทำนั้นๆ เพื่อที่จะประเมินผล โดยพิจารณาถึงส่วนที่เป็นประโยชน์หรือมีความสำคัญและใช้ข้อมูลที่ได้นั้นไปปฏิบัติและประยุกต์ใช้ในกิจกรรมอื่นๆ อีกต่อไป (Apply) รูปแบบการเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ตามแนวความคิดของ Dewey เป็นการเรียนรู้ที่เป็นลักษณะของวงจรการเรียนรู้ (Learning cycle) ซึ่งการเรียนแบบประสบการณ์ตามแนวความคิดของ Dewey สามารถแสดงเป็นลักษณะวงจรการเรียนรู้ได้ดังนี้

ภาพ 2 แสดงขั้นตอนการเรียนแบบประสบการณ์ของ Dewey (1938)

นอกจากแนวความคิดของ Dewey เกี่ยวกับการเรียนแบบประสบการณ์ดังกล่าวข้างต้น Silver (1998) ได้เสนอรูปแบบขั้นตอนการเรียนรู้แบบประสบการณ์ที่สอดคล้องกับแนวความคิดของ Dewey ดังนี้

1. ขั้นสำรวจ (Exploration) เป็นขั้นที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับข้อมูล สื่อการสอน และปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยกัน ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมหรือประสบการณ์โดยทั่วไป เพื่อเป็นการให้ผู้เรียนทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และเปรียบเทียบคำตอบกัน ซึ่งผู้เรียนอาจมีข้อมูลที่เหมือนหรือต่างกัน บทเรียนที่ใช้ควรเป็นบทเรียนที่สร้างความอยากรู้อยากเห็นแก่ผู้เรียน

2. ขั้นพัฒนาความคิด (Concept Development) เป็นขั้นที่อยู่บนพื้นฐานความอยากรู้อยากเห็น การค้นพบ การแสวงหาของผู้เรียนซึ่งผู้เรียนจะทำหน้าที่เรียบเรียงข้อมูลจากสิ่งที่ผู้เรียนได้ค้นคว้าและศึกษา จากนั้นจึงพัฒนาเป็นความคิดรวบยอด ในขั้นนี้ผู้เรียนจะพัฒนาไปได้มากกว่าสอนโดยตรง เช่นการบอกกล่าวเป็นวาจา หรือการสำรวจจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพราะผู้เรียนเริ่มจะเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้สำรวจมาก่อนหน้านี้กับบทเรียนที่เรียนอยู่ อีกทั้งผู้เรียนเริ่มที่จะเห็นรูปแบบและเชื่อมต่อกับความรู้ภายนอกกับประสบการณ์ของผู้เรียนมากกว่าการลงความจำเป็นหรือความคิดนั้นๆ เพียงอย่างเดียว

3. ขั้นประยุกต์แนวคิด (Concept Application) เป็นขั้นที่ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ และเพื่อการค้นพบความรู้ของผู้เรียนเอง ในขั้นตอนนี้ผู้สอนยังสามารถกำหนดสถานการณ์ใหม่ๆ และตั้งคำถามเพื่อให้แน่ชัดถึงความเข้าใจในบทเรียนนั้นๆ

จากขั้นตอนการเรียนรู้แบบประสบการณ์ขั้นต้น Silver ยังกล่าวอีกว่า ขั้นตอนการเรียนรู้ทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ ไม่ใช่การเรียนรู้แบบทางเดียว (One-way Progression) ซึ่งหมายถึง ในแต่ละช่วงของบทเรียน ผู้เรียนสามารถย้อนกลับไปภายในแต่ละขั้นตอนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ โดยที่ผู้สอนมีหน้าที่ตรวจสอบและประเมินแบบไม่เป็นทางการว่าผู้เรียนอยู่ในขั้นใด และพร้อมที่จะดำเนินการในขั้นต่อไปหรือไม่

Lewis and Williams (1994, อ้างใน ชัยฤทธิ์ โพธิ์สุวรรณ, 2543) ได้พัฒนาการเรียนรู้แบบประสบการณ์จาก Dewey โดยกำหนดวงจรการเรียนรู้แบบประสบการณ์ประกอบด้วย การลองกระทำ (Trying and Undergoing) โดยเริ่มที่การรับรู้ปัญหา (Aware of Problem) ลองกระทำ (Trying Out a Response) เกิดประสบการณ์จากผลการกระทำ (Experiencing the Consequences) และในที่สุดผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ของตน โดยการยึดความรู้เดิม หรือเกิดการปรับเปลี่ยนความรู้เดิมเป็นความรู้ใหม่ (Either Confirming or Modifying Previous Conceptions) ดังภาพ

(Lewis and Williams, 1994)

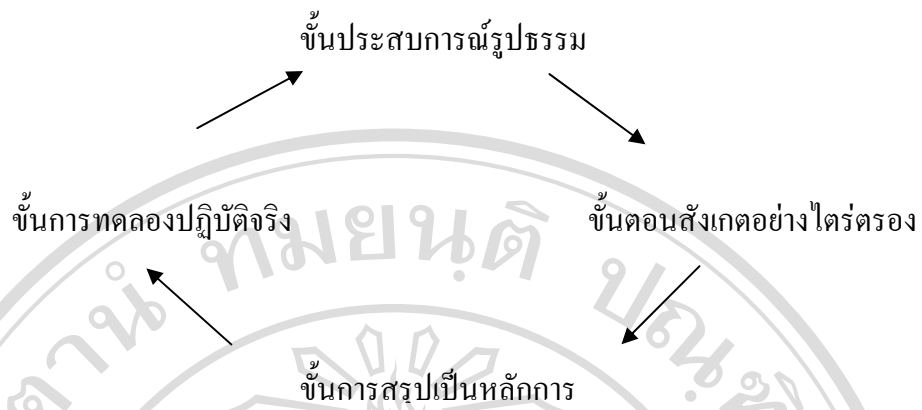
ภาพ 3 แสดงวงจร “การลองกระทำ” ที่พัฒนาการมาจากการเรียนรู้แบบประสบการณ์ของ Dewey

กระบวนการของวงจรนี้ เป็นการสร้างความรู้ในรูปของการปรับเปลี่ยนความรู้ หรือ (Cognitive Reconstruction) กลายเป็นการเรียนรู้แบบมีความหมาย (Meaningful Learning) มีคุณค่า และใช้ในชีวิตประจำวันได้ ประโยชน์สูงสุดของวงจรการลงกระทำ คือ ผู้เรียนมีประสบการณ์ จากการคิดและกระทำ และคิดไตร่ตรองจนเกิดความหมาย (Meaning-Making) ครั้งแล้วครั้งเล่า จนเกิดการเรียนรู้แบบ มีประสบการณ์ (Learning How to Learn Experientially), Lewis and Williams (1994) นอกจากนี้ Kolb (1984) ได้เสนอรูปแบบการเรียนรู้แบบประสบการณ์ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นประสบการณ์รูปธรรม (Concrete Experience) เป็นขั้นแรกที่กระตุ้นให้บุคคลหนึ่งๆ กระทำในงานที่วางแผนไว้แล้ว ซึ่งที่อาจเป็นของกลุ่มหรือของบุคคล โดยเข้าไปมีส่วนร่วมและรับรู้ ประสบการณ์ต่างๆ โดยตรง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นตามที่ตนประสบอยู่ในขณะนั้น และในขั้นตอนนี้ มักจะไม่มี การสะท้อนความคิดเห็น แต่เป็นการปฏิบัติงานด้วยความตั้งใจ
2. ขั้นตอนสังเกตอย่างไตร่ตรอง (Reflective Observation) เป็นการย้อนพิจารณาสิ่งที่ ทำอยู่และทบทวนในสิ่งที่ทำไปแล้ว โดยการใช้ทักษะการสังเกตความต่างเพื่อช่วยในการชี้ประเด็น เหตุการณ์ที่สำคัญและสื่อสารกับผู้อื่น เพื่อให้การรับรู้ชัดเจนและเข้าใจมากขึ้น เป็นลักษณะการเรียนรู้ ที่เกิดจากการสังเกตอย่างพิถีพิถัน
3. ขั้นการสรุปเป็นหลักการ (Abstract Conceptualization) เป็นขั้นการเรียนรู้ที่ใช้หลัก เหตุผล ใช้ความคิดเพื่อการสรุปความ รวมถึงการคาดเดาเหตุการณ์ที่สังเกตได้และเข้าใจในความสัมพันธ์ ของเหตุการณ์ ซึ่งจะเปรียบเสมือน โครงสร้าง และเป็นเหตุการณ์ที่สามารถอธิบายได้เป็นขั้นของ การสรุปผลการเรียนที่นำไปสู่มุมมองที่กว้างขึ้นนับเป็นการสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง
4. ขั้นการทดลองปฏิบัติจริง (Active Experimentation) เป็นขั้นการวางแผนเพื่อไปสู่ ความเข้าใจใหม่ และเปลี่ยนแปลงไปสู่การคาดเดาว่าอะไรจะเกิดขึ้นในลำดับต่อไป โดยการทดลอง การปรับใช้กับชีวิตประจำวัน การแก้ปัญหา หรือ การค้นคว้าวิจัยต่อไป ซึ่งถือเป็นการลงมือปฏิบัติ เป็นวงจรไปได้อีกด้วย

จากคำอธิบายด้วยรูปแบบการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ของ Kolb สามารถแสดงเป็นแผนภาพ ได้ดังนี้

ภาพ 4 แสดงวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ของ Kolb (1984)

สรุปได้ว่าขั้นตอนการเรียนรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนแบบประสบการณ์ในการเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่จริงจัง ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงการเรียนที่ผู้เรียนเพียงเข้าร่วมกิจกรรมหรือผลิตผลงานทางภาษาตามที่กำหนด แต่ผู้เรียนยังคงต้องมีส่วนร่วมในการค้นพบ สร้างความรู้ให้เกิดความรู้รอบยอดและคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในสิ่งใหม่ๆ โดยใช้ตัวป้อนทางภาษารวมในทุกขั้นตอนของการเรียนการสอน โดยบทบาทของผู้สอนจะต้องจัดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาให้สอดคล้องในแต่ละขั้นตอนของการเรียนและจัดสรรข้อมูลหรือแหล่งความรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนค้นคว้าจากสิ่งที่ผู้สอนได้กำหนดไว้

1.6 ความหมายและขั้นตอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

1.6.1 ความหมายกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยกิจกรรมการเรียนการสอนนี้อยู่บนพื้นฐานของกระบวนการสอนสองวิธีคือการสอนแบบประสบการณ์ (Experiential Learning) และการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-Based Learning) กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานนี้จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงจากการร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการคิดไตร่ตรองอย่างมีวิจารณญาณในประสบการณ์เรียนรู้จากการเชื่อมการเรียนรู้เข้ากับสถานการณ์ในชีวิตจริง ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการคิดทางสติปัญญา การปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และการนำภาษาเป้าหมายไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Language for Communication) โดยอาศัยหลักความรู้จากประสบการณ์ซึ่งประกอบด้วยการเรียนรู้ในบริบท การศึกษาสถานการณ์แห่งโลกปัจจุบัน การเรียนรู้อย่างจริงจัง และการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อมีการเรียนรู้เกิดจากความสัมพันธ์ของตัวป้อนทางภาษาที่มีการนำไปใช้อย่างใกล้ชิดกับประสบการณ์จริง แนวทางการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

เป็นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเป็นการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้ความสำคัญของกระบวนการสร้างความรู้ที่ต้องอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ทำให้เกิดความรู้ใหม่ๆอย่างต่อเนื่อง โดยปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนหรือกับแหล่งข้อมูลความรู้ต่างๆทำให้เกิดการขยายการเรียนรู้ออกไปอย่างกว้างขวางและเกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนเอง

อาจกล่าวได้ว่ากิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ เป็นวิธีการเรียนการสอนหนึ่ง ที่ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการเชื่อมโยง เนื้อหาของบทเรียนที่ได้เรียนจากชั้นเรียนเข้ากับ ประสบการณ์ความรู้ทั่วไปที่นักเรียนมีอยู่ โดยที่ผู้เรียนจะต้องลงมือปฏิบัติ ค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม มีส่วนร่วมทุกขั้นตอนจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง ต้องมีระบบการฝึกให้คิดอย่างสร้างสรรค์ และ รู้จักวิเคราะห์ในบริบททางภาษาที่หลากหลาย ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการเรียน แบบประสบการณ์ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ ตามสภาพจริง โดยผู้เรียนเองเป็นผู้ลงมือกระทำ ปฏิบัติจริงด้วยประสบการณ์ ตรงและพิจารณาสะท้อนผลการกระทำนั้นๆ อย่างจริงจัง

1.6.2 ขั้นตอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

จะเห็นว่ากิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ เป็นการผสมผสานแนวคิดขั้นตอน การใช้ขั้นตอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานของ Willis (1996) เข้ากับการเรียบเรียงประสบการณ์ของ Kolb (1984) โดยมีขั้นตอนหลัก 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน (Task)

ขั้นตอนการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนแรก que ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ จากการปฏิบัติภาระงาน เพื่อใช้ภาษาในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยผู้เรียน จะต้องทำความเข้าใจกับตัวป้อนทางภาษาแล้ว ใช้งานนั้นเป็นสื่อกลางให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ตามการใช้ภาษาเป้าหมายที่วางไว้ ตามจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปสู่การใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน ในขั้นตอนที่ 1 สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

1.1 *ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task)* ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะต้องใช้ตัวป้อนทางภาษาอัน ได้แก่ ทักษะการฟัง การฟัง การพูด มาจากรายการวิทยุ รายการอาหาร แผ่นพับ โฆษณาเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบต่อเนื่องและชัดเจน เพื่อนำมา เป็นตัวป้อนของงานเพื่อการสื่อสาร โดยผู้สอนจะเสนอหัวข้อในการสอน โครงสร้างของคำศัพท์ ไวยากรณ์ วลี และประโยคต่างๆ ที่มีเนื้อหาทางภาษาที่สัมพันธ์กัน โดยเนื้อหาเหล่านี้จะเกี่ยวข้อง กับโครงสร้างทางภาษาที่จะนำมาใช้ในการปฏิบัติภาระงาน

1.2 *ขั้นปฏิบัติ (Task - Cycle)* ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงาน เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ในการนำเสนอผลงานเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา ผู้เรียนจะทำงานนำเสนอต่อหน้าชั้นเรียนตามหัวข้อที่ได้กำหนดไว้ โดยผู้สอนจะคอยส่งเสริมและ

ตรวจทางความถูกต้องก่อนมีการนำเสนอต่อหน้าชั้นเรียน ให้แก่ผู้เรียนในการเตรียมงานอย่างเต็มที่ เช่น การทบทวนความเข้าใจ เนื้อหาการพูด ลำดับการพูด วิธีการนำเสนอ โดยเนื้อหาที่ผู้เรียนนำมาเสนอนั้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสภาพตามความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน และก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ในการถ่ายทอดข้อมูลและเกิดความมั่นใจมากขึ้นในการนำเสนอหัวข้องาน

ขั้นที่ 2 ขั้นหลังปฏิบัติงานและคิดใคร่ครวญ (Language Focus and Reflection Stage)

ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะทำการทบทวนในสิ่งที่ได้เรียนมาจากการทำงานในชั้นเรียนมา วิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตนและผลการประเมินที่ได้รับกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน และรวบรวมปัญหา โดยผู้สอนจะคอยปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาให้มีความถูกต้องและทบทวนความเข้าใจทางด้านคำศัพท์ วลี โครงสร้างทางภาษา และบริบททางภาษาโดยการตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบความมั่นใจมีการให้ข้อมูลทบทวนความเข้าใจแก่ผู้เรียน ผู้สอนอาจมีการสอบถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในขณะเดียวกันผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันอภิปรายถึงงานที่ผู้เรียนปฏิบัติ ทบทวนและผู้สอนจะสรุปรูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องหรือคำศัพท์ที่ได้จากการปฏิบัติในขั้น ปฏิบัติงานและผู้เรียนจะคอยบันทึกเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางความสามารถในการใช้ภาษาที่ดีขึ้น

หลังจากที่ผู้เรียนได้ข้อมูลจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การพูดนำเสนอกลุ่มหน้า ชั้นเรียนแล้ว ผู้เรียนจะใช้ตัวป้อนทางภาษาที่ได้รับมาสะท้อนผลนั้นๆ มาคิดใคร่ครวญ โดยใช้ทักษะ การพูดมาเพิ่มมาจำแนกสรุปเป็นมโนทัศน์และเขียนออกมาในเชิงสะท้อนความคิด ซึ่งผู้เรียนจะสามารถต่อยอดเพิ่มองค์ความรู้จากประสบการณ์ที่ได้ลงมือปฏิบัติ วิเคราะห์ และได้ตรง ประสบการณ์ที่นำไปสู่การนำไปใช้ ที่เหมาะสม อีกทั้งผู้เรียนสามารถนำความรู้เพิ่มเติมที่ตนเอง ได้รับมาไปแสวงหาข้อมูลในชั้นประสบการณ์จริง เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ ที่หลากหลายในการเรียนมากกว่าการสอนโดยตรง

ขั้นที่ 3 ขั้นประสบการณ์จริง (Experience Stage)

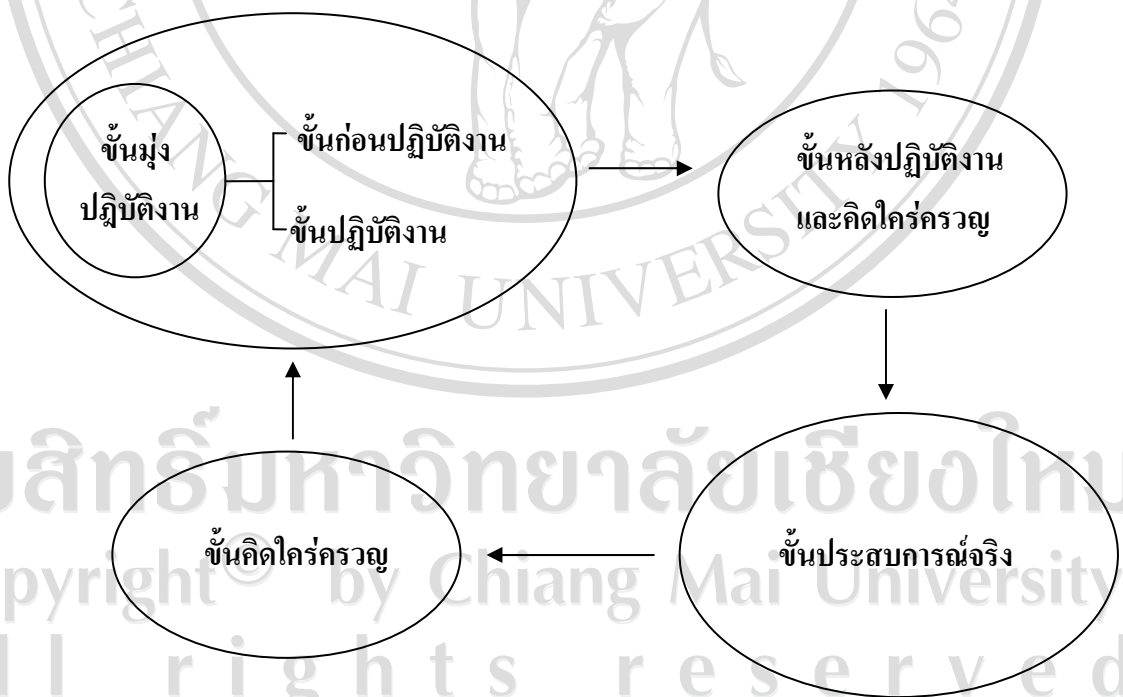
ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้มีประสบการณ์จริง จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ ข้อมูล สื่อการสอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันจากประสบการณ์จริง เช่น การสอบถาม ความเห็น หรือจากการบอกกล่าวทางวาจา เก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานที่จริงจากแหล่งต่างๆ การสังเกตการณ์ การจดบันทึกข้อมูล โดยวิธีการเหล่านี้จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนทำการเก็บ รวบรวมข้อมูล จัดระบบข้อมูล เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้มา และผู้เรียนเริ่มที่จะเห็นความสัมพันธ์ ของข้อมูลที่ใส่สำรวจมากับบทเรียนที่เรียนอยู่ อีกทั้งผู้เรียนเริ่มที่จะเห็นการเชื่อมต่อ และรูปแบบ ขององค์ความรู้ภายนอกกับประสบการณ์ของผู้เรียนมากกว่าที่จะคงความจำหรือยึดติดกับความคิด ภายในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว

หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้เรียนจะทำการเสนอหน้าชั้นอีกครั้ง โดยใช้ข้อมูลที่ได้รับ และภาษาเป้าหมายในการนำเสนอ เพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ต่อผู้สอน และผู้เรียนด้วยกันเอง ซึ่งผู้เรียนอาจมีข้อมูลที่คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันออกไปตามหัวข้อที่ตนเองได้เลือกไว้ จะเห็นได้ว่าขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้และยังสามารถนำความรู้ไปขยายกว้างเพื่อการค้นพบของผู้เรียนเองอีกด้วย

ขั้นที่ 4 ขั้นคิดใคร่ครวญ (Reflection Stage)

ขั้นตอนนี้จะเป็นขั้นรวบรวมขององค์ความรู้ทั้งหมดที่ผู้เรียนได้เรียนมาจากในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนจากการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน และการเรียนแบบประสบการณ์ กล่าวคือ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ คิดใคร่ครวญไตร่ตรองจากประสบการณ์หรือสิ่งที่ได้พบ ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ปฏิบัติ ด้วยตนเองและผู้เรียนจะต้องพิจารณาสะท้อนประสบการณ์ของตนเองในรูปของพัฒนาการทางการพูดและการเขียนอีกครั้ง แล้วนำเอาการกระทำนั้นๆ มาไตร่ตรองพิจารณาเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจ และสร้างความรู้ใหม่ ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากขั้นตอนหลักทั้ง 4 ขั้นตอนสามารถแสดงเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพ 5 แสดงวงจรการปรับการใช้ขั้นตอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานของ Willis (1996) เข้ากับวงจรของการเรียนแบบประสบการณ์ ของ Kolb (1984)

วงจรทั้งสี่ วงจรนี้มีความสัมพันธ์กัน โดยวงจรแรกสุด หรือวงจรที่เรียกว่าขั้นมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งประกอบไปด้วย *ขั้นก่อนปฏิบัติงาน* และ *ขั้นปฏิบัติงาน* ซึ่งทั้ง 2 ขั้นนี้จะเป็นขั้นแรกสุดในการให้ตัวป้อนทางภาษาให้แก่ผู้เรียน เปรียบเสมือนเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ภาษาในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจกับตัวป้อนทางภาษาแล้วใช้งานนั้นเป็นสื่อกลางให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีการปฏิบัติงานในชั้นเรียนที่เป็นงานเดี่ยว งานคู่ และงานกลุ่มจากตัวป้อนที่ผู้สอนได้กำหนดให้ในการสื่อสาร จากนั้นผู้เรียนจะทำการทบทวนในสิ่งที่ได้เรียนมาจากการทำงานในชั้นเรียนมาวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตน โดยขั้นตอนทั้งหมดของกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานในวงจรที่หนึ่งจะสะท้อนถึง ความเกี่ยวข้องกับวงจรที่สอง หรือวงจรที่เรียกว่า *ขั้นหลังปฏิบัติงานและคิดใคร่ครวญ* โดยผู้เรียนและผู้สอนจะคอยเลือกเฟ้นสรุปเนื้อหาที่มีความสำคัญนำมาไตร่ตรองโดยใช้ทักษะการพูดมาเฟ้นมาจำแนกสรุปเป็นมโนทัศน์ และเขียนออกมาในเชิงสะท้อนความคิด จากนั้นผู้สอนจะเตรียมเนื้อหา มาวางแผนและจัดวัตถุประสงค์เพื่อนำสิ่งที่เรียนจากในชั้นเรียนนำออกมาใช้จริง โดยผู้สอนเป็นผู้คอยให้คำแนะนำคอยชี้แนะเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้เพิ่มเติมที่ตนเองได้รับมาไปแสวงหาข้อมูลในขั้นที่สามหรือ *ขั้นประสบการณ์จริง* ซึ่งผู้เรียนจะต้องทำการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมจากงานที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนด ซึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนจะต้องค้นคว้าเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานที่จริงจากแหล่ง ข้อมูลต่างๆ การสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ การสอบถาม การจดบันทึก ข้อมูล เนื่องจากข้อมูลและตัวป้อนทางภาษาที่ผู้เรียนได้รับจากชั้นเรียนนั้นยังไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ในสภาพแห่งความเป็นจริง จะเห็นได้ว่าเมื่อผู้เรียนได้ข้อมูลจากความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้สำรวจมากับบทเรียนที่เรียนอยู่ ผู้เรียนจะต้องทำการสรุปและนำมาเสนอต่อหน้าชั้นเรียนว่าผู้เรียนได้พบ ได้เจอ ได้เรียนรู้อะไรบ้างนอกจากเนื้อหา บทเรียนในชั้นเรียน และผู้เรียนสามารถบอกได้ว่าสิ่งได้ประสบมาจากการประสบการณ์จริงมีประโยชน์มากน้อยเพียงใด เมื่อมีปัญหาผู้เรียนจะแก้ไขปัญหาเหล่านั้นอย่างไรและสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงมานำมาใช้ด้วยกันกับเนื้อหาที่เรียนในชั้นเรียนอย่างไรได้บ้าง ซึ่งวงจรขั้นนี้ จะถูกสะท้อนออกมาในรูปแบบวงจรขั้นที่สี่หรือ *ขั้นคิดใคร่ครวญ* โดยผู้เรียนจะสรุปองค์ความรู้รวบรวมจดทั้งหมดว่าจะสามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้อย่างไรซึ่งถือว่าทั้งหมดนี้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ คิดใคร่ครวญ ไตร่ตรองจากประสบการณ์หรือสิ่งที่ได้พบ ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ปฏิบัติด้วยตนเองและผู้เรียนจะต้องพิจารณาสะท้อนประสบการณ์ของตนเองในรูปแบบของพัฒนาการทางการพูดและการเขียนอีกครั้งโดยที่ผู้เรียนสามารถนำองค์ความรู้เหล่านั้น ไปประกอบกับอาชีพที่เกี่ยวข้อง และสร้างออกมาเป็นองค์ความรู้ใหม่ได้อย่างเหมาะสม

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

เนื่องจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เป็นการผสมผสานของการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานและการเรียนที่เน้นประสบการณ์เข้าด้วยกัน การค้นคว้าเอกสารเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ถือว่าเป็นการใช้วิธีการสอนแบบใหม่ที่ยังไม่มีผู้ใดได้กระทำการทดลองอย่างจริงจังมากนัก ผู้ทำการวิจัยจึงขอจำแนกงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ตามหัวข้อดังนี้

1.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

Coleman (1987) สร้างแบบเรียนประกอบการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยแบบเรียนที่ใช้ได้กำหนดให้ผู้เรียนทำงานเป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม ที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาที่สัมพันธ์ เกี่ยวโยงกับเรื่องราวเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ที่ผู้เรียนจะต้องประสบเมื่อจบการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน และให้ความร่วมมือในการเรียนเป็นอย่างดี ส่วน Nunan (1991) ศึกษากิจกรรมที่เป็นงานเพื่อการสื่อสาร ได้สรุปว่า งานเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรของแบบเรียน และเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้ภาษา งานที่มอบหมายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจะสะท้อนสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะประสบ ในสภาพของโลกแห่งความเป็นจริง ตัวป้อนที่กำหนดให้เป็นปัญหา ซึ่งเป็นงานจะต้องมีความหมายต่อผู้เรียนเหมาะสมกับระดับและใกล้ตัวผู้เรียนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ไม่ยากและสร้างจิตสำนึกให้ผู้เรียนว่าสิ่งที่ได้เรียนรู้จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการดำเนินชีวิต จากการศึกษาของ Nunan ให้แนวความคิดว่าผู้เรียนที่เรียนร่วมกันจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเพราะต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีความกล้าที่จะพูดโต้ตอบกับไปมาระหว่างผู้เรียนด้วยกันงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจะสะท้อนสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องประสบ ในสภาพของโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ (English for Specific Purposes) นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า จากงานวิจัยของ Coleman และ Nunan ที่เกี่ยวกับกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานจะช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียนได้เป็นอย่างมากเพราะผู้เรียนด้วยกิจกรรมนี้จะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ครูกับนักเรียน ในช่วงที่มีการปฏิบัติงานซึ่งทำให้ผู้เรียนรู้สึกอบอุ่นเชื่อมั่นในตนเอง กระตือรือร้น ตั้งใจเรียน เกิดความคิดสร้างสรรค์และเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน ช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวกับกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

สำหรับประเทศไทยมีผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้หลายคนและกระทำกับกลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาที่ต่างกัน งานวิจัยที่ทำกับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ กุสุมา โชคบำรุง (2529) ศึกษาประสิทธิภาพการสอนเสริมภาษาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยสร้างงานการสอน โดยกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเสริมบทเรียน English Alfa เล่ม 1 จำนวน 20 กิจกรรม พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่า ส่วน นฤมล กลั่นเจริญ (2530) ศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ที่เรียน โดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งพบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ผลการเรียนและเจตคติต่อการเรียนดีกว่า กลุ่มควบคุม

ปิยฉัตร พลอดโปร่ง (2538) ศึกษาผลการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าผู้เรียน โดยกิจกรรมแบบกำหนดงาน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้นและสูงกว่าผู้เรียน โดยคู่มือครูพบว่าการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีปกติในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยชาวไทยที่สังเกตเห็นว่า กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานสามารถส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจุดประสงค์เฉพาะได้ด้วย เช่นกัน ดังเช่น วรณี โดสงวน (2530) ศึกษาการใช้กิจกรรมเสริม โดยมุ่งงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเกษตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผู้เรียน โดยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียน โดยกิจกรรมตามคู่มือครู ส่วน วิชัย ศิพพร้อม (2538) ศึกษาการพัฒนากิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อใช้ในวิชาภาษาอังกฤษ 1 พบว่าความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น ภายหลังจากการเรียน โดยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานนอกจากนี้ยังพบว่างานในกิจกรรมการสอนมีเป้าหมายที่ชัดเจนตัวป้อนทางภาษาใกล้เคียงกับความเป็นจริงช่วยเอื้อต่อการปฏิบัติงาน กิจกรรมในการปฏิบัติงานสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนมีบทบาททำเทียมในการทำงาน และการทำงานกลุ่มกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษามาก นอกจากนี้ สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่มีต่อความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการศึกษาของนักเรียนในเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ ผู้เรียนกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มเล็กและคู่ ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามคู่มือครูและทำงานเดี่ยว ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาทักษะรวม และแต่ละทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียนนายเรืออากาศที่ได้รับการสอน โดยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน สูงกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุม

1.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบประสบการณ์

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบประสบการณ์

จากการศึกษาของ Belch (2003) เกี่ยวกับการเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล และแนวทางในการแก้ไขปัญหา ในการเรียนการสอนวิชาการตลาด (Market 472) มหาวิทยาลัยซานดิเอโก สหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาที่ดีขึ้นและทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักว่า การเรียนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอในการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงซึ่งการเรียนที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงของตนเองย่อมทำให้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงและเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคมของตัวผู้เรียน จากผลการศึกษาของ Wong (2003) ได้สนับสนุนจุดคิดของการเรียนแบบประสบการณ์เช่นกัน กล่าวคือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนแบบประสบการณ์มีการพัฒนาความสามารถทางด้านการปฏิบัติงานและการสะท้อนความเห็นของตนเองต่อสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัตินำไปสู่การผลิตผลงานจากการเรียนรู้ครั้งนั้นๆ ซึ่ง Wong ได้กล่าวอีกว่า การเรียนรู้ลักษณะนี้เอื้อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจต่อตนเองในขณะที่เรียน เนื่องจากผู้เรียนเป็นผู้แสวงหา ค้นพบประสบการณ์ที่มีความหมายต่อตนเอง

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบประสบการณ์

จากผลการวิจัยของ วรินทร์ ลำพุกธา (2545) พบว่า หลังจากผู้เรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรียนวิชาเคมีโดยใช้การเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้สร้างประสบการณ์ที่มีความหมายจากการลงมือปฏิบัติวิเคราะห์ไตร่ตรองประสบการณ์ นำไปสู่ความคิดรวบยอดแล้วนำไปใช้ให้สอดคล้องกับชีวิตประจำวันซึ่งกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว ได้สอดคล้องกับการเรียนการสอนแบบประสบการณ์ส่งผลให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและนำเสนอผลงานได้ดีขึ้น มีทักษะการสังเกตการบันทึกผลการทดลองที่ดีขึ้นและยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น และจากการศึกษาของ สรรพร ศิริจันทร์ (2545) พบว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์มีความสามารถในการเขียนและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น กล่าวคือ ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์จะได้เรียนรู้เนื้อหาที่สอดคล้องกับประสบการณ์จริงของตนเองและได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองเพื่อแสวงหาความรู้เพิ่มเติมแล้วปรับโครงสร้างความรู้ของตนเองต่อสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ นำไปสู่ผลการปฏิบัติงานจากการเรียนรู้ครั้งนั้น ๆ

จากลักษณะการเรียนแบบประสบการณ์ตามขั้นตอนการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างถ่องแท้เพราะผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนทุกขั้นตอนและเนื่องจากผู้เรียนต้องแสดงออกหรือสื่อความคิด ความเข้าใจของตนที่มีต่อเนื้อหาบทเรียนแก่ผู้อื่นระหว่างการปฏิบัติงานตามขั้นตอนการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิดความรู้ใหม่หรือปรับความรู้เดิมให้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์จะได้เรียนรู้ภาษาไปพร้อมๆ

กับขั้นตอนการเรียนรู้แบบประสบการณ์ในแต่ละขั้น ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เนื้อหาที่สอดคล้องกับประสบการณ์จริงของตนเองและได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองเพื่อแสวงหาความรู้เพิ่มเติมแล้วปรับโครงสร้างความรู้ของตนให้เหมาะสมนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ความสามารถในการพูด

2.1 ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการพูด

Nunan (1991) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า การพูดนั้นนับเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกของผู้พูดให้กับผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจ จุดมุ่งหมายของตน อีกทั้งความสามารถในการพูดยังเป็นการแสดงถึงความสำคัญในการเรียนภาษาอีกด้วย Byrne (1986, อ้างใน เกียรติชัย ยานะรังษี, 2540) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสื่อสารว่าเป็นกระบวนการสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับรู้ (Receptive Skill) ของผู้ฟังและทักษะการผลิตภาษา (Productive Skill) ของผู้พูด โดยผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัส (Encode) เพื่อส่งเจตนาหรือความต้องการ ในขณะที่ผู้ฟังจะถอดรหัส (Decode) หรือตีความสารโดยอาศัยความซ้ำซ้อน (Redundancy) ในตัวภาษาพูด ความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในประโยค ตลอดจนเข้าใจภาษาท่าทางช่วยในการตีความในสารนั้นให้ตรงตามเจตนาของผู้สื่อ นอกจากนี้ สุกัทร อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการพูดว่า หมายถึงความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย โดยผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสภาษาหรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากจะใช้ในการเน้นคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อการสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดยังแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูดคือ แสดงจุดมุ่งหมายว่าต้องการอะไร พูดกับใคร ที่ไหน พูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

Valette (1977) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นการออกเสียงคำพูดและออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น ผู้พูดจะต้องทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตัวเองพูด ขณะเดียวกันต้องเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย ในขณะที่ Paulston (1983) ได้ให้ความเห็นว่าการพูดสื่อสารมิได้เพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น ผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย ส่วน Scott (1981) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง รวมถึงการปฏิสัมพันธ์ด้านภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์ และ สวานิต ยมาภัย และ ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2535) กล่าวว่า การพูดเป็นการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง

สำหรับ Byrne (1986) ได้กล่าวว่า การพูดสื่อสารเป็นกระบวนการสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับรู้ (Receptive Skill) ของผู้ฟังและทักษะการผลิตภาษา (Productive Skill) ของผู้พูด โดยผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัส (Encode) เพื่อสื่อเจตนาหรือความต้องการ ในขณะที่ผู้ฟังจะถอดรหัส (Decode) หรือตีความสารนั้น โดยอาศัยความซ้ำซ้อน (Redundancy) ในตัวภาษาพูด ความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในประโยค ตลอดจนเข้าใจภาษาท่าทาง ช่วยในการตีความในสารนั้นให้ตรงตามเจตนาของผู้สื่อ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมอีกด้วย

2.2 ความสำคัญของการพูด

จากความหมายของผู้รู้ดังกล่าวข้างต้น การพูดมีความสำคัญในการสื่อสาร เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจ ซึ่ง สมปราชญ์ อัมมะพันธ์ (2529, หน้า 6-9) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของการพูดว่าการพูดเป็นเครื่องมือในการเข้าสมาคมที่สำคัญของมนุษย์ มนุษย์ใช้การพูดเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน ทำให้มนุษย์สามารถดำรงเป็นชุมชนน้อยใหญ่ ตลอดจนเป็นประเทศอยู่ได้เพราะคนในสังคมนั้น ใช้การพูดสำหรับแลกเปลี่ยนความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการ จึงทำให้เข้าใจกันได้ อยู่ร่วมกันได้ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก็สามารถใช้การพูดเป็นเครื่องมือแก้ปัญหาเหล่านั้นได้

ขณะที่ วิไลพร ธนสุวรรณ (2530 ข, หน้า 24-25) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการพูด หลักการทั่วไปของการสอนพูด การฝึกทักษะการพูด และจุดประสงค์ปลายทางของการสอนพูดว่าการพูดเป็นการแสดงออกซึ่งความคิด ความต้องการทางหนึ่งเช่นเดียวกับการเขียน แต่การพูดเป็นการแสดงออกทางวาจาโดยใช้ภาษาสื่อ การเรียนการพูดภาษาต่างประเทศเป็นกรรมวิธีค่อนข้างจะต้องใช้เวลา เพราะนักเรียนต้องเรียนรู้การฝึกการออกเสียงคำต่างๆและเลียนแบบตามครูผู้สอน นอกจากนี้พวกเขาจำโครงสร้างประโยคพื้นฐาน เพื่อสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอีกด้วย จะเห็นได้ว่าความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศจึงอยู่ที่ว่าผู้เรียนสามารถพูดได้ดีเพียงไร การทำกิจกรรมในการเรียน การสอนภาษา ล้วนแต่เกี่ยวกับการพูดทั้งสิ้น เช่นการว่าตามครู การฝึก การตอบคำถาม หรือทำแบบฝึกหัดอื่นๆกิจกรรมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการเสริมทักษะการพูด ยิ่งกว่านั้นครูได้จัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างแท้จริงในสถานการณ์ ต่างๆให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2.3 องค์ประกอบสำคัญของการพูด

การพูดเป็นการสื่อความหมายระหว่างคนกับคน โดยการใช้คำพูด (Oral Communication) นอกจากการใช้คำพูดแล้วยังต้องใช้กิริยาท่าทางสีหน้าดวงตาและการเคลื่อนไหวทางร่างกายเป็น สิ่งช่วยเสริมให้ (Oral Communication) สมบูรณ์ยิ่งขึ้นนอกจากนี้ว่าทะเลาะหรือการพูดยังเป็น กระบวนการ การต่อเนื่องมีผู้ส่งสาร (ผู้พูด) มีผู้รับ (ผู้ฟัง) เครื่องมือในการสื่อสารและพฤติกรรมผูกพัน เชื่อมโยงกัน ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งการสื่อสารก็ไม่เกิดขึ้นองค์ประกอบที่สำคัญของการพูดมี ดังนี้คือ

1. ผู้พูด ผู้พูดต้องแสดงถึงความสามารถทางการใช้ภาษา อารมณ์และบุคลิกภาพที่ดีเพื่อ ถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ความรู้สึก ผู้พูดต้องพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังฟังการพูดอยู่ได้ตั้งแต่ต้น จนจบให้ผู้ฟังฟังด้วยความตั้งใจและสนุกไม่ใช่เป็นการฝืนใจฟัง
2. ผู้ฟังผู้ฟังเป็นผู้รับสารหรือความรู้สึกนึกคิดที่ผู้พูดส่งมาถ้าไม่มีผู้ฟังการสื่อสารก็ไม่ เกิดขึ้น ดังนั้นผู้ฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้การพูดครบถ้วนผู้ฟังต้องเข้าใจ ลักษณะการฟังที่ดีและถูกต้องแล้วปฏิบัติให้ได้ก็ช่วยให้การสื่อความหมายดำเนินไปด้วยดี ถ้าผู้พูด และผู้ฟังศึกษาภูมิหลังของแต่ละฝ่ายพอสมควรแล้วจะช่วยการสื่อความหมายได้ผลดียิ่งขึ้น
3. เครื่องมือในการสื่อสารหมายถึงกลวิธีในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด ไปยัง ผู้ฟังหมายรวมทั้งเสียงพูด สีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหวร่างกาย ตลอดจนทัศนอุปกรณ์อื่นๆ เช่น รูปภาพ ของจริง แผนภูมิ ฯลฯ ที่ผู้พูดนำมาใช้ช่วยในการพูดสมบูรณ์ดียิ่งขึ้นทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย และเข้าใจตรงตามที่ต้องการ
4. เนื้อเรื่องที่พูดหรือสาระเนื้อเรื่องที่ผู้พูดนำมาเสนอต่อผู้ฟังควรเป็นเรื่องที่ผู้พูดเตรียม มาอย่างดีและเกี่ยวข้องกับผู้ฟังฟังแล้วจะได้ไม่เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ดังนั้นคำพูดที่นำมาพูด ควรเป็นคำพูดที่เป็นความจริงเป็นคำพูดที่มีประโยชน์ต่อผู้ฟังและถ้อยคำเหล่านั้นต้องเป็นที่ฟัง พอใจต่อผู้ฟังเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้พูดแต่ละคนจะกระทำได้ดีแค่ไหนเพียงใด
5. ผลที่เกิดจากการพูดการพูดทุกครั้งต้องมีจุดมุ่งหมายและหลังจากการพูดจะมีผลการพูด เกิดขึ้นอย่างใดอย่างหนึ่งคือ ดี หรือ ไม่ดี ผู้พูดเปรียบเสมือนสิ่งเร้าไปเร้าหรือช่วยผู้ฟังด้วยคำพูดผู้ฟัง จะมีการแสดงออกตอบสนองการกระทำของผู้พูดผู้พูดอาจรู้ผลที่เกิดจากการพูดของตนได้โดยการ สังเกตอาการแสดงออกของผู้ฟังเช่น การขมวดคิ้ว นิ้วหน้า การมอมเหม่อ การพยักหน้า การหัวเราะ หรือการปรบมือ ฯลฯ ย่อมเป็นเครื่องบ่งบอกความรู้สึกของผู้ฟังที่มีต่อผู้พูด

จากความหมายขององค์ประกอบและความสำคัญของการพูด อาจสรุปได้ว่า การพูดเป็น กระบวนการหนึ่งที่ใช้ในการสื่อความคิดระหว่างบุคคล เพื่อทราบวัตถุประสงค์ ความต้องการหรือ เพื่อสื่อความหมายซึ่งการพูดมีความสำคัญในอันที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน ทั้งนี้ผู้พูด

จะต้องตระหนักถึงองค์ประกอบของการพูดไม่ว่าจะเป็นตัวผู้พูดเอง สื่อ เนื้อหา และผู้ฟัง เพื่อให้การพูดนั้นประสบความสำเร็จ

2.4 การวัดและการประเมินการพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) ได้กล่าวเกี่ยวกับการประเมินผลความสามารถทางการพูดว่า ในการประเมินผลการพูด จำเป็นต้องให้ผู้เรียนรู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเอง ในฐานะผู้พูดว่าเป็นใคร เป็นการพูดแสดงตนเอง หรือใช้บทบาทสมมติ ผู้ฟังเป็นใคร มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่จะพูดถึงมากน้อยเพียงใด หรือมีวัตถุประสงค์ใดในการฟัง นอกจากนี้ ผู้เรียนควรรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ว่าเป็นการพูด โดยมีครู เพื่อนร่วมชั้น กรรมการตัดสินคะแนน ฯลฯ อยู่ในที่นั้นหรือไม่ ตลอดจนสื่อ โสตทัศนศึกษาต่างๆที่ใช้ เช่น มีการใช้วีดิทัศน์เป็นตัวกระตุ้นในการสอบพูด หรือใช้ภาพ ภาพนิ่ง โทรทัศน์ วิทยุ เทปบันทึกเสียง ภาพยนตร์ ฯลฯ

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำในการทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงในเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูหรือผู้ที่ดำเนินการสอบเป็นผู้ป้อนตัวกระตุ้น ซึ่งมักเป็นคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะพูดของตน การให้คะแนนอาจทำโดยครูผู้สอน หรือกรรมการให้คะแนนที่เข้าร่วมฟังการสนทนาด้วยการสนทนา มักเริ่มต้นด้วยการทักทาย เพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียดหรือความหวั่นวิตกที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์ของการสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบ ซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรการแสดงดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดออกความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ การทำงาน ฯลฯ

3. การอภิปราย หรือการโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล แต่เนื่องจากการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน เช่น การกล่าวแก้ประเด็นของฝ่ายตรงข้ามในการโต้วาที , การสนับสนุนความคิดของผู้อภิปรายอื่นหรือผู้โต้วาทีที่อยู่ฝ่ายเดียวกัน , ซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดทั้งที่ได้เตรียมมาล่วงหน้าและคิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไวโดยไม่ได้เตรียมมาล่วงหน้า ความสามารถที่วัดได้จึงเป็นทั้งทางด้านแสดงความคิดเห็น การให้ข้อมูลข่าวสารของตนเอง และการแก้ข้อกล่าวหาโต้แย้งประเด็น หรือการสนับสนุนข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอของผู้อื่น นอกจากนี้การรักษาปฏิสัมพันธ์ในการพูด ซึ่งเป็นมารยาททางสังคมที่ช่วยให้การพูดเป็นไปอย่างราบรื่นตามระเบียบ

วิธีทางสังคมก็เป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์การให้คะแนน และเนื่องจากการพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงทีวาจา ความชัดเจนชัดคำ น้ำเสียง ประกอบกับการใช้ภาษา การประเมินความสามารถในการใช้ทักษะพูดจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ ได้แก่

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟัง ว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่
3. ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่
5. ใจความสำคัญของการพูด
6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูด
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วย โดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่น กลวิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่น ไม่ห้วนไม่ใช้การขัดคออย่างไม่สุภาพ กลวิธีการขึ้นต้นและลงท้ายการพูดที่เหมาะสม

จากกลวิธีการวัดผลและการประเมินผลทักษะการพูด ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่าการวัดผลและประเมินผลทักษะการพูดนั้น สามารถทำได้หลายวิธีการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้ผู้เรียนและระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประเมินความสามารถทางการพูดของผู้เรียน โดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ ผู้วิจัยได้ปรับเกณฑ์การพูดมาจากเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการพูดแบบของ The Foreign Service Institute Scale (FSI),

The Schulz Communicative Competence Scale และ The Bratz Scale (2546, อ้างใน อรวรรณ เลลาหะมณี) นำมาเป็นเครื่องมือให้คะแนน (Rubrics) ความสามารถการพูดของนักศึกษา ก่อนและหลังจากการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ซึ่งทักษะการพูดจะวัดการพูด 6 ด้าน คือ การออกเสียง ไวยากรณ์ เนื้อหา ปฏิสัมพันธ์ การใช้คำศัพท์ และความคล่องตัวในการพูด โดยการวัดการพูดทั้ง 6 ด้านสามารถจำแนกออกมาได้ดังนี้

1. การออกเสียง

คะแนน 5 หมายถึง

ผู้เรียนมีการออกเสียงคำต่างๆเสียงสูงเสียงต่ำเสียงพยัญชนะต้นท้ายและการเน้นคำเด่นชัดใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

- คะแนน 4 หมายถึง มีการออกเสียงผิดพลาดเพียงเล็กน้อย แต่ยังคงความชัดเจน
- คะแนน 3 หมายถึง มีการออกเสียงผิดบางครั้งแต่ยังสามารถเข้าใจได้
- คะแนน 2 หมายถึง การออกเสียงผิดส่งผลต่อการสื่อความหมายทำให้ต้องตั้งใจฟังมาก
- คะแนน 1 หมายถึง มีการออกเสียงผิดมาก บ่อยครั้งและออกเสียงหนักสูงเสียงต่ำผิดที่ทำให้เข้าใจยากต้องพูดบ่อยๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ

2. ไวยากรณ์

- คะแนน 5 หมายถึง แทบไม่มีข้อผิดพลาด ไวยากรณ์เลยสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน
- คะแนน 4 หมายถึง มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เพียงเล็กน้อยแต่ไม่ทำให้การสื่อสารเปลี่ยนความหมาย
- คะแนน 3 หมายถึง มีการใช้ไวยากรณ์แบบง่ายๆและมีข้อผิดพลาดที่ซ้ำบ่อยครั้ง แต่ไม่ทำให้การสื่อสารเปลี่ยนความหมาย
- คะแนน 2 หมายถึง มีการใช้ไวยากรณ์แบบง่ายๆและมีข้อผิดพลาดที่ทำให้ซ้ำบ่อยครั้งแต่ไม่ทำให้การสื่อสารเปลี่ยนความหมาย
- คะแนน 1 หมายถึง มีการใช้ไวยากรณ์ผิดมากจนสื่อความหมายไม่ได้

3. เนื้อหา

- คะแนน 5 หมายถึง ผู้เรียนนำเนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนมาพูดทั้งหมด
- คะแนน 4 หมายถึง ผู้เรียนนำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
- คะแนน 3 หมายถึง ผู้เรียนนำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
- คะแนน 2 หมายถึง ผู้เรียนนำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
- คะแนน 1 หมายถึง ผู้เรียนนำเนื้อหาที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก

4. ปฏิสัมพันธ์

- คะแนน 5 หมายถึง มีปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นธรรมชาติมีการโต้ตอบ การสนทนาที่สมจริงและใช้ภาษาด้วยความเร็วต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม
- คะแนน 4 หมายถึง มีปฏิริยาที่สนองตอบเกือบเป็นธรรมชาติ มีการตอบโต้ แสดงความรู้สึกเหมาะสมและพูดได้ซ้ำเร็วเหมาะสมกับบริบท

- คะแนน 3 หมายถึง ใช้ภาษาตามบทที่เขียนไว้ล่วงหน้าและมีการสนทนาที่ไม่ค่อยสมจริง
- คะแนน 2 หมายถึง พูดได้ช้าต้องอาศัยบทช่วยใช้ภาษาผิดจนทำให้สื่อสารไม่ได้ใจความ
- คะแนน 1 หมายถึง พูดหยุดเป็นช่วงๆ และนานๆ ภาษาใช้ผิดมากจนสื่อสารไม่ได้
5. การใช้คำศัพท์
- คะแนน 5 หมายถึง มีวงศัพท์ที่กว้างและในเรื่องต่างๆ กัน สามารถใช้ศัพท์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำและเหมาะสมในทุกเรื่อง
- คะแนน 4 หมายถึง มีที่ติดศัพท์น้อยมากที่มีก็เป็นเรื่องเฉพาะด้านการพูดแทบจะไม่ติดขัด
- คะแนน 3 หมายถึง ใช้คำศัพท์ได้ดีพอในเรื่องต่างๆ ไปแต่บางครั้งจำเป็นต้องกล่าวใหม่เพื่อให้ได้ใจความที่ประสงค์
- คะแนน 2 หมายถึง ใช้ศัพท์ได้ดีพอสำหรับการพูดเรื่องพื้นเท่านั้น
- คะแนน 1 หมายถึง ขาดคำศัพท์ที่จะใช้สื่อสารทำให้พูดเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน แทบไม่ได้
6. ความคล่องตัวในการพูด
- คะแนน 5 หมายถึง พูดทุกเรื่องได้คล่องและราบเรียบใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
- คะแนน 4 หมายถึง พูดได้อย่างสบายและราบรื่นแต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
- คะแนน 3 หมายถึง มีความคล่องในการพูดเป็นบางครั้งคราวมีตะกุกตะกักบ้าง เพราะพูดประโยคและต้องจัดเรียงคำ
- คะแนน 2 หมายถึง พูดช้าและพูดตะกุกตะกักบางประโยคไม่สมบูรณ์
- คะแนน 1 หมายถึง พูดช้ามากและติดตะกุกตะกักยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้บ่อยและท่องจำเอาไว้

3. ความเชื่อมั่นในตนเอง

3.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

มีนักวิชาการหลายคนได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง ดังเช่น จงใจ ขจรศิลป์ (2532, หน้า 28) ให้ความหมายว่า ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง การกล้าแสดงออกกล้าตัดสินใจ

และมีความเชื่อมั่นที่จะทำสิ่งต่างๆให้สำเร็จตามที่ต้องการและเด็กจะเกิดความเชื่อมั่นในตนเองได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก เช่น พ่อแม่ ครู และเพื่อน และบุคคลอื่นๆที่เด็กรู้จักรวมทั้งการมีโอกาสพบความสำเร็จของเด็กด้วย ส่วน อรพิน หงวนศิริ (2523, หน้า 11) ให้ความหมายว่า ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึงลักษณะของบุคคลที่แน่ใจความสามารถของตนเองว่าจะทำกิจกรรมต่างๆให้สำเร็จลุล่วงได้ มีศรัทธาในคุณค่าและความสำคัญของตนเองและรู้สึกว่าตนเองเป็นที่ชื่นชมของผู้อื่น ในความสามารถของตนที่จะกระทำสิ่งใดๆให้สำเร็จลุล่วงและพร้อมที่จะเผชิญปัญหาและอุปสรรคโดยไม่หวั่นวิตกในความสามารถของตน

ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ได้รับการยอมรับว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ความพยายามในการเผชิญกับความยากลำบาก ความขยันหมั่นเพียรหรือการทำกิจกรรมของผู้เรียนแต่ละคน ประสาท อิศรปริดา (2538, หน้า 290) ได้กล่าวถึงความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าเป็นความรู้สึกมั่นใจในความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ในกระบวนการปฏิบัติตามแม่แบบ ความรู้สึกนี้เกิดจากการที่ผู้เรียนประเมินตนเองว่าจะสามารถทำสิ่งต่างๆได้สำเร็จ สามารถใช้กลวิธีที่มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหา หรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ที่แปลกใหม่ หลังจากประเมินตนเองแล้ว ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองที่จะทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งได้สำเร็จ ส่วน Bandolos et al. (1995, หน้า 612) กล่าวว่าการยอมรับในความสามารถของตนเองหมายถึง ความเชื่อมั่นในความสามารถของคนเราที่ประสบความสำเร็จในกระบวนการเรียน ซึ่งจะมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความวิตกกังวล ทางด้าน Shell et al. (1995, หน้า 386) ได้ให้คำจำกัดความของความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองว่าเป็นความมั่นใจในความสามารถของตนที่จะเรียบเรียงและประยุกต์ใช้ทักษะทางสังคม การแสดงพฤติกรรม และทักษะการคิดการเข้าใจในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ สอดคล้องกับ Bandura (1986 Cited in Travers et al., 1993, หน้า 173-174) ที่ได้ให้ความหมายของการเชื่อในความสามารถของตนเองว่าเป็นการตัดสินใจหรือประเมินความสามารถในการเรียบเรียงและจัดการวิถีทางการปฏิบัติที่พึงประสงค์ของบุคคลใดๆ เพื่อให้บรรลุถึงรูปแบบของการปฏิบัติที่ได้ระบุไว้ การกระทำที่ผ่านมา และข้อความจากคนที่เกี่ยวข้อง เช่น พ่อ แม่ อาจารย์ หรือเพื่อน รวมถึงระดับการกระตุ้นอารมณ์ (Emotional Arousal) ทั้งหมดนี้ส่งผลต่อการพิจารณาหรือการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพของตนเอง

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีจิตใจมั่นคงกล้าเผชิญความจริง กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ กล้าซักถามในสิ่งที่ตนเองไม่เข้าใจ ต้องการทำอะไรด้วยตนเอง สามารถเป็นตัวของตัวเอง มีการตัดสินใจโดยไม่ลังเลสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ไม่หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เป็นปัญหา มีศรัทธาในคุณค่าและความสำคัญของตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นผู้นำ

3.2 ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งที่ควรปลูกฝังให้เด็กและส่งเสริมให้พัฒนา อยู่เสมอ เพราะคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีบุคลิกภาพที่ดี มองโลกในแง่ดี กล้าแสดงออกใน สิ่งที่ถูกที่ควร มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานของตน และสามารถประสบความสำเร็จในการ ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และยังเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความคิดริเริ่มในการทำงาน สวานา พรพัฒนกุล (2520, หน้า 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเองว่า ปัจจัยที่จะ ส่งเสริมความสำนึกในหน้าที่พลเมือง หรือ ความสำนึกในการเมืองประการหนึ่งคือ ความเชื่อมั่นใน ตนเองซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงว่าบุคคลนั้นเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และมีความหมายต่อสังคม ถ้าบุคคลมี ความเชื่อมั่นในตนเอง จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ทุกคนกล้าแสดงออกซึ่งความคิดเห็นต่อทุกสิ่ง ที่เกี่ยวกับชีวิตตนและความอยู่รอดของสังคม สมุท ศิริโช (2522, หน้า 296-297) ได้กล่าวถึงความ เชื่อมั่นในตนเองว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นความรู้สึกสามัญ และเป็นประโยชน์ที่ทำให้เกิดความ เข้มแข็งแก่แผนการดำเนินงานสร้างชีวิต บุคคลใดที่แสดงความเชื่อมั่นในตนเองออกมาในสมรรถภาพ แห่งการปฏิบัติงาน ย่อมชักจูงให้บุคคลอื่นมีความเชื่อมั่นตามได้ และความเชื่อมั่นในตนเองจะเป็น พลังในการต่อสู้กับปัญหาต่างๆ ได้ด้วยความมั่นใจ ส่วน สุชา จันทรเอน (2527, หน้า 48) ได้เขียนถึง บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่า จะมีบุคลิกภาพมองโลกในแง่ดี มีความรู้สึกปลอดภัย กล้าแสดงออก ในสิ่งที่ถูกที่ควร มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน สามารถประสบความสำเร็จในการปรับตัวเข้า กับสิ่งแวดล้อมได้ดี ตลอดจนเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความคิดริเริ่มใน การทำงาน และสร้างสรรค์ความสำเร็จในชีวิต

จากทั้งหมดที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถสรุปได้ว่า ความ เชื่อมั่นในตนเองเป็นความรู้สึกที่เป็นประโยชน์ และสำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง ทำให้บุคคลมีชีวิตจิตใจ มีกำลังใจ ทำตามแผนการต่างๆ ที่จะไปสู่ความสำเร็จได้ใครก็ตามที่ใช้ความเชื่อมั่นในตนเองควบคู่ ไปกับความสามารถของตนจะทำให้เกิดความมั่นใจกับคนอื่นๆ ด้วย

3.3 องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเอง

Smith (มาลี วงษ์แก้ว, 2526, หน้า 8-9 อ้างอิงมาจาก Smith, 961, หน้า 29) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเอง สรุปได้ว่า บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะไม่ยอมจำนน ต่อสิ่งใดโดยสิ้นเชิง ซึ่งต่างกับคนใจขาด และไม่แน่ใจในตนเองที่ได้แต่เพื่อฝัน ใช้เวลาส่วนใหญ่ไป ในทางนี้กวาดภาพเอาเองในสิ่งที่ตนต้องการ หรือปรารถนาสิ่งใดก็ไม่กระทำตามลำดับขั้นแห่งความ เป็นจริง เนื่องจากเกิดความหวาดกลัวหวั่นวิตก จึงกลายเป็นคนไม่ทำอะไรเลย ฉะนั้นความเชื่อมั่น ในตนเองจึงเกิดขึ้นได้ด้วยปัจจัย 4 อย่าง คือ

1. ทราบในสิ่งที่ตนเองต้องการ
2. คิดในสิ่งที่ตนเห็นว่าจะกระทำสำเร็จ
3. สามารถตัดสินใจได้
4. ลงมือกระทำจริงๆกับสิ่งที่ได้ตัดสินใจแล้ว

ส่วนปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนเราขาดความเชื่อมั่นในตนเองคือ

1. ขาดความรู้
2. ขาดความกล้าหาญในทางชอบธรรม
3. ความเกียจคร้าน

วินัย ธรรมศิลป์ (2527, หน้า 23-24) ได้สรุปพฤติกรรมของผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าประกอบด้วยองค์ประกอบด้านต่างๆ 6 ด้าน คือ

1. ด้านจิตใจมั่นคง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีจิตใจหนักแน่น แน่วแน่ ไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ต่างๆสามารถควบคุมอารมณ์ให้อยู่ในสภาพปกติได้ดี
2. ด้านกล้าแสดงออก หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่กล้าพูด กล้ากระทำ กล้าแสดงความคิดเห็นในทางที่ถูกที่ควร ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน
3. ด้านเป็นผู้นำ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความเสียสละ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น อยู่เสมอ รักความยุติธรรม มีเหตุผล มีความรับผิดชอบ
4. ด้านกล้าตัดสินใจ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่กล้ากระทำต่อสิ่งต่างๆด้วยความคิดเห็นของตัวเอง ไม่ลังเลใจ และไม่หวั่นไหวต่อคำติชมของผู้อื่น
5. ด้านกล้าเผชิญความจริง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่กล้ายอมรับสภาพความเป็นจริงของตนเอง และสิ่งแวดล้อม มีความพอใจในความสามารถของตนเอง ชอบการต่อสู้ แข่งขัน และมีความอดทน
6. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ชอบคิด ชอบกระทำ ในสิ่งแปลกๆใหม่ๆอยู่เสมอ ชอบการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ไม่พึ่งพาผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา

ทางด้านงานวิจัยต่างประเทศนั้น Myers (1983) ได้กล่าวถึงความมั่นคงและการยืนกรานที่จะกระทำในแต่ละบุคคลว่า ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง พฤติกรรมต่างๆที่แสดงถึงความเชื่อมั่นในตนเอง เช่น การแสดงออกต่อหน้าชุมชน โดยไม่ประหม่ามีความมั่นคงในอารมณ์ และมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะกระทำสิ่งต่างๆให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี นอกจากนั้นยังมีความสามารถในการสื่อสารความรู้สึกและเนื้อหาอย่างชัดเจน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาวิชาการ โรงแรมและการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว หรือ English for Tourism and Hospitality 2 (01710014) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 31 คน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ประเภท ประกอบด้วย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ จำนวน 3 แผน แผนละ 9 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 27 คาบ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1.1 ศึกษาวิธีการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานขั้นตอนการสอนและศึกษาวิธีการใช้กิจกรรมที่เน้นประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องทางด้านแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและขั้นตอนการสอน

2.1.2 ศึกษาคำอธิบายเกี่ยวกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2549 เพื่อนำมากำหนดจุดประสงค์เรียนรู้ ที่จุดประสงค์ปลายทางและนำทาง รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการ โรงแรมและการท่องเที่ยว (01710014)

2.1.3 สร้างแผนการสอน กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ จำนวน 3 แผน แผนละ 9 คาบ คาบละ 50 นาที โดยแผนการสอนทั้งหมดนี้ผู้วิจัยได้บูรณาการขั้นตอนของการสอน 2 วิธีเข้าด้วยกันคือ การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน เข้ากับการเรียนแบบประสบการณ์เพื่อให้ นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกใช้ตัวป้อนทางภาษาโดยกระบวนการเรียนการสอนนี้มีขั้นตอนหลักอยู่ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน (Task)

ขั้นตอนการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนแรก que ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติภาระงาน เพื่อใช้ภาษาในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยผู้เรียน จะต้องทำความเข้าใจกับตัวป้อนทางภาษาแล้วใช้งานนั้นเป็นสื่อกลางให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ตามการใช้ภาษาเป้าหมายที่วางไว้ ตามจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปสู่การใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน ใน ขั้นตอนที่ 1 สามารถแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนย่อยดังนี้

1.1 *ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task)* ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะต้องใช้ตัวป้อนทางภาษาอัน ได้แก่ ทักษะการฟัง การฟัง การพูด มาจากรายการวิทยุ รายการอาหาร แผ่นพับ โฆษณาเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบต่อเนื่องและชัดเจน เพื่อนำมาเป็น ตัวป้อนของงานเพื่อการสื่อสาร โดยผู้สอนจะเสนอหัวข้อในการสอน โครงสร้างของคำศัพท์ ไวยากรณ์ วลี และประโยคต่างๆ ที่มีเนื้อหาทางภาษาที่สัมพันธ์กัน โดยเนื้อหาเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับ โครงสร้างทางภาษาที่จะนำมาใช้ในการปฏิบัติภาระงาน

1.2 *ขั้นปฏิบัติ (Task - Cycle)* ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงาน เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ในการนำเสนอผลงานเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา ผู้เรียนจะทำงานนำเสนอต่อหน้าชั้นเรียนตามหัวข้อที่ได้กำหนดไว้ โดยผู้สอนจะคอยส่งเสริมและ ตรวจสอบความถูกต้องก่อนมีการนำเสนอต่อหน้าชั้นเรียน ให้แก่ผู้เรียนในการเตรียมงานอย่างเต็มที่ เช่นการทบทวนความเข้าใจ เนื้อหาการพูด ลำดับการพูด วิธีการนำเสนอ โดยเนื้อหาที่ผู้เรียนนำมา เสนอนั้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสภาพตามความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน และก่อให้เกิด ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ในการถ่ายทอดข้อมูลและเกิดความมั่นใจมากขึ้นในการนำเสนอหัวข้อ งาน

ขั้นที่ 2 ขั้นหลังปฏิบัติงานและคิดใคร่ครวญ (Language Focus and Reflection Stage)

ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะทำการทบทวนในสิ่งที่ได้เรียนมาจากการทำงานในชั้นเรียนมาวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตนและผลการประเมินที่ได้รับกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน และรวบรวมปัญหา โดยผู้สอนจะคอยปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาให้มีความถูกต้องและทบทวนความเข้าใจทางด้านคำศัพท์ วลี โครงสร้างทางภาษา และบริบททางภาษา โดยการตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบความมั่นใจมีการให้ข้อมูลทบทวนความเข้าใจแก่ผู้เรียน ผู้สอนอาจมีการสอบถามแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในขณะเดียวกันผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันอภิปรายถึงงานที่ผู้เรียนปฏิบัติ ทบทวนและผู้สอนจะสรุปรูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องหรือคำศัพท์ที่ได้จากการปฏิบัติในชั้นปฏิบัติงานและผู้เรียนจะคอยบันทึกเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางความสามารถในการใช้ภาษาที่ดีขึ้น

หลังจากที่ผู้เรียนได้ข้อมูลจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การพูดนำเสนอกลุ่มหน้าชั้นเรียนแล้ว ผู้เรียนจะใช้ตัวป้อนทางภาษาที่ได้รับมาสะท้อนผลนั้นๆ มาคิดใคร่ครวญ โดยใช้ทักษะการพูดมาเพิ่มมาจำแนกสรุปเป็นมโนทัศน์และเขียนออกมาในเชิงสะท้อนความคิด ซึ่งผู้เรียนจะสามารถต่อยอดเพิ่มองค์ความรู้จากประสบการณ์ที่ได้ลงมือปฏิบัติ วิเคราะห์ และไตร่ตรองประสบการณ์ที่นำไปสู่การนำไปใช้ที่เหมาะสมอีกทั้งผู้เรียนสามารถนำความรู้เพิ่มเติมที่ตนเองได้รับมาไปแสวงหาข้อมูลในชั้นประสบการณ์จริง เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่หลากหลายในการเรียนมากกว่าการสอนโดยตรง

ขั้นที่ 3 ขั้นประสบการณ์จริง (Experience Stage)

ขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้มีประสบการณ์จริง จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อข้อมูล สื่อการสอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันจากประสบการณ์จริง เช่น การสอบถามความเห็น หรือจากการบอกกล่าวทางวาจา เก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานที่จริงจากแหล่งต่างๆ การสังเกตการณ์ การจดบันทึกข้อมูล โดยวิธีการเหล่านี้จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนทำการเก็บรวบรวมข้อมูล จัดระบบข้อมูล เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้มา และผู้เรียนเริ่มที่จะเห็นความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้สำรวจมากับบทเรียนที่เรียนอยู่อีกทั้งผู้เรียนเริ่มที่จะเห็นการเชื่อมต่อ และรูปแบบขององค์ความรู้ภายนอกกับประสบการณ์ของผู้เรียนมากกว่าที่จะคงความจำหรือยึดติดกับความคิดภายในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้เรียนจะทำการเสนอหน้าชั้นอีกครั้ง โดยใช้ข้อมูลที่ได้รับและภาษาเป้าหมายในการนำเสนอ เพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ต่อผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันเอง ซึ่งผู้เรียนอาจมีข้อมูลที่คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างขัดแย้งกันออกไปตามหัวข้อที่ตนเองได้เลือกไว้

จะเห็นได้ว่าขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้และยังสามารถนำความรู้ไปขยายกว้างเพื่อการค้นพบของผู้เรียนเองอีกด้วย

ขั้นที่ 4 ขั้นคิดใคร่ครวญ (Reflection Stage)

ขั้นตอนนี้จะเป็นขั้นรวบรวมขององค์ความรู้ทั้งหมดที่ผู้เรียนได้เรียนมาจากในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนจากการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน และการเรียนแบบประสบการณ์ กล่าวคือ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ คิดใคร่ครวญไตร่ตรองจากประสบการณ์หรือสิ่งที่ได้พบ ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ปฏิบัติ ด้วยตนเองและผู้เรียนจะต้องพิจารณาสะท้อนประสบการณ์ของตนเองในรูปของพัฒนาการทางการพูดและการเขียนอีกครั้ง แล้วนำเอาการกระทำนั้นๆ มาไตร่ตรองพิจารณาเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและสร้างความรู้ใหม่ ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากนั้นผู้วิจัยสร้างแผนการสอนในแต่ละบทเรียนให้สอดคล้องกับกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ และนำแผนการสอนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง หลังจากนั้นนำแผนไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษพิจารณาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งตามความเหมาะสมของกิจกรรม (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก หน้า 83) โดยสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตาราง 1 ขอบข่ายของแผนการสอนของกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

Lesson	Objectives	Procedures and Activities	Evaluations
Lesson 1: Hotel Restaurant (dealing with food and beverages.)	Terminal Objective: 1. Students will be able to make an oral presentation of the given topic. 2. Students will be able to take notes, summarize, and discuss the information after the presentation. Enabling Objectives: Students will be able to ; 1. tell the background knowledge by answering the questions about hotel restaurant. 2. discuss and complete the tasks.	1. Task (1st-3rd period) 1.1 discuss and give background knowledge from the pictures. 1.2 complete a task “types of tableware for lunch and dinner” 1.3 study new vocabulary and structure (giving definition, classification and instructions) 1.4 review and assign each group with the chosen topic for the next presentation. (stimulated from TV Broadcasting) 1.5 each group presents in front of the class with the topic they prepare. (10-15 mins/each group)	1.) oral presentation 2.) discussion 3.) reflective writing 4.) class presentation 5.) individual reflective writing

ตาราง 1 (ต่อ)

Lesson	Objectives	Procedures and Activities	Evaluations
	<p>3. present in a group of the chosen topic of how to prepare a dish.</p> <p>4 .write a reflection</p>	<p>2. Language Focus and Reflection Stage (4th - 5th Periods)</p> <p>2.1 other groups give comments orally.</p> <p>2.2 whole class gives summaries with the good points and weak points of each orally.</p> <p>2.3 write a reflection of what they have learned from the class presentation.</p> <p>3. Experience Stage (6th -7th Periods)</p> <p>3.1 discuss in group of 8 who are interested in the same hotel and restaurant. Then, prepare questions for the filed trip.</p> <p>- Location, name of the place, menu, restaurant management.</p> <p>3.2 each group plans for an oral presentation from the field trip.</p> <p>3.3 field trip.</p> <p>4. Reflection Stage (8th - 9th Periods)</p> <p>4.1 each group presents in front of class about places they go for the observation and tells the advantages and disadvantages from the information they have observed.</p> <p>4.2 whole class identifies and gives opinions from the filed trip.</p> <p>4.3 give a conclusion by writing a reflection individually about their experiences from the class presentation as well as the filed trip.</p>	

ตาราง 1 (ต่อ)

Lesson	Objectives	Procedures and Activities	Evaluations
Lesson 2: Hotel Facilities.	<p>Terminal Objectives:</p> <p>1.) Students will be able to make an oral presentation of the hotel facilities.</p> <p>2.) Students will be able to take note, summarize and discuss the information after presentation.</p> <p>Enabling Objectives:</p> <p>Students will be able to</p> <p>1. tell background knowledge by answering the questions about hotel facilities and accommodations.</p> <p>2. discuss and complete the exercises.</p> <p>3. use adjectives appropriately with the degree of change.</p> <p>4. conduct a role play.</p> <p>5. write a reflection.</p>	<p>1.Task (1st-3rd period)</p> <p>1.1 discuss and give background knowledge from the pictures.</p> <p>1.2 answer the questions after reading the passage.</p> <p>1.3 study new vocabulary (adjectives)</p> <p>1.4 complete a task “Hotel Facilities”</p> <p>1.5 make comparisons from a consumer guide.</p> <p>1.6 review and assign each group with the chosen topic for the next presentation. (role play)</p> <p>1.7 each group presents in front of the class with the topic they prepare. (10-15 mins/each group)</p> <p>2. Language Focus and Reflection Stage (4th- 5th Periods)</p> <p>2.1 other groups give comments orally.</p> <p>2.2 whole classes gives summaries of each orally.</p> <p>2.3 write a reflection of what they have learned from the class presentation.</p> <p>3. Experience Stage (6th-7th Periods)</p> <p>3.1 discuss in group of 8 who are interested in the same hotel. Then, prepare questions for the field trip.</p> <p>3.2 take note about good characteristics of a good interview as well as presentation.</p> <p>3.3 each group plan for an oral presentation from the survey.</p> <p>3.4 The survey.</p>	<p>1.) oral presentation</p> <p>2.) discussion</p> <p>3.) reflective writing</p> <p>4.) class presentation</p> <p>5.) individual reflective writing</p>

ตาราง 1 (ต่อ)

Lesson	Objectives	Procedures and Activities	Evaluations
		<p>4. Reflection Stage (8th-9th Periods)</p> <p>4.1 each group presents in front of class about places they go for the observation and tells the advantages and disadvantages from the information they have observed.</p> <p>4.2 whole class identifies and gives opinions from the survey.</p> <p>4.3 each student gives a conclusion by writing a reflection about their experiences from the class presentation as well as the survey.</p>	
<p>Lesson 3: Ecotourism in Thailand.</p>	<p>Terminal Objective:</p> <p>1.) Students will be able to make an oral presentation of the given topic.</p> <p>2.) Students will be able to take notes, summarize, and discuss the information after the presentation.</p> <p>Enabling Objectives: Students will be able to ;</p> <p>1. discuss and exchange the ideas of their knowledge about Ecotourism.</p> <p>2. complete the exercises from the task.</p>	<p>1.Task (1st-3rd period)</p> <p>1.1 discuss and give background knowledge from the pictures.</p> <p>1.2 complete a task “ Ecotourism in Chiang Mai, Thailand”(combing with defining and non-defining relative pronouns.)</p> <p>1.3 read an extract and do information gap activity (the tourists’ requirement with operator) with partner.</p> <p>1.4 review and assign each group with the chosen topic for the next presentation.</p> <p>1.5 each group presents in front of the class with the topic they prepare. (10-15 mins/each group)</p>	<p>1.) oral presentation</p> <p>2.) discussion</p> <p>3.) reflective writing</p> <p>4.) class presentation</p> <p>5.) individual reflective writing</p>

ตาราง 1 (ต่อ)

Lesson	Objectives	Procedures and Activities	Evaluations
	<p>3. define Relatives Pronouns and Non -defining Relative Pronouns.</p> <p>4. conduct a role play of a group of tourist and booking agent with given topic, <i>Eco-tour in Chiang Mai.</i></p> <p>5. orally present the information about a survey, and summarize the information of interviewing to the class.</p> <p>6. write a reflection on how they experience from the class presentation.</p>	<p>2. Language Focus and Reflection Stage (4th - 5th Periods)</p> <p>2.1 other groups give comments orally.</p> <p>2.2 whole classes gives summaries with the good points and weak points of each orally.</p> <p>2.3 write a reflection of what they have learned from the class presentation.</p> <p>3. Experience stage (6th -7th Periods)</p> <p>3.1 discuss in group of 5 who need to get information about tour company and tourists. Then, prepare questions for the survey.</p> <p>3.2 take note about good characteristics of a good interview as well as presentation.</p> <p>3.3 each group plans for an oral presentation from the survey.</p> <p>3.4. taking a survey.</p> <p>4. Reflection Stage (8th - 9th Periods)</p> <p>4.1 each group presents in front of class about places they go for the observation and tells the advantages and disadvantages from the information they have observed.</p> <p>4.2 whole class identifies and gives opinions from the survey.</p> <p>4.3 give a conclusion by writing a reflection individually about their experiences from the class presentation as well as the survey.</p>	

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย มี 2 ประเภท คือ

2.2.1 แบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยมีกำหนดหัวข้อและเนื้อหาในการพูด และแบบทดสอบนี้ได้กำหนดสถานการณ์ให้นักศึกษาทั้งหมด 3 สถานการณ์ คือ (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก หน้า 88)

1. สถานการณ์เกี่ยวกับร้านอาหารของโรงแรม
2. สถานการณ์เกี่ยวกับการจองห้องพักในโรงแรม
3. สถานการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศไทย

นักศึกษาทุกคนจะต้องเลือกสถานการณ์มาหนึ่งสถานการณ์ จากสถานการณ์ทั้งหมดสามสถานการณ์ โดยใช้เวลาในการพูดประมาณ 5 นาที โดยผู้เรียนไม่เคยเห็นหัวข้อในการพูดมาก่อน ซึ่งขั้นตอนในการสร้างแบบวัดความสามารถทางการพูดมีดังนี้

1. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการวัดความสามารถทางการพูด จากนั้นผู้วิจัยสร้างแบบวัดและเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดที่ปรับจากเอกสารที่ศึกษาและเหมาะสมกับหัวข้อที่จะพูด

2. นำแบบทดสอบความสามารถทางการพูดที่เสร็จแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง หลังจากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก หน้า 83) ตรวจสอบความเหมาะสมอีกครั้ง โดยผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษาคัดลองกับกลุ่มเป้าหมายจะทำ 2 ครั้ง คือ ก่อนที่นักศึกษาจะได้เรียนบทเรียน นักศึกษาจะต้องเลือกพูดหัวข้อที่กำหนดไว้ เป็นรายบุคคล และหลังจากที่นักศึกษาได้สำเร็จการเรียนเนื้อหาแต่ละบท นักศึกษาจะต้องพูดอีกครั้งเกี่ยวกับหัวข้อเดิมของบทนั้นๆ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษาว่า ควรมีความยากง่ายของภาษาและโครงสร้างที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน ก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

สำหรับเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษานั้นผู้วิจัยได้ปรับเกณฑ์การพูดมาจากเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการพูดแบบของ The Foreign Service Institute Scale (FSI), The Schulz Communicative Competence Scale และ The Bratz Scale (2546, อ่างใน อรวรรณ เล้าหะมณี) นำมาเป็นเครื่องมือให้คะแนน (Rubrics) ความสามารถการพูดของนักศึกษา ก่อนและหลังจากการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ซึ่งทักษะการพูดจะวัดการพูด 6 ด้าน คือ การออกเสียง ไวยากรณ์ เนื้อหา ปฏิสัมพันธ์ การใช้คำศัพท์ และความคล่องตัวในการพูด โดยทั้ง 6 ด้านมีคะแนนเต็ม 30 คะแนน

แบบประเมินความสามารถทางการพูดที่สร้างขึ้นมาได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสมกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญที่ได้กล่าวมาข้างต้น ซึ่งเกณฑ์มีรายละเอียดของคุณภาพในแต่ละเกณฑ์ดังนี้

ตาราง 2 แบบประเมินวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คะแนน	การออกเสียง	คะแนน	ไวยากรณ์	คะแนน	เนื้อหา
5	ผู้เรียนมีการออกเสียงคำต่างๆเสียงสูงเสียงต่ำเสียงพยัญชนะต้นท้ายและการเน้นคำเด่นชัดใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา	5	แทบไม่มีข้อผิดพลาดไวยากรณ์เลยสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน	5	ผู้เรียนนำเสนอหาที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด
4	มีการออกเสียงผิดพลาดเพียงเล็กน้อยแต่ยังคงความชัดเจน	4	มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เพียงเล็กน้อยแต่ไม่ทำให้การส่งสารเปลี่ยนความหมาย	4	ผู้เรียนนำเสนอหาที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
3	มีการออกเสียงผิดบางครั้งแต่ยังสามารถเข้าใจได้	3	มีการใช้ไวยากรณ์แบบง่ายๆและมีข้อผิดพลาดที่ซ้ำ	3	ผู้เรียนนำเสนอหาที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
2	การออกเสียงผิดส่งผลต่อการสื่อความหมายทำให้ต้องตั้งใจฟังมาก	2	บ่อยครั้งแต่ไม่ทำให้การส่งสารเปลี่ยนความหมาย	2	ผู้เรียนนำเสนอหาที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
1	มีการออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและออกเสียงหนักสูงเสียงต่ำผิดที่ทำให้เข้าใจยากต้องพูดบ่อยๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ	1	มีการใช้ไวยากรณ์ผิดมากมายจนสื่อความหมายไม่ได้	1	ผู้เรียนนำเสนอหาที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก

ตาราง 2 (ต่อ)

คะแนน	การออกเสียง	คะแนน	ไวยากรณ์	คะแนน	เนื้อหา
5	มีปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นธรรมชาติมีการโต้ตอบการสนทนาที่สมจริงและใช้ภาษาคำด้วยความเร็วต่างๆได้อย่างเหมาะสม	5	มีวงศัพท์กว้างและในเรื่องต่างๆ กันสามารถใช้ศัพท์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำและอย่างเหมาะสมในทุกเรื่อง	5	พูดทุกเรื่องได้คล่องและราบเรียบใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
4	มีปฏิภริยาที่สนองตอบเกือบเป็นธรรมชาติ มีการตอบโต้แสดงความรู้สึกเหมาะสมและพูดได้ช้าเร็วเหมาะสมกับบริบทท	4	มีที่ติดศัพท์น้อยมากที่มีก็เป็นเรื่องเฉพาะด้านการพูดแทบจะไม่ติดขัด	4	พูดได้อย่างสบายและราบรื่นแต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
3	ใช้ภาษาตามบทที่เขียนไว้ล่วงหน้าและมีการสนทนาที่ไม่ค่อยสมจริง	3	ใช้คำศัพท์ได้ดีพอในเรื่องต่างๆ ไปแต่บางครั้งจำเป็นต้องกล่าวใหม่เพื่อให้ได้ใจความที่ประสงค์	3	มีความลังเลในการพูดเป็นบางครั้งคราวมีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคและต้องจัดเรียงคำพูดซ้ำและพูดตะกุกตะกักบางประโยคไม่สมบูรณ์
2	พูดได้ช้าต้องอาศัยบทช่วยใช้ภาษาผิดจนทำให้สื่อสารไม่ได้ใจความ	2	ใช้ศัพท์ได้ดีพอสำหรับการพูดเรื่องพื้นเท่านั้น	2	พูดซ้ำและพูดตะกุกตะกักบางประโยคไม่สมบูรณ์
1	พูดหยุดเป็นช่วงๆและนานๆภาษาใช้ผิดมากจนสื่อสารไม่ได้	1	ขาดคำศัพท์ที่จะใช้สื่อสารทำให้พูดเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวันแทบไม่ได้	1	พูดซ้ำมากและติดตะกุกตะกักยกเว้นประโยคสั้นๆหรือประโยคที่ใช้บ่อยและท่องจำเอาไว้

สำหรับการกำหนดความสามารถการพูดของนักศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดระดับความสามารถไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับอ่อน	1 – 6	คะแนน
2. ระดับพอใช้	7 – 12	คะแนน
3. ระดับปานกลาง	13 – 18	คะแนน
4. ระดับดี	19 – 24	คะแนน
5. ระดับดีมาก	25 – 30	คะแนน

2.2.2 แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองเป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองของสมหวัง คันธรส (2529) และ กายสิทธิ์ ศรีใจ (2546) มีทั้งหมด 19 ข้อ (ดูรายละเอียดภาคผนวก ข หน้า 84) ซึ่งเป็นการถามความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร นำเสนอหน้าชั้นเรียน และการปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ ที่แสดงถึงพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน โดยแบ่งออกเป็น องค์กรประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านจิตใจมั่นคง 2. ด้านกล้าแสดงออก 3. ด้านเป็นผู้นำ 4. ด้านการตัดสินใจ 5. ด้านกล้าเผชิญความจริง 6. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งแบบวัดทั้ง 6 ด้านนี้ ผู้วิจัยวัดความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนด้วยกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ด้วยเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อความในเชิงบวก (+) หมายถึง ข้อความแสดงถึงลักษณะของการมีความเชื่อมั่นในตนเองจะใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

ข้อความในเชิงลบ (-) หมายถึง ข้อความแสดงถึงลักษณะของการขาดความเชื่อมั่นในตนเองจะใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

จากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองทั้งหมด 19 ข้อ แบบวัดได้แสดงการเทียบค่าเฉลี่ยของความเชื่อมั่นในตนเองที่ได้อยู่ในระดับต่างๆ ดังนี้

4.50 – 5.00	คะแนนอยู่ในระดับ	สูงมาก
3.5 – 4.49	คะแนนอยู่ในระดับ	สูง
2.50 – 3.49	คะแนนอยู่ในระดับ	ปานกลาง
1.50 – 2.49	คะแนนอยู่ในระดับ	ต่ำ
1.00 – 1.49	คะแนนอยู่ในระดับ	ต่ำมาก

3. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 รูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการทดลองเพื่อตอบวัตถุประสงค์ดังนี้

การวัดความสามารถในการพูด	O ₁	X	O ₂
การวัดความเชื่อมั่นในตนเอง	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

O ₁	หมายถึง	การวัดความสามารถในการพูดก่อนเรียน
T ₁	หมายถึง	การวัดความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนเรียน
X	หมายถึง	การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์
O ₂	หมายถึง	การวัดความสามารถในการพูดหลังเรียน
T ₂	หมายถึง	การวัดความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา หลังเรียน

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแผนการสอนที่ได้รับการตรวจสอบแล้วจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ไปสอนนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว 2 (01710014) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. วัดความสามารถทางการพูดเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนการทดลองโดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยจะทำการวัดก่อนการดำเนินการสอนภาษาอังกฤษโดยให้นักศึกษาเลือกหัวข้อที่ตนเองสนใจมา 1 หัวข้อจากหัวข้อที่กำหนดมาให้ทั้งหมด 3 หัวข้อ โดยใช้เวลาพูดเป็นรายบุคคลประมาณ 5 นาที ซึ่งแบบวัดผ่านวัดความสามารถทางการพูดเป็นภาษาอังกฤษ ได้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว
2. วัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการทดลอง โดยใช้แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและปรับมา และได้รับตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว
3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ จำนวน 3 แผน แผนละ 9 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 27 คาบ โดยเริ่มสอนตั้งแต่วันที่ 2 ตุลาคม 2549 ถึงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2550 เป็นเวลา 18 สัปดาห์
4. วัดความสามารถทางการพูดหลังการทดลองในแต่ละแผน โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการพูดเป็นภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันกับแบบวัดความสามารถทางการพูดเป็นภาษาอังกฤษครั้งแรกโดยนักศึกษจะต้องพูดตามหัวข้อเดิมที่ตนเองเคยได้เลือกไว้ และพูดอีกครั้งจากหัวข้อนั้นเป็นรายบุคคล
5. วัดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยใช้แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองฉบับเดิม
6. ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามารถทางการพูด และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง มาวิเคราะห์และแปลผลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window เพื่อหาค่าสถิติดังต่อไปนี้

4.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนความสามารถ

ในการในการพูดของนักศึกษา ก่อนและหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

4.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนแบบวัด

ความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูด และความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังจากการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว 2 (01710014) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 31 คน และการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เครื่องมือในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนที่ใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ และ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการพูดและความเชื่อมั่นในตนเอง จากนั้นนำผลที่มาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ผู้วิจัยได้นำเสนอรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและ
หลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ซึ่งผลวิเคราะห์มีดังนี้

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความสามารถ
ในการพูดของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้ กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

การทดสอบ	จำนวน นักศึกษา	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความสามารถ
ก่อนเรียน	31	30	11.48	2.50	พอใช้
หลังเรียน	31	30	19.01	1.59	ดี

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาก่อนการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ เท่ากับ 11.48 และ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.50 ซึ่งความสามารถในการพูดก่อนเรียนของนักศึกษาอยู่ใน
ระดับพอใช้ ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หลังจากการใช้กิจกรรม
แบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ เท่ากับ 19.01 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.59
ซึ่งความสามารถในการพูดหลังเรียนของนักศึกษาอยู่ในระดับ ดี

จะเห็นได้ว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนสูงกว่า
ก่อนการเรียนหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน
การวิจัยที่ตั้งไว้และเมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังการเรียน
น้อยกว่าก่อนการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ แสดงให้เห็นถึงการกระจายของ
คะแนนหลังการเรียนมีค่าน้อยกว่าก่อนการเรียนจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังจากการใช้กิจกรรม
มุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

การทดสอบ	จำนวน นักศึกษา	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย ความเชื่อมั่น
ก่อนเรียน	31	19	3.35	0.31	ปานกลาง
หลังเรียน	31	19	3.88	0.24	สูง

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ เท่ากับ 3.35 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน เท่ากับ 0.31 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาหลังการใช้ กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เท่ากับ 3.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.24 จึงสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน ที่เน้นประสบการณ์ สูงกว่าก่อนจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ โดย นักศึกษามีระดับความเชื่อมั่นจากระดับปานกลางมาเป็นระดับสูง

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาวิชาการ โรงแรมและการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เขตพื้นที่ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว หรือ English for Tourism and Hospitality 2 (01710014) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 31 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ จำนวน 3 แผน แผนละ 9 คาบ คาบละ 50 นาที และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถทางการพูด และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม SPSS for Window ในการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ พบว่า นักศึกษามีความสามารถทางการพูดเพิ่มขึ้น หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ พบว่า นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สำคัญที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. การใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ช่วยให้นักศึกษามีระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากระดับพอใช้เป็นระดับดี ทั้งนี้เนื่องจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เป็นการบูรณาการวิธีการสอนสองวิธีเข้าด้วยกัน โดยกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานมีพื้นฐานอยู่บนแนวคิดของ Willis (1996) เข้ากับการเรียนแบบประสบการณ์ของ Kolb (1984) ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งกระบวนการเรียนการสอนทั้งสองวิธีนี้มีจุดเด่นและจุดด้อยแตกต่างกันออกไป โดยการทำภาระงานตามแนวคิดของ Willis นั้นถือเป็นกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อจริง (Authentic Material) เข้ากับการสอนที่กำหนดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงานอย่างมีขั้นตอนมีเป้าหมายของการปฏิบัติงานอย่างเด่นชัดในชั้นเรียน เช่น การจำลองสถานการณ์การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ให้สอดคล้องกับกิจกรรมในชั้นเรียนตามลักษณะของภาระงาน เช่น การสนทนาและบทบาทสมมติ การเล่าเรื่องจากรูปภาพ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งของการสอนเพื่อการสื่อสาร

อย่างไรก็ตามกระบวนการเรียนการสอนที่จัดในชั้นเรียนที่ชี้ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอนตามเป้าหมายที่ชัดเจนมากจนเกินไปอาจทำให้แรงจูงใจของผู้เรียนลดน้อยลงไปได้ ผู้วิจัยจึง นำข้อดีของการเรียนแบบประสบการณ์เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่หลากหลายในการเรียนมากกว่าการสอนโดยตรงมาบูรณาการเข้ากับการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งผู้เรียนนอกจากจะได้รับความรู้ทางด้านทฤษฎี บริบท และ ไวยากรณ์ จากชั้นเรียนแล้วผู้เรียนยังสามารถค้นพบได้ทดลองกระทำนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากในชั้นเรียนมาสะท้อนออกมาในรูปแบบประสบการณ์ของตนเองทำให้ผู้เรียนมีความสนใจกระตือรือร้นพร้อมที่จะเรียนรู้ค้นพบสิ่งใหม่ มีเจตคติใหม่โดยผู้วิจัยได้ตระหนักถึงบทเรียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ ควรเป็นบทเรียนที่มีพื้นฐานจากสถานการณ์แห่งโลกปัจจุบันที่ควรสอดคล้องกับเนื้อหาตัวป้อนทางภาษาในชั้นเรียนเพราะการจัดการให้ผู้เรียนได้เรียนในบริบทที่เป็นสถานการณ์จริงเพียงอย่างเดียวไม่ถือว่าเป็นการเรียนแบบประสบการณ์อย่างแท้จริงแต่ยังต้องเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับวิธีการสอนเนื้อหาและสถานการณ์จากชั้นเรียน (Kraft and Sakofs 2542, 1988, อ้างใน พัทยา) จากการบูรณาการของวิธีการสอนสองวิธีนี้เข้าด้วยกัน ผู้ทำวิจัยค้นพบว่าผู้เรียนเริ่มที่จะมีความสนใจในเนื้อหา คำศัพท์ ไวยากรณ์ ของบทเรียนเนื่องจากตัวป้อนทางภาษาเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาในชั้นของการเรียนรู้จากประสบการณ์นอกชั้นเรียนในการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและในขณะเดียวกันผู้เรียนรู้สึกมีความสนใจและสนุกไปกับการค้นคว้า

หาข้อมูลเพิ่มเติมกับผู้เรียนภายในกลุ่มเดียวกัน โดยผู้เรียนในแต่ละคนมีความตระหนักในหน้าที่ที่ตนจะต้องรับผิดชอบร่วมกันภายในกลุ่ม โดยผู้ทำการวิจัย ในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนควรชี้แนะให้ความสำคัญของการใช้เวลาแก่ผู้เรียนในการเตรียมตัวก่อนที่จะปฏิบัติงานซึ่งถือว่าเป็นข้อดีที่ผู้สอนและผู้เรียน ได้มีโอกาสทำความเข้าใจในแต่ละฝ่ายซึ่งจะช่วยลดความวิตกกังวลทางความคิด ความกดดันในการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนมีอิสรภาพทางด้านความคิดและมีความตั้งใจสูงขึ้นต่อการทำงานตามที่ได้รับมอบหมายไว้

ด้านขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ความสัมพันธ์ มีขั้นตอนหรือวงจรที่ค่อนข้างชัดเจน กล่าวคือในตอนเริ่มต้นผู้เรียนจะได้ภาระงานที่ต้องปฏิบัติแบบเดี่ยว แบบคู่ หรือแบบกลุ่มแล้วจากชั้นเรียนแล้วนั้น ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจในสิ่งที่ตนได้เรียนรู้นำไปค้นคว้าเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนจากประสบการณ์โดยตรง เช่น การสัมภาษณ์ การสอบถาม การรวบรวมเสาะหาข้อมูล ทำให้ผู้เรียนได้ทราบถึงปัญหา ข้อดี จุดเด่นหรือจุดด้อยของเรื่องที่กำลังทำการค้นคว้าอยู่ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถสะท้อนวิเคราะห์แยกแยะจากสิ่งที่ตนเองได้รับรู้ข้อมูลนั้นมาคิดใช้ในการเรียนรู้และประสบการณ์ในบทต่อไปซึ่งทำให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจนว่าขั้นตอนและแต่ละขั้นต่างมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนอย่างไรบ้าง และผู้เรียนมีความรู้สึกถึงความสำคัญของความต่อเนื่องของเนื้อหาในบทเรียนที่ต้องนำมาใช้ในการเรียนและการนำเสนอผลงานในชั้นเรียน โดยทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่ากิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เป็นการเรียนที่ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการเชื่อมโยง เนื้อหาของบทเรียนที่ได้เรียนจากชั้นเรียน เข้ากับประสบการณ์ความรู้ทั่วไปที่นักเรียนมีอยู่ โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ ค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติม มีส่วนร่วมทุกขั้นตอนจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการฝึกให้คิดอย่างสร้างสรรค์ และรู้จักวิเคราะห์ในบริบททางภาษาที่หลากหลาย ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนแบบประสบการณ์ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ ตามสภาพจริง โดยผู้เรียนเองเป็นผู้ลงมือกระทำปฏิบัติจริง ด้วยประสบการณ์ตรง และพิจารณาสะท้อนผลการกระทำนั้นๆ อย่างจริงจัง เนื่องจากการทำการวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในการประกอบวิชาชีพในชีวิตประจำวัน มากกว่าการเน้นที่ตัวภาษาและการสอนไวยากรณ์โดยตรง ผู้เรียนจะต้องได้รับการงานที่ได้มีประสบการณ์โดยขั้นตอนที่ผู้เรียนได้เรียนแบบกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ จึงมีความสำคัญที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดเพิ่มมากขึ้นเนื่องจาก

ขั้นที่ 1 เป็นขั้นที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับข้อมูลสื่อการสอนและผู้เรียนด้วยกัน ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้สอนได้มีการจัดเตรียมเนื้อหาที่สอดคล้องกับการเรียนแบบประสบการณ์ในรูปแบบที่ไม่มีความซับซ้อนมากเกินไป ซึ่งผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ง่าย เพื่อเป็นการสร้าง

แรงจูงใจในการเรียน (Krashen cited in Lightbrown Spada, 1993) ในการเรียนรู้ผู้เรียนควรได้รับ ข้อมูลป้อนทางภาษาในระดับความรู้เดิม หรือมากกว่าเดิมของผู้เรียนเพียงเล็กน้อย เพื่อทำให้เกิด การเรียนรู้ทางภาษาที่ง่ายขึ้น อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ในขั้นตอนนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการ ได้รับตัวป้อนทางภาษาที่มีความ สัมพันธ์กับบริบท เนื้อหาของ การพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้เรียนเชื่อมโยงเข้ากับความรู้เดิมที่ตนมีอยู่ จากตัวป้อนทางภาษาที่ผู้สอน เป็นผู้จัดเตรียมให้ และต้องเตรียมการลงมือในการปฏิบัติจริง ซึ่งถือ ว่าเป็นประสบการณ์ตรง เช่น การจัดหาข้อมูลใน การสัมภาษณ์ การติดต่อสถานที่ต่างๆ ที่จะไป เก็บข้อมูลจริง โดยการใช้แหล่งข้อมูลเหล่านี้สามารถนำมาประกอบเนื้อหาของบทเรียน ซึ่งเป็น แหล่งข้อมูลทั้งใน โรงเรียนและนอกโรงเรียน ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน และสิ่งแวดล้อม รอบตัว ซึ่งเป็นการทำให้บทเรียนน่าสนใจ และสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ในการนำสิ่งที่ตนเองค้นพบไปประกอบในการพูดได้อย่างเหมาะสม

ขั้นที่ 2 ขั้นสะท้อนความคิด หลังจากที่ได้เรียนรู้ข้อมูลตัวป้อนทางภาษา รวมไปถึง กระบวนการสาธิตกรรมวิธีการประกอบอาหาร การจองห้องพัก การให้ข้อมูลทางการท่องเที่ยว ที่ผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะเพื่อการสื่อสารแล้วนั้น การถ่ายทอดผ่านการเขียนสะท้อนความคิดของ ผู้เรียนเอง เป็นวิธีการหนึ่งในการถ่ายทอดทางภาษา โดยผู้เรียนจะสื่อสารความคิดเห็นของตนเอง กับผู้อ่าน ให้เข้าใจ ในการนำเสนอ ซึ่งวิธีสอดคล้องกับวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารที่ Rivers and Temperly (1978) ที่กล่าวว่า การเขียนเพื่อการสื่อสารจุดมุ่งหมาย คือ การเขียนเพื่อสื่อความคิดเห็น ให้ผู้อื่นทราบ นั้นผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูลและเลือกสิ่งที่ตนเองต้องการถ่ายทอดความคิด มาลำดับเหตุการณ์ และเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษรและเขียนออกมาในลักษณะที่เข้าใจ ได้ ในการเขียนสะท้อนความคิดนี้ผู้สอนจะตั้งคำถามที่เป็นคำถามปลายเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้แสดง ความคิดเห็นส่วนตัวที่ได้พบเห็น รู้สึกได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามการเขียนสะท้อนความคิดเห็นนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาหรือรับรู้ข้อมูลได้แตกต่างกัน เนื่องจากว่าระดับความสามารถของผู้เรียน แต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน และบทบาทหรือหน้าที่ที่ผู้เรียนได้รับในการพูดนำเสนอผลงานต่อหน้า ชั้นเรียน ของแต่ละคนแตกต่างกันไปตามหัวข้อที่ตน ได้รับ ดังนั้น ผู้สอนจึงมีส่วนสำคัญ โดยเป็น ผู้ให้คำปรึกษาในการใช้ภาษาในการถ่ายทอดสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียน ในรูปแบบการเขียน เพื่อให้ผู้เรียน ได้พัฒนาทักษะทางภาษาในแต่ละขั้นตอนที่สัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง

สำหรับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของผู้เรียนนั้นก็มีส่วนสำคัญในการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากการอภิปรายและการพูดนำเสนอต่อหน้าชั้นเรียนแบบกลุ่มและเดี่ยว โดยผู้พูดจะต้องมี การวางโครงเรื่องในสิ่งที่พูด เรียบเรียงลำดับข้อมูล การใช้อุปกรณ์สื่อประกอบที่เหมาะสมกับ เนื้อหา มีการจัดลำดับผู้พูด และนำเสนอข้อมูลอย่างเป็นระบบไม่วกวน เพื่อเป็นการง่ายต่อผู้ฟัง

ให้เข้าใจในสิ่งที่ตนนำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Walker and Richards (1992) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนควรเรียนจากประสบการณ์ตรง โดยการปฏิบัติและพิจารณาสะท้อนผลการกระทำนั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำตนเองและพึ่งพาตนเองได้ เนื่องจากการอภิปรายสะท้อนความคิดเห็นในกลุ่มผู้เรียนแต่ละคน จะถ่ายทอดความรู้สึกที่ตนมีให้ผู้อื่นและในขณะเดียวกันก็รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นทำให้ผลลัพธ์ที่ได้จากการเรียนรู้การพูด การสาธิตนำเสนอต่างๆ ที่ผู้เรียนกำลังศึกษา มีความสมบูรณ์มากขึ้น จากนั้นสมาชิกในกลุ่มช่วยกันระดมความคิดจัดปรับ เลือกรูปแบบเนื้อหา บทบาท คำแนะนำที่เหมาะสม นำมาเรียบเรียง แล้วสรุปเป็นหลักการและลำดับเนื้อเรื่องที่จะพูด ให้เป็นที่เข้าใจตรงกัน ซึ่งขั้นตอนนี้จะเห็นได้ว่า ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มในการเรียนรู้บทเรียนและภาระงานที่ตนต้องรับผิดชอบ ซึ่งก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่รู้ให้กับผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้ในบทเรียนขั้นต่อไป

ขั้นที่ 3 ขั้นประสบการณ์จริง ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการทำงานปฏิบัติเป็นกลุ่มที่เป็นกิจกรรมที่สำคัญในการช่วยฝึกทักษะการค้นคว้า ซึ่งถือเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการสร้างความเข้าใจในสิ่งที่ตนเรียนอยู่ โดยผู้เรียนจะเป็นผู้ค้นพบสิ่งใดๆ จากการค้นคว้าความรู้จากแหล่งข้อมูลที่มีอยู่ในชุมชน ซึ่งกิจกรรมนั้นสอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวกับด้านอุตสาหกรรม การโรงแรมและการท่องเที่ยว โดยผู้เรียนจะต้องเก็บข้อมูลค้นคว้าภาระงานที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมกับประสบการณ์ตรง เช่น การสำรวจ การทัศนศึกษา การสัมภาษณ์ จัดบันทึก ซึ่งข้อมูลที่ได้มาเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนทราบถึงระบบการทำงาน การบริหารงานของเจ้าหน้าที่ในแต่ละฝ่าย ปัญหาในระหว่างการทำงาน วิธีการทำงาน รวมไปถึงข้อแนะนำในการแก้ไขปัญหาและการเตรียมพร้อมในการปฏิบัติงาน โดย Nunan (2000) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องไม่คอยรับเอาความรู้จากผู้สอนเพียงฝ่ายเดียว แต่จะต้องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองและรู้จักค้นหาคำตอบด้วยตนเอง ในขั้นนี้ผู้เรียนต่างลงความเห็นว่า เป็นขั้นที่ผู้เรียน ได้เห็นภาพลักษณะที่เป็นไปตามหลักของการเรียนรู้ตามสภาพจริง เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้เน้นหรือเคร่งครัดเนื้อหาทางด้านวิชาการมากเกินไปแต่ผู้วิจัย ต้องการเพิ่มกิจกรรมทางภาษาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ โดยตรง เพื่อให้ผู้เรียน ได้เกิดการพัฒนาความรู้ทักษะทางภาษาและเนื้อหาไปพร้อมๆ กัน ทำให้กิจกรรมในขั้นตอนนี้เพิ่มความสนุกสนาน ผ่อนคลายให้แก่ผู้เรียน และเปิด โอกาสให้มีปฏิสัมพันธ์ที่เป็นจริง แทนที่จะเป็นการเรียนรู้แต่เพียงในชั้นเรียนเท่านั้น

ขั้นที่ 4 ขั้นสะท้อนประสบการณ์ กล่าวคือหลังจากที่ผู้เรียนได้ทำการเก็บข้อมูลจากการ ทัศนศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลและได้ข้อมูลมา ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีการนำเสนออภิปรายพุดรายงาน ผลหน้าชั้นเรียนเป็นกลุ่ม เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้ภาษาการสื่อสารจากเพื่อน ในกลุ่ม เนื่องจากการสำรวจเก็บข้อมูลนอกสถานที่ กลุ่มผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะมีกลุ่มเป้าหมายใน

แต่ละสถานทีนั้น แตกต่างกันออกไป ซึ่งก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่หลากหลายแตกต่างกันออกไป ซึ่งการพูดต่อหน้าชั้นนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ที่ตนได้รับให้ผู้อื่นและรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนผนวกองค์ความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนและข้อมูลที่ได้มาด้วยความสมบูรณ์มากขึ้น ในชั้นนี้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและความคิดสร้างสรรค์ของตนเองในการนำเสนออย่างเต็มที่ เช่น การสร้างสื่อประกอบที่น่าสนใจ เช่น ป้ายร้านอาหาร ที่ปัก การจำลองสถานที่ท่องเที่ยว ซื่อบริษัท การเตรียมเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม ป้ายแสดงข้อมูลทางสถิติ และภาพประกอบ โดยผู้เรียน ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ในการนำเสนอขั้นสุดท้ายนี้ ซึ่งการสะท้อนประสบการณ์นี้ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดและแสดงออกความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาเท่านั้น เนื่องจากผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ส่งผลให้เกิดการเตรียมตัวที่ดีก่อนการพูดและการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกลุ่ม และผู้เรียนเกิดความมั่นใจและลดความวิตกกังวล การพูดในชั้นสะท้อนประสบการณ์นี้ เป็นขั้นสุดท้ายของการสรุปความคิดรวบยอด และมีแบบแผน หลังจากการเรียนรู้ในแต่ละบท จะเห็นได้ว่าการที่ผู้เรียนมีการสะท้อนความคิดแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นของผู้อื่น ช่วยกันให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์สิ่งที่ตนได้เรียนในชั้นเรียน และการได้รับประสบการณ์ตรง ทานนอกชั้นเรียน นำมาใช้ได้ในชีวิตจริง หลังจากการพูดถ่ายทอดข้อมูล และอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อมูลของแต่ละกลุ่ม ผู้สอนจะทำการชี้แนะถึงข้อดี ตัวอย่างการพูด การนำเสนอผลงานที่ดีหรือข้อบกพร่องทางภาษาหรือวิธีการพูด การเสนอข้อมูลของแต่ละกลุ่ม เพื่อเป็นการประเมินความก้าวหน้าและพัฒนาการของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะได้ทราบและตระหนักถึงข้อเด่นหรือข้อด้อยว่า ควรมีการปรับเพิ่มเติม แก้ไขปรับปรุง ในการพูดในครั้งต่อไป

ด้านขั้นตอนจากการเรียนรู้ กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ตรงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกัน เนื่องจากผู้เรียนสามารถนำความรู้เดิมหรือตัวป้อนทางภาษาที่ตนเองมีอยู่มาช่วยทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่ๆ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนอย่างลึกซึ้ง และสามารถแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ศึกษาในรูปแบบของการพูดได้ดีขึ้นซึ่งสอดคล้องกับหลักการผสมผสานหรือซิมซับของ Piaget (1986, อ้างใน พรรณี ชูทัย, เจนจิต, 2538, หน้า 129 – 136) ว่า การที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งใดก็จะมีซิมซับภาพหรือเหตุการณ์ต่างๆ เข้าไปตามประสบการณ์ของแต่ละคน ให้เข้ากับโครงสร้างทางสติปัญญาของบุคคลนั้นๆ ซึ่งจะสะสมเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งวิธีการนี้ผู้สอนไม่จำเป็นต้องคอยชี้แนะตลอดเวลาหรือสอนอย่างเป็นทางการแต่ผู้เรียนจะอาศัยการจัดระบบและเรียบเรียงข้อมูลต่างๆ จากสภาพแวดล้อมสิ่งที่ตนได้พบได้เห็นให้เพียงพอดต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อที่จะนำความรู้ความสามารถเหล่านี้บรรลุไว้ในความจำระยะยาวเพื่อนำมาใช้ต่อไปได้เพราะการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้น

ประสบการณ์ถือว่าเป็นลักษณะการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner Center) เนื่องจากผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกเฟ้นหัวข้อ กิจกรรมที่ตนเองสนใจในการพูดแลกเปลี่ยนอภิปรายความคิดเห็น เพราะการเรียนการสอนโดยการใช้กิจกรรมนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากที่สุด ผู้เรียนมีการศึกษาค้นคว้าจัดเตรียมการสารัตถการรายงาน เพื่อใช้ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ด้วยตนเองรวมถึงไปถึงการทำงานเป็นกลุ่ม การร่วมกันแก้ไขปัญหาในกลุ่ม การแบ่งหน้าที่ที่ตนเองต้องรับผิดชอบภายในกลุ่ม เพื่อนำไปสู่การพูดและการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ผู้ทำการวิจัยได้ค้นพบว่าการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์นั้นผู้สอนควรคำนึงถึงการใช้เวลาเป็นสำคัญเพราะการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เป็นการบูรณาการวิธีการสอน 2 วิธี เข้าด้วยกัน ดังนั้น การใช้เวลาจึงต้องมีการใช้เวลาที่ค่อนข้างนานพอสมควร อาจส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ล่าช้าขึ้น กิจกรรมในการเรียนการสอนต้องมีการวางแผนอย่างดีจากผู้สอน ซึ่งบทเนื้อหาผู้ทำการวิจัยจำเป็นต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่เหมาะสมกับเวลาที่ผู้เรียนมีอยู่ว่าจะทำอย่างไรให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายและใช้เวลาให้คุ้มค่าที่สุดในการทำงานในแต่ละขั้นตอน

ส่วนด้านเนื้อหาของบทเรียนที่มีกิจกรรมที่หลากหลายนั้นช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับผู้เรียน จากการทำการสอนจะเห็นได้ว่า ผู้วิจัยได้เน้นเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนต่างๆ ที่เป็นกิจกรรมทางภาษาที่ให้ผู้เรียนได้เป็นลงมือปฏิบัติมีส่วนร่วม โดยใช้ประสบการณ์โดยตรงในการใช้ภาษาและเนื้อหาของบทเรียน ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การกำหนดตัวป้อนเนื้อหาทางภาษาในขั้นตอนแรกสุด เพื่อเป็นรายละเอียดที่นำมาใช้ปฏิบัติการงาน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการใช้ตัวป้อนให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษา ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่กิจกรรมที่มุ่งประสบการณ์ ซึ่งเป็นเรื่องราวทั่วไปที่ใกล้เคียงตามสถานการณ์จริง อันได้แก่ การสำรวจ การจดบันทึก การสัมภาษณ์ การทัศนศึกษา ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะชี้นำไปให้ผู้เรียนได้ลงกระทำอย่างมีขั้นตอน มีเป้าหมายของการทำงานที่เด่นชัดช่วยส่งเสริมแรงจูงใจ ความตระหนักในการเรียน มีความรับผิดชอบและความสนุกสนานให้กับผู้เรียน ถือได้ว่าการที่ผู้เรียนได้ดึงเอาความรู้เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่จากเนื้อหากิจกรรมที่หลากหลายนี้ ส่งผลให้ผู้เรียนรับรู้ข้อมูลทางภาษาและเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนได้ที่ขึ้น และผู้เรียนสามารถใช้ข้อมูลที่ตนเองมีอยู่ไปประกอบการพูดได้อย่างเหมาะสม ซึ่งในบางครั้งผู้เรียนอาจมีการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มอื่น หรือการสนับสนุนความคิดเห็นของผู้อภิปรายอื่น ซึ่งการพูดในรูปแบบนี้ผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดที่นอกเหนือไปจากการเตรียมตัวมาล่วงหน้าที่เกิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไว ความสามารถทางการพูดจึงสะท้อนทางด้าน การแสดงความคิดเห็นการใช้ภาษาที่ถื่นกรองออกมาจากความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของผู้เรียนเอง การมีปฏิสัมพันธ์ในการพูด การมีมารยาทในการพูดที่จะช่วยให้การพูดมีความราบรื่น

เป็นระเบียบ โดยการวิเคราะห์แล้วแสดงความคิดเห็นส่วนตัว ความรู้สึกหรือทัศนคติจากสถานการณ์นั้น ความคิดเห็นของผู้เรียนไม่มีการตัดสินใจว่าผิดหรือถูก แต่ผู้วิจัยต้องการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิด และแสดงออกทางด้านความคิดมากกว่า

ในขณะเดียวกันผู้วิจัยยังได้เรียนรู้ข้อมูลใหม่ๆ จากสิ่งที่ผู้เรียนได้ค้นพบกระบวนการเตรียมตัว การทำงานกลุ่มของผู้เรียน รวมไปถึงการเรียนเรียงข้อมูลที่ได้มาในการนำมาพูด การแก้ไขปัญหาของผู้เรียนเมื่อเกิดปัญหา โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตั้งคำถาม เนื่องจากการตั้งคำถามเป็นวิธีการหนึ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจแก่นเนื้อหาและกิจกรรมที่ตนกำลังศึกษาค้นคว้าอยู่ ส่งผลให้ผู้เรียนจะต้องรู้จักคิด เห็นถึงความสำคัญของการตอบคำถามที่ผู้วิจัยได้ตั้งขึ้น และผู้เรียนก็มีสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็น ได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าจะถูกหรือผิดก็ตาม เช่น ในการตั้งคำถามหลังจากการพูดของผู้เรียนกลุ่มหนึ่ง ผู้วิจัยได้ถามว่า

“How do you think about the filed trip observation?” ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นว่า

“I think this activity is good because students can learn by themselves from the real experience. I took useful language from the class presentation to the interview. Before I asked the hotel staffs questions, I introduced myself and the objectives to get the information from them”

สำหรับการใช้กิจกรรมการสัมภาษณ์และการทัศนศึกษาถือเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับแหล่งข้อมูลสถานที่และบุคคลที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลที่หลากหลายส่งเสริมให้การเรียนรู้ของผู้เรียนขยายออกไป เช่นเดียวกับเจ็ดศักดิ์ ชุมนุช (2540, หน้า 132) ได้อธิบายกระบวนการสร้างความรู้เริ่มต้นจากการแสวงหาข้อมูล (Data) ต่อจากนั้นนำข้อมูลมาปฏิสัมพันธ์กันเข้าทำให้เกิดเป็นข้อมูลความรู้ (Information) แล้วเอาข้อมูลความรู้สร้างปฏิสัมพันธ์กัน จัดวิเคราะห์ แยกแยะ หรือจำแนกเป็นหมวดหมู่ สร้างสรรค์ ผนวกเข้ากับรายวิชาอื่นได้เช่นการเรียนรู้ของผู้เรียนจากบทที่ 1 ที่เกี่ยวข้องกับภัตตาคาร โรงแรม ร้านอาหารและเครื่องดื่ม และบทที่ 3 ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าผู้เรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนตามหัวข้อและบริบทที่มีความหลากหลายและใกล้เคียงกับสิ่งที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้จากรายวิชาอื่นซึ่งผู้เรียนสามารถปรับการใช้ภาษาให้เข้ากับการเรียนรู้กับกระบวนการรายวิชาอื่นที่สอดคล้องกันเช่น รายวิชาประวัติศาสตร์ศิลป์และวัฒนธรรมของล้านนา ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและสังเกตเห็นประโยชน์จากการสร้างสรรค์ของความรู้ที่เกี่ยวข้องของกิจกรรมเข้ากับการเรียนรู้ โดยทั้งหมดนี้ก่อให้เกิดเป็นความรู้ (Knowledge) และในที่สุดผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่นำมาเปรียบเทียบทดสอบกับความรู้เดิม ทำให้เกิดสติปัญญาที่เป็นกระบวนการคิดที่มีความยั่งยืน

จากที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดนี้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์สามารถเพิ่มพูนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นจากระดับพอใช้เป็นระดับดี เนื่องจากขั้นตอนของกิจกรรมในแต่ละขั้นมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากที่จะส่วนร่วมในการเรียน มีแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจนเกิดเป็นความเข้าใจในสิ่งที่เรียนและเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการพูด ส่วนลักษณะของกิจกรรมที่หลากหลายส่งผลให้ผู้เรียน มีความรู้สึกอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ อยากรู้ อยากเห็น เต็มใจที่จะเรียน และสนุกสนานกับกิจกรรมที่แตกต่างจากการเรียนในห้องโดยทั่วไป โดยผู้วิจัยจะคอยสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความกล้าคิด กล้าแสดงออก มีความรู้สึกอิสระในการซักถามแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งช่วยลดความวิตกกังวลในการพูด ซึ่งเป็นการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองในชั้นเรียน ซึ่งก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้ทำการวิจัยไปได้ด้วยดี

2. ความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนจากการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพิ่มขึ้นสืบเนื่องมาจาก ประการแรก กิจกรรมดังกล่าวเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ กล่าวคือ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมในทุกๆ ขั้นตอนด้วยตนเอง ในบรรยากาศที่เป็นอิสระปลอดจากภาระความกดดันตึงเครียด ซึ่งขณะทำกิจกรรมผู้เรียนจะได้คิด ระดมความคิด ปรัชญา จากการส่งเสริมจากผู้สอนและความร่วมมือจากเพื่อนภายในกลุ่มหรือกิจกรรมที่ปฏิบัติเป็นคู่ ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนมีความอบอุ่นและเป็นกันเอง โดยการเรียนรู้อย่างปฏิบัติที่เน้นประสบการณ์นี้ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองในหลายๆ ด้าน รวมไปถึงด้านความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะผู้เรียนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนและผู้สอนอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความกล้าและไม่อายที่จะแสดงความสามารถของตนเอง ในบางครั้งผู้เรียนจะเป็นผู้ออกกำลังความคิดเห็นในการวิจารณ์การทำงานของผู้อื่นและในขณะเดียวกัน ผู้เรียนก็ต้องยอมรับฟังข้อติชม คำวิจารณ์การประเมิน จากกลุ่มอื่นด้วยเช่นกัน ซึ่งการยอมรับและพิจารณาตนเอง โดยฟังคำวิจารณ์ที่เกี่ยวกับตนเองนี้ ทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะเผชิญปัญหา รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และเชื่อว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม มีความสำคัญและมีความสามารถในการทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกันกับผลงานวิจัยด้านความวิตกกังวลของ กายสิทธิ์ ศรีใจ (2547) ที่ว่ากิจกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติโดยปราศจากความวิตกกังวลส่งผลให้ผู้เรียน การเรียนรู้ และการแสดงออกทางภาษานักเรียนจะแสดงให้เห็นว่ามีความสุขและสนุกสนานกับการเรียนกล้าตัดสินใจและรู้สึกมั่นใจ ทำให้กล้าแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษา

ประการที่สอง การเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนทำกิจกรรมการพูด การอภิปรายทำให้ผู้เรียนได้ทราบถึงขั้นตอนในการเตรียมตัว การเลือกหัวข้อที่เกี่ยวกับสถานการณ์ในการพูดเรื่องที่จะนำเสนอ จุดมุ่งหมายของการพูด กลุ่มผู้ฟัง ยกตัวอย่าง เช่น การพูดนำเสนอในหัวข้อการทำอาหารของนักศึกษาคนหนึ่ง จุดมุ่งหมาย คือ การอธิบาย ขั้นตอนวิธีการทำอาหารของโรงแรม โดยใช้อุปกรณ์ วัตถุดิบเครื่องปรุงและส่วนผสมจริง โดยมีกลุ่มผู้ฟัง คือ ผู้ชมทางบ้าน และผู้ชมในห้องส่งของสถานีรายการอาหาร เป็นต้น เมื่อผู้เรียนได้ทราบถึงสิ่งที่ตนจะต้องพูดแล้ว ผู้เรียนจะต้องเตรียมตัวในหัวข้อย่อยที่ตนได้รับมอบหมาย เริ่มจากการเขียน โครงร่าง เพื่อเป็นแนวทางในการพูด จากนั้นนำโครงร่างนั้นมาเรียบเรียงลำดับความสำคัญของเรื่องที่จะพูด โดยการเพิ่มเติม กริยาท่าทาง สื่อประกอบที่น่าสนใจในระหว่างการพูด ขณะเดียวกันผู้สอนจะส่งเสริมและสนับสนุน โดยการเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำว่าควรจะเพิ่มเติมหัวข้อหรือเนื้อหาอะไรบ้าง และคำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนก่อนการพูดของผู้เรียนจะเห็นได้ว่าจากการที่ผู้เรียนได้เตรียมตัวมาอย่างดี จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบถึงกำหนดแนวทางในการพูด การลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องไม่สับสน โดยขั้นตอนเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวล ไม่รู้สึก ประหม่า และมีความมั่นใจสูงขึ้นในการพูดนำเสนอ

นอกเหนือจากการฝึกซ้อมการพูดยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเสริมสร้างความมั่นใจของผู้เรียน เพราะถ้าหากผู้เรียนมีการเตรียมตัวที่ดีแต่ขาดการซักซ้อมความชำนาญในเรื่องที่จะพูด ผู้เรียนอาจจะเกิดความรู้สึกประหม่ามีการติดขัดระหว่างการพูดและขณะใช้อุปกรณ์ในการสาธิตต่อหน้าผู้ชม ดังนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องที่จะทบทวนเนื้อหาที่จะพูดให้แจ่มแจ้ง ชัดเจน ฝึกการใช้ภาษากายและภาษาท่าทางที่เหมาะสม ถือว่าเป็นประสบการณ์จำลองก่อนการลงมือกระทำจริง จะเห็นได้ว่าโดยรวมของผู้เรียนในชั้นเรียนได้มีการฝึกซ้อมการพูดมาอย่างดี ทำให้การพูดมีจังหวะและขั้นตอน ราบรื่น ไม่ติดขัดมากนักรวมทั้งอาการปฏิกิริยาที่เป็นธรรมชาติทำให้บรรยากาศกิจกรรม การสาธิตในชั้นเรียนเป็นไปอย่างสนุก และเป็นธรรมชาติ โดยมีผู้เรียนคนหนึ่งได้เขียนสะท้อนความคิดเกี่ยวกับการทำกิจกรรมนี้ว่า

“I think my group was successful for the group presentation because we know what to do. For example, we understood the purposes clearly and then we prepared the information very well. For the next presentation, we will need more time to make plan and useful information to do this.”

การเตรียมตัวล่วงหน้ามาอย่างดี และการฝึกซ้อมจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความกล้าคิด กล้าแสดงออก ทำให้ผู้เรียนรับประสบการณ์ในการพูดเพิ่มมากขึ้น และจากการที่ผู้เรียนได้มีโอกาสในการพูดบ่อยๆ นี้เอง ความมั่นใจของผู้เรียนก็เพิ่มพูนขึ้นด้วย การแสดงความสามารถให้เพื่อน

ยอมรับเป็นการนำมาซึ่งความภาคภูมิใจและความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อม ความกล้าคิด กล้าแสดงออกในการพัฒนาความมั่นใจในความสามารถของตนเองในทำกิจกรรมอื่นๆ ที่สอดคล้องกันหรือคล้ายๆ กันต่อไปได้อีก

ประการสุดท้าย กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ไม่มุ่งเน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใด จากการสังเกตพบว่า ผู้เรียนมีความกล้าในการพูดและเกิดความสนุกสนานเป็นกันเอง เนื่องจากผู้สอนให้โอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสพูดคุยอย่างอิสระ โดยไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการพูดผิดทางไวยากรณ์ทางภาษา ในแต่ละครั้งที่ผู้เรียนจะต้องพูดต่อหน้าชั้นเรียน การแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็นระหว่างกลุ่ม หรือกับผู้สอนในระหว่างการเรียนการสอน ผู้สอนจะไม่มีการขัดจังหวะ แม้ว่าผู้เรียนอาจจะมีการใช้ภาษาที่มีข้อผิดพลาด เช่น การออกเสียงสูงต่ำของคำบางคำ การเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับบริบท การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อความหมายโดยไม่ต้องพะวงว่าจะถูกแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านี้ในทันทีทันใดต่อหน้าผู้อื่น ในขณะที่ตนกำลังพูด นอกจากนั้นแล้วผู้เรียนยังมีการอภิปรายความคิดเห็นและข้อผิดพลาดที่สมาชิกในกลุ่มได้ทำโดยปราศจากอคติ โดยผู้สอนจะให้คำติชมและแจกแบบประเมินของการพูดหลังจากที่มีการพูดต่อหน้าชั้นเรียนจบลงแล้ว พร้อมกับอธิบายลักษณะการพูดอย่างไม่เป็นทางการแก่ผู้เรียนให้ทราบถึงข้อเด่น ข้อด้อยที่ควรแก้ไข รวมไปถึงคำชมเชย ซึ่งโดยรวมผู้เรียนสามารถทำออกมาได้ในระดับดี จากวิธีการเช่นนี้ผู้เรียนเกิดความสบายใจ รู้สึกปลอดภัยจากการถูกกล่าว ตำหนิ ปราศจากความกลัวอายหรือที่จะถูกว่าต่อหน้าผู้อื่นถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น โดยสิ่งเหล่านี้ก็ล้วนเป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนมีกำลังใจ พยายามแก้ไขและฝึกฝนตนเองให้ดีขึ้นแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมคุณลักษณะของผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง นอกเหนือไปจากนี้ ผู้สอนยังมีบทบาทที่สำคัญในการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและกำลังใจในการพูดในแต่ละครั้งให้แก่ผู้เรียน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถามในลักษณะที่ผ่อนคลายเป็นกันเอง ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรม ความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิดออกมาอย่างเสรี และความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนองานออกมาอย่างได้มีอิสระ

จากการอภิปรายที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนี้อาจสรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีระดับความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นหลังจากการเรียนด้วยวิธีการเรียนนี้เนื่องมาจาก ลักษณะกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเตรียมตัวที่ดีก่อนมาทำกิจกรรม การซักซ้อมฝึกพูดและการที่ผู้สอนมีบทบาทในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน โดยปัจจัยหลักๆ เหล่านี้ล้วนมีความสำคัญในการผลักดันให้ผู้เรียนมีความกล้าคิด กล้าทำ และพร้อมที่จะรับรู้เรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆ อย่างมั่นใจ มีสมาธิในการแก้ไขปัญหา ตัดสินใจ และพร้อมที่จะพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง ซึ่งปัจจัยที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้มีความสอดคล้องกัน ที่ส่งผลให้ผู้เรียนเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถ มีคุณค่า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงบุคคลที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

และความเชื่อมั่นในตนเองในการเตรียมพร้อมที่จะรับเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หรือประสบการณ์ใหม่ที่จะนำมาใช้ในการเตรียมตัวให้เหมาะสมในด้านต่างๆ ต่อไป

อย่างไรก็ตามหลังจากที่ได้วัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ ผู้วิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยระดับความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนสูงขึ้นกว่าเดิมมากนัก อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากนักศึกษาภาควิชาการ โรงแรมและการท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมหลากหลายที่จะต้องปฏิบัติในช่วงภาคเรียนที่ 2 เช่นการไปทัศนศึกษา ต่างจังหวัด เช่น โคราช เชียงราย การเป็นตัวแทนในการทำกิจกรรมมหกรรมพืชสวนโลก การแข่งขันกีฬาของมหาวิทยาลัยวิทยาเขตต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียนบางส่วนมีความจำเป็นต้องเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ซึ่งขัดแย้งต่อเนื้อหาการเรียนที่ต้องใช้ระยะเวลาค่อนข้างมาก มีผลทำให้ผู้สอนต้องจัดปรับการเรียนการสอน เพราะการเสริมสร้างองค์ความรู้ของเนื้อหาและความเชื่อมั่นในตนเองนั้น จำเป็นต้องใช้เวลาในการพัฒนา และสะสมจึงจะเกิดเป็นประสบการณ์ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ค้นพบเข้าใจ และเห็นคุณค่าจากการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านจากประสบการณ์ตรงของผู้เรียนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอน

จากการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผู้สอนควรปฐมนิเทศผู้เรียนเกี่ยวกับระบบการเรียน ขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ จุดประสงค์นำทางและปลายทางของเนื้อหาในบทเรียนแต่ละบท และทราบถึงประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ ทั้งนี้ผู้สอนควรบอกจุดประสงค์ของกิจกรรมและลักษณะกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในแนวทางของการเรียนการสอน และมีการเตรียมตัวสำหรับการเรียน

2. จำนวนผู้เรียนควรมีจำนวนที่ไม่มากเกินไป เนื่องจากการประเมิน การให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่อง ทางด้านการพูด จำเป็นต้องใช้เวลาค่อนข้างนานก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายแก่ผู้เรียนผู้อื่น จากการวิจัยพบว่าในช่วงแรกๆ ผู้เรียนยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับการแสดงความคิดเห็น แต่ในทางตรงกันข้ามผู้เรียนมักจะเคยชินกับการจดบันทึก จากการบรรยายจากผู้สอน ดังนั้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออกทางด้านความคิด ทัศนคติ ความคิดเห็นเป็นเรื่องที่ผู้สอนต้องมีความอดทน ไม่เร่งเร้า หรือรีบเร่งจนเกินไป จะเห็นได้ว่าถ้าจำนวนผู้เรียนมีมากเกินไป การเรียนการสอนก็จะล่าช้าตามไปด้วย ดังนั้นการสอนหรือการทำวิจัยในครั้งต่อผู้สอนควรที่จะจำกัดจำนวนผู้เรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรม

3. ผู้สอนควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ของเนื้อหาและการวางแผนเรื่องเวลาให้เหมาะสม เนื่องจากวิธีการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ มีวงจรที่ค่อนข้างใช้เวลานาน โดยเฉพาะขั้นตอนที่สาม ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องออกนอกสถานที่ทำการเก็บข้อมูล เก็บหลักฐานหาข้อมูลอ้างอิงประกอบจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่ากิจกรรมที่ต้องใช้เวลาเตรียมตัวค่อนข้างนาน อาจก่อให้เกิดความล่าช้าขาดความต่อเนื่องไปในบางช่วง ถ้าเป็นไปได้ผู้วิจัยควรทำการเลือกหัวข้อหลักเพียงหัวข้อเดียวและเน้นการเรียนการสอนตามหัวข้อในแต่ละภาคการเรียนนั้น โดยจัดสรรเวลาให้มีความสอดคล้องกับกิจกรรมตัวป้อนทางภาษาและการนำไปใช้ได้จริง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนให้ได้มากที่สุด

4. ผู้สอนควรมีส่วนร่วมในการจัดการหาแหล่งข้อมูลให้แก่ผู้เรียน เช่น การทำหนังสือขออนุญาตจากทางโรงเรียน และหมวดวิชาการ โรงเรียนและการท่องเที่ยวโดยจะต้องชี้แจงวัตถุประสงค์ ระบุวัน เวลา ขออนุญาตเจ้าของสถานที่ในการเอื้อเพื่อการเก็บข้อมูลของผู้เรียน เนื่องจากการเรียนในลักษณะนี้ถือว่าการศึกษาที่ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ได้ค้นพบ ได้ฝึกหัด ได้เห็น สอบถาม ได้สำรวจข้อมูลต่างๆ เหล่านี้เป็นการทำงานที่ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ร่วมโดยตรงกับสิ่งๆ นั้น ซึ่งผู้สอนควรมีการวางแผนระยะยาวและคิดต่อประสานงานล่วงหน้า เพื่อให้เหมาะสมกับเวลาของการสอนที่ได้กำหนดไว้

5. ทั้งผู้เรียนและผู้สอน ควรมีการบันทึกวิดิทัศน์ในการพูดต่อหน้าชั้นเรียนและให้ผู้เรียนประเมินตนเองหลังจากการพูดในหัวข้อแต่ละเรื่อง เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องของตนเองจากการวิจัยผู้วิจัยได้สังเกตว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความกล้าที่จะยอมรับฟังคำติชม ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนหรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเอง แต่จะมีผู้เรียนบางคนที่มีความประหม่าเงินอายุที่จะประเมินตนเองจากการบันทึกวิดิทัศน์ ซึ่งในจุดนี้ผู้ทำการวิจัยต้องทำความเข้าใจในธรรมชาติของผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนควรใช้วิธีการที่มีมนุษยสัมพันธ์ สร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายให้กับกลุ่มผู้เรียนเหล่านี้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกริวกังวล ประหม่า และไม่มั่นใจน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

6. การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยควรคำนึงถึงการสอนที่ไม่เครียด

ค่อยเป็นค่อยไป โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมกิจกรรมและมีอิสระในการออกความคิดเห็นจะก่อให้เกิดความกล้า กล้าคิดในสิ่งใหม่ๆ กล้าใช้ภาษา จะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนและมีความมั่นใจความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้นอีกด้วย

7. ผู้สอนต้องเข้าใจและระลึกรู้ถึงข้อแตกต่างระหว่างบุคคลผู้เรียนแต่ละคนต่างก็มีความรู้ แบบการเรียนภาษาที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้น ผู้สอนควรจัดหากิจกรรม เนื้อหาการเรียนการสอนที่หลากหลายออกไป เช่น การทำงานหาข้อมูลเดี่ยว การสอนโดยเพื่อน การทำโครงการเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มใหญ่ เพื่อให้ผู้เรียนได้สังเกตเห็นถึงวิธีการเรียนที่หลากหลายออกไป และมีการ

ปรับตัวตามสภาพแวดล้อมของภาระงานนั้นๆ และในขณะที่เดียวกันผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง ว่าตนเองมีความเหมาะสมกับกิจกรรมลักษณะใดอะไร คือ จุดเด่น หรือจุดด้อยของตนเองในการเรียนรู้ทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสำเร็จในการเรียนภาษาในขั้นต่อไปได้

8. ผู้สอนควรเป็นที่ปรึกษาที่ดีในการขอความเห็น ข้อเสนอแนะจากผู้เรียน โดยผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการเป็นผู้สอน เนื่องจากกิจกรรมที่ใช้ในการทำการวิจัยในครั้งนี้จะเน้นทักษะการพูดเป็นสำคัญในบางครั้งผู้สอนต้องมีความอดทนในการให้คำปรึกษาให้ความเข้าใจและคอยสร้างสรรค์กำลังใจให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในศักยภาพของตนเอง และเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติที่เน้นประสบการณ์กับรายวิชาอื่นๆ เช่น วิชาวิทยาศาสตร์หรือวิชาชีพอื่นๆ เช่น การออกแบบสิ่งทอ บรรจุภัณฑ์ หรือเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ สังคมศึกษาภูมิศาสตร์
2. ควรมีการทำวิจัยผลกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ในการพัฒนาทักษะทางด้านอื่นๆ เช่น ทักษะการอ่าน เขียน การเรียนรู้ด้วยตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นต้น หรือศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะอื่นที่สัมพันธ์กัน
3. ควรมีการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์กับผู้เรียนระดับอื่น

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.**

งานบริการการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (เอกสารอัดสำเนา).

กาญจนา ปราบพาล. (2541). “ครูสอนภาษาและบทบาทที่ต้องปรับเปลี่ยน”. **วารสารภาษา
ปริทัศน์**. ปีที่ 17: หน้า 1 – 4.

กยสิทธิ์ ศรีใจ. (2547). **การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง
ภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา**. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เกียรติชัย ยานะรังสี. (2540). **ผลการสอนแบบ เค ดับบลิว แอล พลัส ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน
และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จุดสารท่องเที่ยวอิเล็กทรอนิกส์แห่งประเทศไทย. (2549). **อนาคตของการท่องเที่ยวไทย.**

(ระบบออนไลน์) แหล่งที่มา: <http://www.etajournal.com/>

เจดศักดิ์ ชุมนุม. (2540). “นิรมิตนิยม ทฤษฎีการสร้างความรู้โดยผู้เรียน (Constructivism)”.

**คู่มือการอบรมการใช้แฟ้มสะสมผลงานนักเรียน (Portfolio) ในสำนักงานประสานงาน
โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ.**

ชัยฤทธิ์ โพธิ์สุวรรณ. (2543). “การเรียนรู้จากประสบการณ์ การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเอง และ

**การสร้างสรรค์ความรู้ : มุมมองการศึกษานอกระบบ (Experiential Learning Self –
directed Learning and Constructivism: Perspectives in Non-formal Education).**

วารสารภาษาศาสตร์ปริทัศน์, 15(2) : 9 – 18.

ดวงเดือน แข็งขัน. (2541). “การใช้กิจกรรมประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษ”.

วารสารศึกษาศาสตร์ ปริทัศน์. 13(1) : 67 – 77.

เดือนใจ ดันงามตรง. (2529). “ทฤษฎีในการอ่านและแนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษ.”

วารสารครุศาสตร์. 14(14) : 94 – 108.

นฤมล กลั่นเจริญ. (2530). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา**

ปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยาลัย ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ.

วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ.

- ประสาธ อิศรปริดา. (2538). **สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สายส่งสุขภาพใจ.
- ปิยะฉัตร พลอดโปร่ง. (2535). **ผลการเรียนแบบกำหนดงานที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรรณี ชูชัย เจนจิต. (2538). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ : บริษัท ดันอ้อ แกรมมี่ จำกัด.
- พิทยา คำตาเทพ. (2542). **การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง**. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลม่อม ศรีเจริญ. (2544). **การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลลิตา วิบูลวัชรียกุล. (2547). **การเรียนรู้แบบประสบการณ์ที่เน้นภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษและความตระหนักในภูมิปัญญาท้องถิ่น**. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณอุบล อภิชัย. (2544). **การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการสอนวิชาการจัดการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์สำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา**. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณิ โตสงวน. (2530). **การใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเกษตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรินทร์ คำพุกธา. (2545). “ผลการเรียนรู้ในวิชาเคมี โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบ 4MAT”. **ศึกษาศาสตร์**. 26(2): 97 – 105.
- วิชัย ดีพร้อม. (2538). **การพัฒนากิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเพื่อใช้ในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1**. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วินัย ธรรมศิลป์. (2527). **ความถนัดทางการเรียน & แบบทดสอบเขาวนัปัญญา**. กรุงเทพฯ : Hi-Ed Publishing.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2530). **เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ : เอกสารประกอบการสอนกระบวนวิชา ED.SEC451 = Technology in Teaching of English**. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สมปราชญ์ อัมมะพันธ์. (2529). **หลักการพูด**. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

สมหวัง คันธรส. (2529). **ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพการประเมินค่าทางภาษาแบบต่างๆ ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ความเชื่อมั่นในตนเองและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สรรพร ศิริจันทร์. (2545). **การเรียนแบบประสบการณ์เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางภาษาและความรู้เนื้อหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สวณา พรพัฒน์กุล. (2520). **จิตวิทยาทั่วไป**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

สวณิต ขมาภัย และ ถิรนนท์ อนวิษศิริวงศ์. (2535). **หลักการพูดขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สังวาล ข่ายแก้ว. (2545). **การใช้กิจกรรมการสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความตระหนักในการรักษาสีสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สายวรุณ บุญคง. (2537). “การพัฒนาการเรียนรู้อื่น”. *วารสารวิจัยการศึกษา*. 17(5): 16-17.

สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ. (2539). **ผลของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ**. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชา จันทร์เอม. (2527). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรพิน หงวนศิริ . (2536). **โครงการการศึกษาความเป็นไปได้ของแนวการจัดการศึกษาระดับประถม มัธยมและอาชีวศึกษา ของไทยในทศวรรษ 1990**. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2537). **วิธีนัยปริศนาศาสตร์และการทดสอบทางภาษาแบบปฏิบัตินิยม**.

วารสารภาษาปริทัศน์. 15 (ฉบับพิเศษ): 37-41.

———. (2538). **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

———. (2539). **การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Bandolos, D. & others. (1995). Effects of math self-concept, perceived self-efficacy, and attributions for failure and success on test anxiety. **Journal of Educational Psychology**, 84(4): 611-623
- Barteltt, F.C. (1932). **Remembering: An experimental and social study**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Belch, A.M. (2003). **Improving performance through experiential learning: For the student as well as the instructor**. (Online). Available: <http://www.rohan.scsu.edu/dept/jle/article1-vol2.html>.
- Brandsford, J.P. and Franks, J.J. (1971). "Sechema theory and ESL reading pedagogy: methodology:." **TESOL Quarterly**, 17:" 218-232.
- Breen, M.P. (1987). Learner contributions to task design. In C.N. Candlin and Merphy (eds). **Lancaster Practical Papers in English Language Education: Vol.7** Englewood Cliffs NJ: Prentice – Hall.
- Byrne, D. (1986). **Teaching Oral English**. London: Longman.
- Coleman, H. (1987). Little tasks make large return: Task-based language learning in large crowds. *Lancaster Practical Papers in English Language Education, (Lancaster)*,7,15 –24.
- Dewey, J. (1938). **Experiential and education**. New York: Macmillan.
- Gage, N'.L. and Beliner, D.C. (1992) **Educational psychology**. (5th Ed.) Boston: Houghton Mufflin.
- Kolb, D.A. (1984). **Experiential learning**. (Online) Available : www.infed.org/bibliio/b-explrn.htm.
- Lewis, H.L., and Williams, J.C. (1994) **Experiential learning a new approach**" San Francisco: Jossey-Bass Phublishers.
- Lightbown, P. and Spada, N. (1993). **How languages are learned**. Oxford: Oxford University Press.
- Lightbown, P. and Spada, N. (1993). **How language are learned**. Oxford: Oxford University Press.
- Long M.H. and Crookes, G. (1992). Three Approaches to Task – Based Syllabus Design. **TESOL Quarterly Vol. 26 no.1 spring**.
- Long, M. (1985). Input and second language acquisition theory. In S.Gass and G.Madden (Ed). *Input in Second Language Acquisition*. Rowley Mass: New bury House.

- Lowa Cooperative Extension Service. (1998). **The Experiential Learning Model.** (Online).
Available: URL: <http://www.universityassociates.com>
- Nunan, D. (1989). **Designing task for the communicative classroom.** Cambridge: Cambridge University Press.
- . (1991). Communicative tasks and the language curriculum. **TESOL Quarterly**, 25 (2), 59-65.
- . (1989). **Designing tasks for the communicative classroom.** Cambridge: Cambridge University Press.
- . (1998). **The learner centered curriculum.** Cambridge: Cambridge University Press.
- . (2000). Seven Hypotheses About Language Learning. **Tesol Matters**, 10(2).
(Online). Available: www.tesol.edu.
- Paulston, C.B. and Howard, S.K. (1993). **Instruction activities in the foreign classroom: How to grow the tulip rose developing communicative skills.** London : Cambridge University Press.
- Resource Bulletin. (1996). **Engaging students in the learning cycle.** Principle Magazine.
(Online). Available: ww.css.edu.
- Richard, J. (1984). **The Context of language teaching.** Cambridge: Cambridge University.
- Richard, J. (1984). **The context of language teaching.** Cambridge: Cambridge University.
- Rivers, W., & Temperley, M. (1978). **A practical guide to the teaching of English as a second or foreign language.** New York: Oxford University Press.
- Ron, P. and Ilyse, R. (1996). On their own tern. **Using student native culture as content in the ESL classroom.** English teaching forum, July.
- Scott, R. (1981). **Communication in the classroom.** London: Longman.
- Shell, D.F. and others. (1995). Self-efficacy, attribution and outcome expectancy mechanisms in reading and writing achievement: grade level and achievement-level differences.
Journal of Educational Psychology. 87(3): 386-398
- Silver, D. (1998). **Engaging Students in the Learning Cycle.** Available: NAESP (National Association of Elementary School Principle).
- Taylor. D. (1994). "Inauthentic authenticity or authentic inauthenticity?" **TESL-EJ**(2).
Available: www.kyoto-su.ac.jp/information/tesl-ej/ej02/a.1.html.

- Travers, J. & Others. (1993). **Educational psychology**. Iowa: Wm. C. Brown Communications, Inc.
- Valette, R.M. (1977). **Modern language testing**. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Walker, P. & Richards, A. (1992). Changing School Through Experiential Education Available: ERIC Document Reproduction Service No. 245929.
- Wang, M., Haetel, G. and Welberg, H. (1993). "Toward a knowledge base for school learning". **Review of Educational Research**. 63 (3): 249 – 294.
- Willis, Jane. (1998). Task-Based Learning: What kind of Adventure? The language Teacher Online. Aston University, UK.
- Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning**. London : Longman.
- Wong, A. (2003). **Experiential learning and faculty mentors**.(Online). Available: http://www.usask.ca/Hc/bridges_journal/v1n4_feb_03/v1n4-experiential.html.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

-
1. อาจารย์อวยพร ชิงชานุรักษ์ หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยพายัพ
  2. อาจารย์สุภรพรรณ คนเจียบ อาจารย์ประจำสาขาศิลปศาสตร์
คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา
  3. อาจารย์สุระ อินตามูล อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ข

แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

คำชี้แจง

แบบสำรวจนี้ต้องการสอบถามความคิดเห็นความรู้สึการกระทำบางอย่างและการปฏิบัติงานด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนขอให้นักศึกษาตอบแบบสำรวจนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาโดยกากบาท (X) หมายเลข 5 (จริงที่สุด) หมายเลข 4 (จริงมาก) หมายเลข 3 (จริง) หมายเลข 2 (จริงน้อย) หมายเลข 1 (จริงน้อยที่สุด)

ข้อความ	5	4	3	2	1
1. นักศึกษามั่นคงไม่หวั่นไหวเมื่อมีการนำเสนอหน้าชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษ					
2. นักศึกษาสามารถควบคุมอารมณ์ให้เป็นปกติได้ดีเมื่อมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับชาวต่างประเทศได้					
3. นักศึกษาสามารถควบคุมอารมณ์ให้เป็นปกติได้ดีเมื่อมีการพูดแลกเปลี่ยนทัศนคติความคิดเห็นกับอาจารย์ผู้สอน					
4. นักศึกษามักจะไม่กล้าพูดหรือถามอาจารย์แม้ไม่เข้าใจในขณะที่อาจารย์สอน					
5. บ่อยครั้งที่นักศึกษายากแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษแต่ไม่กล้าเพราะกลัวว่าสิ่งที่คิดจะไม่ถูกต้อง					
6. นักศึกษาชอบร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษแม้ว่าตนเองจะพูดได้ไม่ดีมากนัก					
7. ถ้าอาจารย์ให้ออกไปพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนเพียงคนเดียว นักศึกษารู้สึกประหม่าเสียงสั่นมีความวิตกกังวล					
8. นักศึกษาชอบกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ต้องออกไปหน้าชั้นเรียนเป็นกลุ่มมากกว่าการนำเสนอเพียงคนเดียว					
9. นักศึกษาจะมักรู้สึกไม่พอใจเมื่อเพื่อนภายในกลุ่มมีการล้งเลที่จะเลือกตัวแทนออกไปพูด หรือไม่มีใครพร้อมที่จะออกไปพูดหน้าชั้นเรียน					

ข้อความ	5	4	3	2	1
10. นักศึกษากล้าตัดสินใจและเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง เมื่อมีการนำเสนอแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างเรียน					
11. เมื่อนักศึกษาถูกเลือกให้พูดต่อหน้าชั้นเรียนหรือพูดในกลุ่ม นักศึกษาไม่ลังเลที่จะพูดแม้จะรู้ความสามารถของตนเองว่า สามารถพูดได้ในระดับใดก็ตาม					
12. อาการคิดไม่ออกกะทันหันมักเกิดขึ้นเสมอเมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่นทั้งที่นักศึกษามีการเตรียมตัวมาอย่างดี					
13. นักศึกษามักจะรู้สึกลังเลใจเสมอเมื่อมีตัวเลือกหรือหัวข้อที่ กำหนดให้นักศึกษาต้องพูดแตกต่างออกไป					
14. นักศึกษาสามารถยอมรับคำติชมและคำวิจารณ์จากอาจารย์ผู้สอน และเพื่อนในชั้นเรียนเกี่ยวกับการพูดของตนเองได้					
15. นักศึกษารู้สึกไม่ค่อยพอใจเมื่อทราบว่าคะแนนด้านการพูดที่ตน ได้รับต่ำกว่าที่ตนประเมินไว้ทั้งที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้ามาแล้ว อย่างดี					
16. นักศึกษารู้สึกหวั่นไหวและท้อแท้ เมื่อเพื่อนวิจารณ์ว่านักศึกษา พูดได้ไม่ดีเท่าที่ควร					
17. ทุกครั้งที่มีการพูดภาษาอังกฤษนักศึกษามักใช้สื่อประกอบที่ น่าสนใจเพื่อทำให้ผู้ฟังเข้าใจและเกิดความสนใจที่จะฟังมากขึ้น					
18. เมื่อมีการพูดนำเสนอ นักศึกษามักจะมีการนำเสนอการพูดที่แปลก แตกต่างและสร้างสรรค์ออกไปจากกลุ่มอื่นๆ					
19. นักศึกษาชอบคิดและหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อให้การพูดเป็นที่ ยอมรับและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น					

องค์ประกอบ 6 ด้านของความมั่นใจ

เครื่องหมาย (+) แสดงถึงทัศนคติของนักศึกษาในเชิงบวก

เครื่องหมาย (-) แสดงถึงทัศนคติของนักศึกษาในเชิงลบ

1. ด้านจิตใจมั่นคง

ข้อ 1. นักศึกษามั่นคงไม่หวั่นไหวเมื่อมีการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เป็นภาษาอังกฤษ (+)

ข้อ 2. นักศึกษาสามารถควบคุมอารมณ์ให้เป็นปรกติได้ดีเมื่อมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับชาวต่างประเทศได้ (+)

ข้อ 3. นักศึกษาสามารถควบคุมอารมณ์ให้เป็นปรกติได้ดีเมื่อมีการพูดแลกเปลี่ยนทัศนคติความคิดเห็นกับอาจารย์ผู้สอน (+)

2. ด้านกล้าแสดงออก

ข้อ 4. นักศึกษามักจะไม่กล้าพูด หรือถามอาจารย์แม้ไม่เข้าใจในขณะที่ยาจารย์สอน (-)

ข้อ 5. บ่อยครั้งที่นักศึกษอยากแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษแต่ไม่กล้าเพราะกลัวว่าสิ่งที่คิดจะไม่ถูกต้อง (-)

ข้อ 6. นักศึกษาชอบร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ แม้ว่าตนเองจะพูดได้ไม่ดีมากนัก (+)

ข้อ 7. ถ้าอาจารย์ให้ออกไปพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนเพียงคนเดียว นักศึกษารู้สึกประหม่าเสียงสั่น มีความวิตกกังวล (-)

3. ด้านเป็นผู้นำ

ข้อ 8. นักศึกษาชอบกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ต้องออกไปหน้าชั้นเรียนเป็นกลุ่มมากกว่าการนำเสนอเพียงคนเดียว (+)

ข้อ 9. นักศึกษาจะมีรู้สึกไม่พอใจเมื่อเพื่อนภายในกลุ่มมีการลงเลที่จะเลือกตัวแทนออกไปพูด หรือไม่มีใครพร้อมที่จะออกไปพูดหน้าชั้นเรียน (-)

4. ด้านกล้าตัดสินใจ

ข้อ 10. นักศึกษากล้าตัดสินใจและเชื่อมั่นในความคิดของตนเองเมื่อมีการนำเสนอแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างเรียน (+)

ข้อ 11. เมื่อนักศึกษาถูกเลือกให้พูดต่อหน้าชั้นเรียนหรือพูดในกลุ่มนักศึกษาไม่ลงเลที่จะพูด แม้จะรู้ความสามารถของตนเองว่าสามารถพูดได้ในระดับใดก็ตาม (+)

- ข้อ 12.อาการคิดไม่ออกกะทันหันมักเกิดขึ้นเสมอ เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่นทั้งที่
นักศึกษามีการเตรียมตัวมาอย่างดี (-)
- ข้อ 13. นักศึกษามักจะรู้สึกลังเลใจเสมอเมื่อมีตัวเลือกหรือหัวข้อที่กำหนดให้นักศึกษาต้องพูด
แตกต่างกันออกไป (-)

5. ด้านกล้าเผชิญความจริง

- ข้อ 14. นักศึกษาสามารถยอมรับคำติชมและคำวิจารณ์จากอาจารย์ผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียน
เกี่ยวกับการพูดของตนเองได้ (+)
- ข้อ 15. นักศึกษารู้สึกไม่ค่อยพอใจเมื่อทราบว่าคะแนนด้านการพูดที่ตนได้รับต่ำกว่าที่ตนประเมินไว้
ทั้งที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้ามาแล้วอย่างดี (-)
- ข้อ 16. นักศึกษารู้สึกหวั่นไหวและท้อแท้ เมื่อเพื่อนวิจารณ์ว่านักศึกษาพูดได้ไม่ดีเท่าที่ควร (-)

6. ด้านความคิดสร้างสรรค์

- ข้อ 17. ทุกครั้งที่มีการพูดภาษาอังกฤษนักศึกษามักใช้สื่อประกอบที่น่าสนใจเพื่อทำให้ผู้ฟังเข้าใจ
และเกิดความสนใจที่จะฟังมากขึ้น (+)
- ข้อ 18. เมื่อมีการพูดนำเสนอ นักศึกษามักจะมีการนำเสนอการพูดที่แปลกแตกต่างและสร้างสรรค์
ออกไปจากกลุ่มอื่นๆ (+)
- ข้อ 19. นักศึกษาชอบคิดและหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อให้การพูดเป็นที่ยอมรับและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น
(+)

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

Choose one from the following topics that you are interested in. In general, talk about the topic for at least 5 minutes.

A. Hotel Restaurant.

You are a chef in a hotel restaurant. You meet a guest who needs to have lunch. The guest takes an order, Pad Thai noodle. But she does not know exactly what Pad Thai noodle is.

You will need to explain:

- The ingredients that are used to make a dish.
- The brief processes to make a dish.
- The decoration of the dish

B. Hotel Facilities.

You are a business person who wants to book rooms at a hotel in Chiang Mai for a company meeting and trade presentation involving a number of executives from your overseas

subsidiaries. Your basic requirements are:

- The hotel should be close to public transportation.
- The rooms should be of a good standard with private facilities.
- The company's staff should be relaxed in pleasant surroundings.
- The room for the presentation should be equipped with high technology and professional facilities.

C. Ecotourism in Thailand.

You are an American. You are planning a trip to Thailand. You are making a call at a traveling agency for information. You need to know about the prices, the type of transport, and so forth. In making a call, you will need to identify:

- Who you are/where you are from.
- Your interest in visiting Thailand concerning areas: activities, health, food, traveling places, entertainment, and business.
- The length of time you need to spend in Thailand
- Types of accommodation and transportation.
- Expense and cost.
- Weather.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ง

แผนการสอนการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

Lesson Plan 1

Hotel Restaurant

Subject: English for Hotel and Tourism HT.307.

Class: 2nd year students

Time: 9 periods

Terminal objective:

- 1.) Students will be able to make an oral presentation about the hotel restaurant.
- 2.) Students will be able to take note, summarize and discuss the information after presentation.

Enabling objectives: Students will be able to:

- 1.) tell background knowledge by answering some questions about a hotel restaurant.
- 2.) discuss and complete the tasks.
- 3.) present in a group of the chosen topic of how to prepare and make a dish.
- 4.) write a reflection on how they experience from the class presentation and the filed trip.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

1st-3rd period**Task***Pre-Task:*

- 1.) The teacher greets the students and informs them the terminal objective and overall processes.
- 2.) The teacher lets students tell what they know about the hotel restaurant. (They can tell in Thai and English)
- 3.) The teacher shows pictures of the three restaurants and asks students some questions from the pictures. (Handout 1)
  - Which restaurant would you like to go?
  - Why do you need to go? Why would you like to go?
  - Which restaurant can you find in a hotel?
- 4.) Then, the teacher asks them to have a look at the words in the box and makes sure they understand them all.

small	large	beautiful	old	traditional
comfortable	new	packed	cozy	modern

- 5.) The teacher divides students into 3 groups and tells them they're going to need these words to describe and compare the three restaurants from the pictures.
- 6.) Each group has to come up with at least 3 sentences comparing that restaurant to the other two so that each group produces a list of comparisons.
- 7.) The teacher lets students make a decision which restaurant they would like to go and give reasons for the choice by using their list of comparison for that purpose.
- 8.) After that, the teacher lets students have a look at the words in the box and lets them work in a small group to complete each section of the restaurant.(Handout 2)
- 9.) Then, the teacher shows pictures of tableware for lunch and dinner, and asks questions about what they know or experience from the table set.

(Handout 3)

- Where can you find the set of tableware for lunch and dinner?
- Do you know the function of each item?

10.)The teacher lets student match the words in the box to the pictures. (students are allowed to use a dictionary if necessary) Then, teacher asks them to practice saying the words.

11.)The teacher asks students to work in a group to produce a list of compound nouns from the words they already know.

Making Compound Nouns

Compound nouns are nouns which are formed by putting two or more nouns together. The first or two nouns act as adjectives, modify the last noun. It can be noun and noun are putting together and become as a new word.

N. + N.

water glass = a glass that used to contain the water.

N. + N.

fish knife = a knife that used to cut the fish.

Adj. + N.

A broken glass = a glass that is broken.

12.)After that, students are going to hear a description of how items are laid out on a breakfast tray. Then, the teacher asks them to draw the items on a tray while they listen to the tape and lets them compare their drawing to pairs.

13.)The teachers asks somebody to draw his/her tray on the board in order to check it.

14.) Students work in pairs, sitting back to back with their partners. Each of them will draw a breakfast tray without letting their partner see. Each pair will take turn to describe their drawing to their partners.

Student A: Where are you going to put the soup spoon?

Student B: I'm going to put the soup spoon next to the napkin, in the middle of the tray.

15.) The teacher divides the class into two teams, A and B. Teacher asks a member of team A to leave the classroom. One member of team B lays the table for dinner while every member of team A memorizes the position of the objects. After that, team B clears the table. The member of team A comes back in and the other members of the A have to describe the position of the objects as fast as possible. The teams exchange roles. The fastest team wins.

16.) Next, the teacher introduces the next exercise by asking students what they had for breakfast that morning. The teacher may ask whether they know what a continental breakfast is, and how it is different from a UK breakfast. Then teacher gives them another exercise. (Handout 4)

17.) Students match the names with the items in the pictures. The teacher will ask students that some ingredients may belong to both types of breakfast.

18.) The teacher asks students to think of definitions of dishes that would appear in a menu in Thailand.

For example: Tom Yum Kung

Teacher : What is Tom Yum Kung?

What are the ingredients in?

What are they so called?

Which animal or vegetable is used?

19.) The teacher introduces an exercise by asking students what they would do if a guest asks them to classify the ingredients and preparation of a certain dish.

Name of dish		boiled			
		fried			
It	is made of	marinated	ingredients	served with	kind of dish/beverage
		baked			
		raw			

For example; “*Tom Yum Kung*”

It’s made of boiled coconut milk, with chilies, tomatoes, bergamot leaves and shrimps served with rice.

20.)Students work in pairs and use the table from the exercise to produce a description of the dish listed. (Handout 5)

21.)After that, the teacher shows the “Scallops in Mornay Sauce” recipe and asks students some questions.

- Have you ever tried scallops?
- Do you know how to prepare the dish?

22.)Next, the teacher will let students to complete the recipe form Rosa’s cookery book by letting them working in small group. Students who finish the exercise first will compare their answer with those another group.

Then, the teacher teaches new vocabulary form the reading passage by letting students predict the meaning from the context (Handout 6)

For example:

Mashed potato is.....

23.)Before the teacher divides students to work in a group, teacher lets students practice the verbs of preparation by matching the pictures with the verbs of preparation from the box (Handout 7) and complete the orders of instruction.

(Handout 8)

Task- Cycle:

24.)The teacher divides students into 5 groups, announcing that students are invited to prepare a recipe from the given topic by a Thai television channel. Each group will have to present a dish with the topic provided.

Task: work in group of five to conduct a role play of “**How to make a Dish**” each group need to use the following topics :

Group one: American Breakfast,

Group two: salad cheese burger and chips,

Group three: Paneang curry and rice,

Group four: spaghetti and soup,

Group five: Pad Thai and coconut juice.

25.) Teacher gives and explains the model sheet for the class presentation) students need to use the form (Handout 9)

- introduce themselves (say who they are, where they are from)
- explain what they are going to prepare
- Say where the dish come from and why it is special
- List what they are going to use (ingredients, utensils)
- Explain how to make a dish
- Say good bye.

26.)Before the presentation, the teacher provides students the presentation form.

(Handout 10) After that, each group will prepare how to make a dish and present their production in front of the class.

4th- 5th Periods

Language Focus and Reflection Stage

27.)The teacher reviews each activity with the class and bring other useful words phrases and patterns to keep students’ attention.

28.) Students investigate the language features of this lesson and prepare to write a reflection from the presentation of “How to Make a Dish”

29.) Teacher helps students to check the comprehensive of language use.

30.) After the presentation, the teacher revises the student about a good presentation.

Students discuss about the characteristics of good presentation and presenter of each group.

31.) Individually, students will write a reflection of what they have learned from the class presentation. The teacher prepares some questions for the reflective writing.

(Handout 11)

- What is your title?
- What is your responsibility for the presentation?
- Is there any problem when you prepare the presentation?
- What are the difficulties do you have when you deal with presentation?
- How do you feel about your group presentation?

6th-7th Periods

Experience stage:

32.) The teacher asks students about a hotel restaurant they have known.

- Have you ever visited (Name of a hotel restaurant)?
- Who has experiences working in a hotel restaurant or in a restaurant?
- Do you think what information that you will get when you visit there?

33.) The teacher announces about the field trip that students will have to go for the

observation. The teacher gives and explains the observation sheet of the field trip for taking notes during the field trip. (Handout 12)

34.) Each group takes notes what they will have to interview by using guiding

questions. The guiding questions include, location, name of the place, menu, restaurant management, how to deal with complaints and problems.

Then, each group has to write a plan for and oral presentation and hands it in the teacher before next period.

8th - 9th Periods**Reflection Stage**

- 28.) Each group presents in front of class about places they go for the observation and tells the advantages and disadvantages from the information they have observed.
- 29.) Whole class identify and give opinions from the filed trip.
- 30.) The teacher and students help one another to gather over all picture of presentation from the field trip that they have experienced. The good points of the filed trip and interview.
- 31.) Each student gives a conclusion by writing a reflection individually about their experiences from the filed trip. (Handout 13)

Evaluation

1. Telling background knowledge and answering questions about hotel restaurant.
2. Discussion and the exercises from the handouts.
3. Class Presentation form the given topic "How to Make a Dish"
4. Writing reflection.(2 pieces)
5. Students' oral presentation from the filed trip.

Teaching-aids

1. Pictures
2. Handouts
3. Authentic Material, a tableware set
4. Tape script and cassette player

Handout 1. Describing Hotel Restaurants.

Look at the pictures below. Tell what you know about these restaurants.

a.).....

b.).....

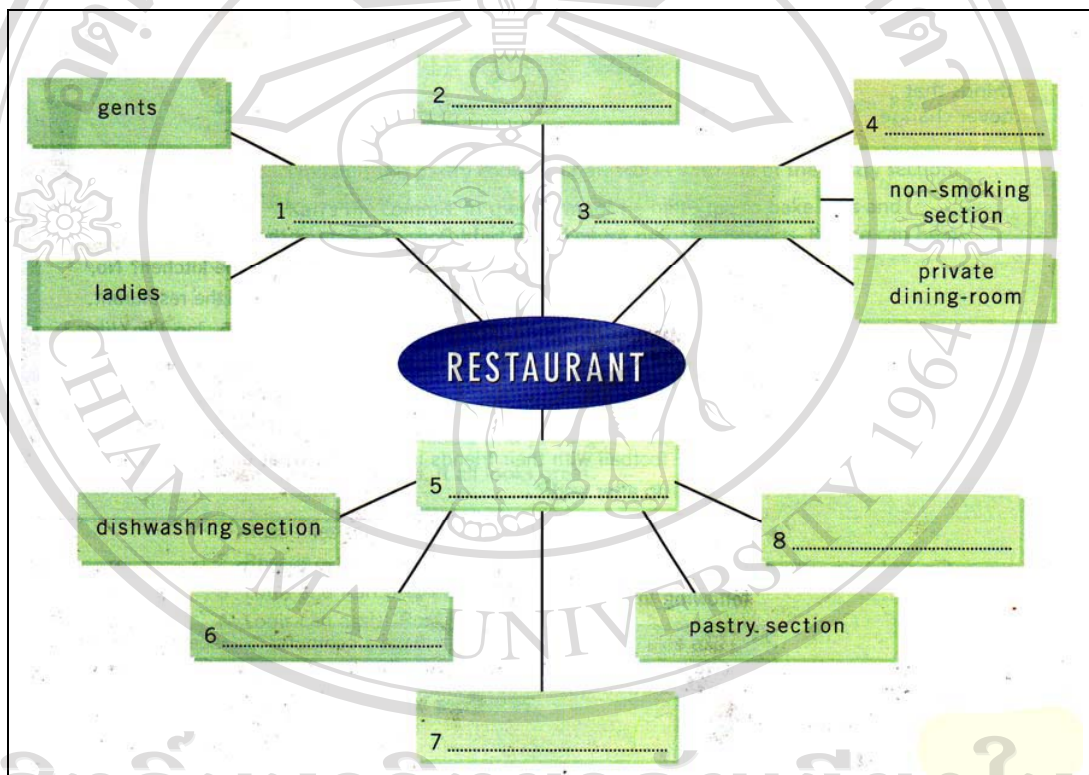

c.).....

Handout 2

A Restaurant Section: Complete the identified diagram of the restaurant section. Use words in the box to help you

Smoking section	kitchen fish section	dinning room
cloakroom	sauce section	meat section

Normally, a hotel restaurant can be divided into .....parts, toilets, cloakroom, ..., and kitchen. Toilets can be classified into..... sections, gentlemen and..... Cloakroom is the only section that cannot be separated. However, the dinning room can be classified into three sections as ....., non smoking section, and private dinning room. And,..... can be classified into four sections. There are,....., sauce sectionpastry section, and .....

Handout 3.

Tableware for Lunch and Dinner.

A: Match the words in the box below.

Salt/paper pot	dinner plate	ashtray	fork	napkin	knife	slip cloth
Side plate	sour soup	glass	table cloth	dessert spoon	soup bowl	

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

1.)	7.) .....
2.)	8.) .....
3.)	9.) .....
4.)	10.) .....
5.)	11.) .....
6.)	12.) .....

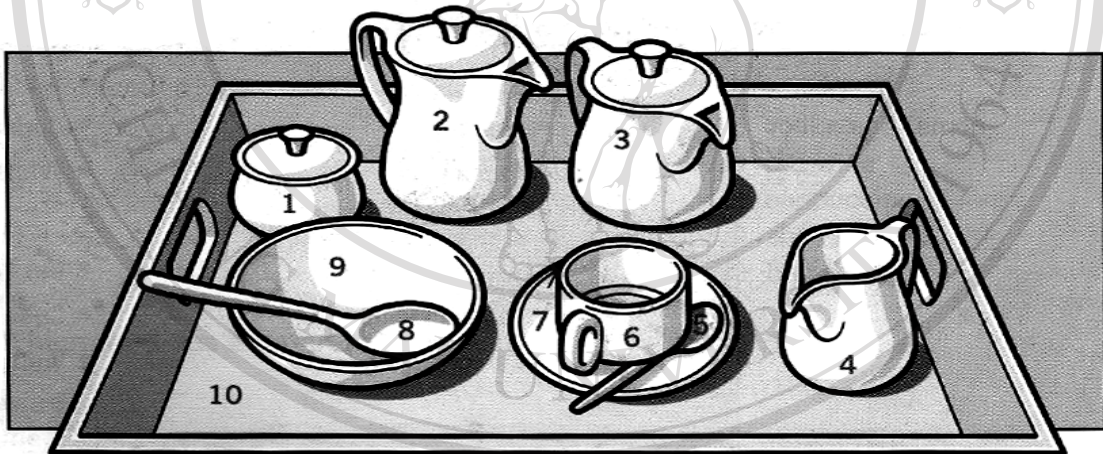

Handout 3. (continued)

Tableware for Breakfast.

Match the words in the box below.

Tea pot	saucer	sugar pot	coffee	pot tray
Milk jug	cup	cereal bowl	teaspoon	dessert spoon

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

1.)	6.) .....
2.)	7.) .....
3.)	8.) .....
4.)	9.) .....
5.)	10.) .....

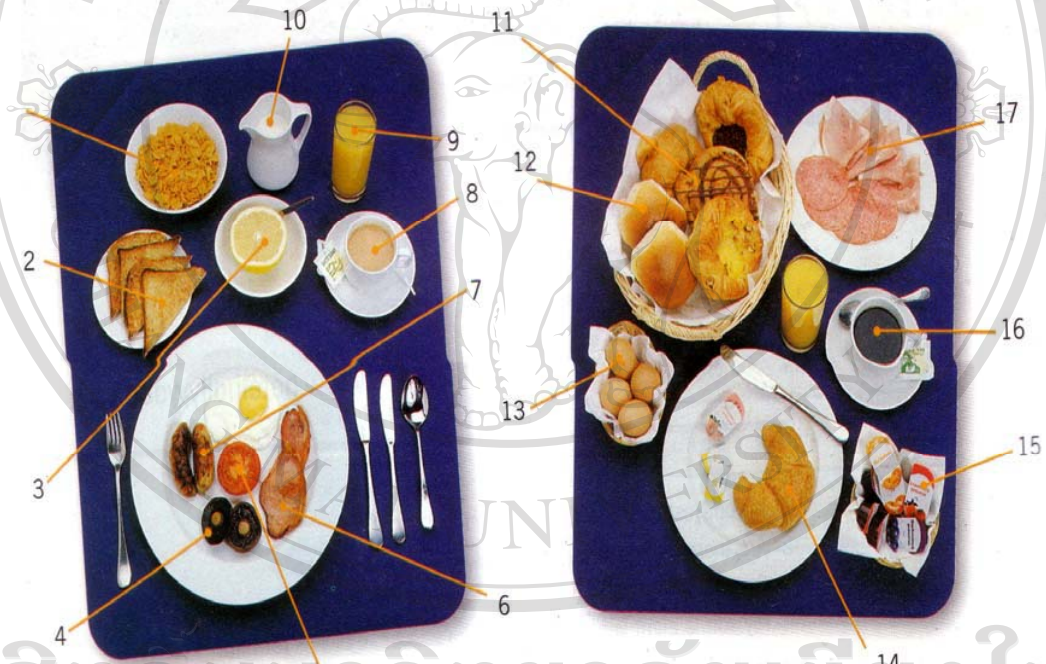
B: Find the compound noun from the words given.

Example : water glass, wine glass.....

Handout 4.

Look at the traditional UK and Continental breakfasts below. Match the name to the pictures.

milk	croissant	coffee	jam	eggs	pastries	mushroom	fruit juice
bacon	cold meat	grapefruit	toast	cereals	tea	sausage	tomato
rolls							

Find out what your partner has for breakfast.

A: (Name) What do you normally have for breakfast?

How do you like your breakfast?

answer.....

.....

.....

Handout 5.

Look at this sentence and the information in the box.

Name of dish	is made of	Boiled	ingredients	Served with	Kind of dish/beverage
It		Fried			
		Marinated			
		raw			

Now use the information to describe the following dishes.

1.) Scallops in mornay sauce

It's made of boiled scallops served with mornay sauce. The mornay sauce is made of butter, cream, salt and pepper.

2.) Green lasagna with three-chess sauce.

.....
 .....

3.) Fresh sea food paella.

.....
 .....

4.) Casablanca couscous with lamb.

.....
 .....

5.) Warm salad with goats' chesse and crispy bacon.

.....
 .....

Find your own dish

1.) (Name of dish).....

(description).....

.....

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

Handout 6.

In a small group:

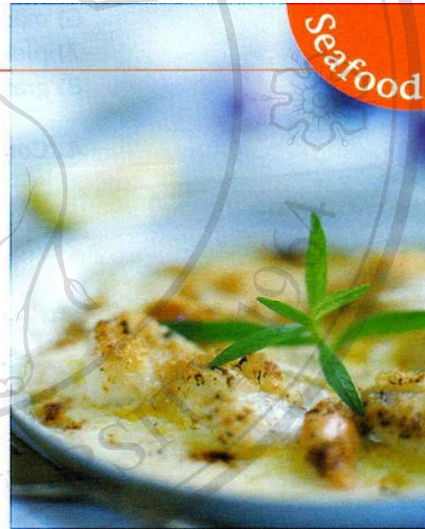
A: Complete the recipe from Rosa's Cookery book with the words in the box.

Parmesan	cooked	pepper	potato	scallop
Salamander		parsley		sauce

Scallops in mornay sauce

Ingredients

- 1 kg mashed potatoes
- 75 g butter
- 600 ml mornay sauce
- 20 cooked scallops
- 50 g grated Parmesan cheese
- fresh parsley

Instructions

Prepare the mornay .....¹ *sauce* .....: take 500 ml hot béchamel, add 50 g butter, 100 ml cream and salt and .....². Butter the .....³ shells and decorate the edges with mashed .....⁴. Sprinkle with melted butter. Slice the .....⁵ scallops. Pour a little of the mornay sauce into the bottom of the shells. Place the sliced scallops on top of the sauce. Cover with more mornay sauce. Sprinkle with grated .....⁶ cheese and melted butter. Gratinate under a .....⁷ grill. Serve with fresh .....⁸.

ลิขสิทธิ์ محفوظةโดย Chiang Mai University
 All rights reserved

B: Can you find verbs of preparation? What are they?

.....
 .....

Handout 7.

Verbs of Preparation.

Match the pictures with the verbs of preparation in the box.

1.) butter	2.) grate	3.) mash	4.) marinate	5.) pour	6.) slice
7.) sprinkle	8.) pick	9.) stir	10.) peel	11.) cut	12.) strain
13.)bake	14.) whip	15.) grate	16.) serve	17.) skim	18.) mix

Note:.....
 .....

Handout 8.

Look at the instruction for making a Bloody Mary. Underline the words which are used to put the instruction in a clear order.

Bloody Mary

INGREDIENTS

3 tbsp vodka, 20 cl tomato juice, a dash of lemon juice, 2 or 3 drops of Worcestershire sauce, 2 or 3 drops Tabasco, pepper, salt, celery salt, celery stick

PREPARATION

First, put ice in a tall glass. Then add the Worcestershire sauce, the Tabasco, pepper, salt and celery salt. Next, fill the glass with the vodka and the tomato juice. Finally, stir and garnish with the celery stick.

[COCKTAILS]

Gin Fizz

INGREDIENTS

3 tbsp gin, 1 tsp of sugar, the juice of half a lemon, a splash of soda, maraschino cherry, ice

PREPARATION

.....¹ put ice in a tall glass.
 .....² add the gin and the sugar.
 .....³ mix it with the juice of half a lemon and the soda. ....⁴ serve it with a maraschino cherry.

[COCKTAILS]

Handout 8. (continued)

Put the sentence in the correct order to complete the instructions.

Mojito juice the sugar. Then Add the ice, the rum and a splash/with a fresh mint spring./
First, mix the mint/ of soda. Finally, garnish/ leaves with a dash of lime.

.....
.....
.....

Margarita garnish with the lime zest./ with ice. Next, strain to serve in/ Finally, mix
the tequila, a Cointreau and the / a salt- rimmed glass. Finally, / lime juice Shake

.....
.....
.....

San Francisco shaker and shake with ice. Then strain into / juices and the grenadine
into a cocktail / a sugar – rimmed glass. Don't add / First, pour all the /
the soda until the end.

.....
.....
.....

Orange Juice

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

.....
.....

Handout 9. “My Dish”

Role Play: Work in groups. You are invited to prepare a traditional recipe by a Thai television channel. Plan your recipe and present it to the class. (15mins/group)

Remember to:

- introduce themselves (say who they are, where they are from)
- explain what they are going to prepare
- Say where the dish come from and why it is special
- List what they are going to use (ingredients, utensils)
- Explain how to make a dish
- Say good bye.

Role Model:

Good morning. **My name is**.....

I'm the youngest chef at the Restaurant in Ghent, Belgium.

I'm going to prepare a traditional dish from my country for you.

My dish is Paling in't Groen, which is Dutch for eel in green sauce. The eel we need for this dish is not sea eel but river eel. River eels are young eels (between two and ten years old). They are freshwater fish. When they are adults, they go to the sea. They are then called sea eels. To prepare this dish, I'm going to use a casserole and a saucepan, as well as a wooden spoon and a knife.

The ingredients I'm going to need are:

- 1 kg river eel
- 100 g butter
- 250 g chard
- 250 g spinach
- 1/3 l white wine
- thyme, bay leaf, parsley, sage and tarragon
- salt and pepper
- 2 egg yolks
- juice of 1 lemon

First, cut the eels into pieces of about 10 cm. Melt the butter in the casserole and fry the eel. Chop the chard and the spinach and add them to the fish in the casserole. Let it stew

for a few minutes. **Second**, pour the wine over the fish and the vegetables, and add the salt, pepper, thyme, bay leaf, parsley, sage and tarragon. Let it simmer for about 30 minutes.

Then, take the eel out of the casserole and set it aside. Now thicken the sauce with the two egg yolks, using the wooden spoon to stir it. Add the lemon juice. **Finally**, pour the sauce over the eel and the dish is ready for serving.

It's an easy dish to prepare, and it's really delicious. Serve it for a special dinner with a dry white wine and your dinner will be a real success!

Handout 10.

Useful Language for Presentation.

Beginning:

(Formal Situation) Good morning/afternoon Ladies and Gentlemen. Let me introduce myself to you my name is.....

Good morning /afternoon / Hello/ Hi every one. I'm.....

Expressing purposes:

(Formal Situation) My purpose / objective / aim is.....

Today, I would like to present/talk about.....

What I would like to do this morning is...../I'm here today to.....

Length:

The presentation/ my presentation will take/last about.....minutes.

Sign position:

I would divide the topic into 4 main parts: Firstly,.....

Let me begin with/start with/.....Firstly, I'd like to talk about.....

Then,/Secondly, I will talk about.....

Thirdly,.....

Finally, ...

Ending:

Let me conclude that.....In conclusion, ...

For all of these reasons.....

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

Inviting questions:

Do you have any questions? If anyone has any questions, please feel free to interrupt any time. If you have any questions, please feel free to ask me.

Handout 10 (continued)

Language for Presentation

Prepare and organize the language to make it easy for your audience to follow and take note.

1.) Greeting

.....

2.) Introduce yourself (your group)

.....

.....

3.) What your topic is about?

.....

.....

.....

.....

.....

4.) Details:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.) Summary and Ending.

.....

.....

.....

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

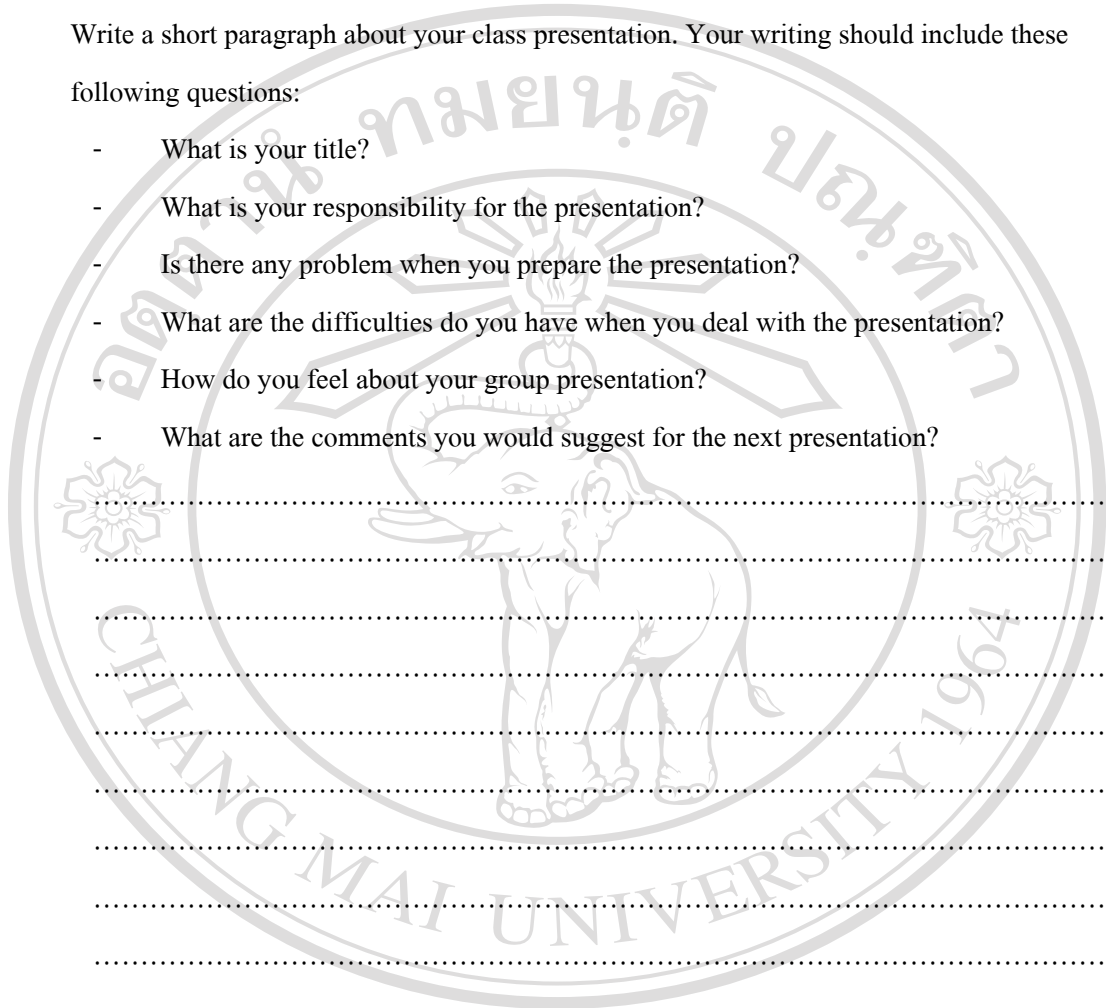
All rights reserved

Handout 11.

Writing Reflection: Class Presentation.

Write a short paragraph about your class presentation. Your writing should include these following questions:

- What is your title?
- What is your responsibility for the presentation?
- Is there any problem when you prepare the presentation?
- What are the difficulties do you have when you deal with the presentation?
- How do you feel about your group presentation?
- What are the comments you would suggest for the next presentation?

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

Handout 12.

Filed Trip Observation Sheet

Name:.....

Place to observe:.....

Date:.....

Time:.....

Before Having a Filed Trip

- 1.) What's your location?
- 2.) Why do you choose to observe the location?
- 3.) What do you expect to see when you go to the hotel restaurant?

While Having Filed Trip

- 4.) Who is the interviewee? What is his/her position?(choose at least 2 positions)
- 5.) Which is you interested in the most in the hotel restaurant? Why?
  - 5.1) How many workers are there in the hotel restaurant?
  - 5.2) What is the position of each person?
  - 5.3) What are their responsibility? What does each person responsible for?
  - 5.4) What are the benefits when they work in the restaurant?
  - 5.5) What are the problems during the work place? How do they solve the problems?

After Having Filed Trip

- 6.) What do you learn after having the filed trip?
- 7.) Do you have any difficulties to do the activity?
- 8.) In overall, how do you feel about the interview? Do you like this activity or not?

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

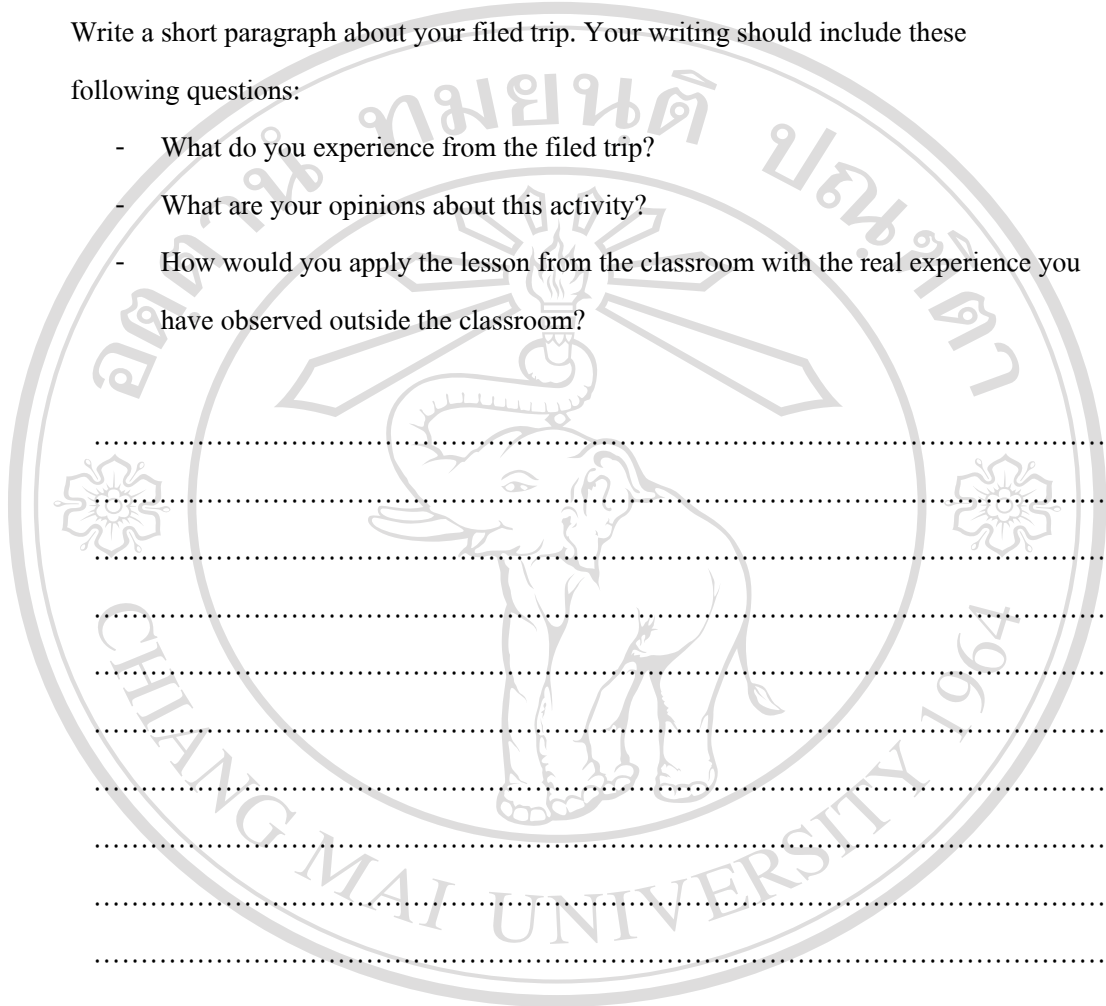

Hand out 13.

Reflection of having a filed trip

Write a short paragraph about your filed trip. Your writing should include these following questions:

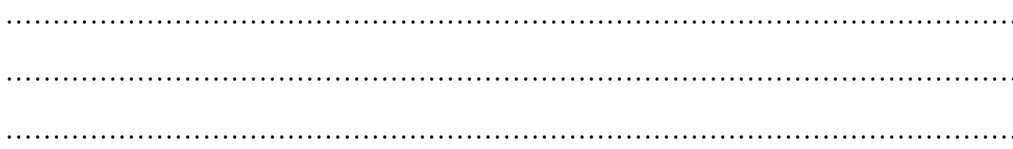
- What do you experience from the filed trip?
- What are your opinions about this activity?
- How would you apply the lesson from the classroom with the real experience you have observed outside the classroom?

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก จ

รายละเอียดของคะแนนจากการวัดความเชื่อมั่นในตนเอง

ตาราง 5 แสดงผลคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
มุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

เลขที่	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		เลขที่	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง	
	รวม	เฉลี่ย	รวม	เฉลี่ย		รวม	เฉลี่ย	รวม	เฉลี่ย
1	71	3.55	82	4.10	17	66	3.30	85	4.25
2	72	3.60	75	3.75	18	61	3.05	77	3.85
3	68	3.40	75	3.75	19	65	3.25	78	3.90
4	76	3.80	84	4.20	20	69	3.45	80	4.00
5	79	3.95	81	4.05	21	68	3.40	73	3.65
6	69	3.45	85	4.25	22	56	2.80	79	3.95
7	57	2.85	77	3.85	23	64	3.20	77	3.85
8	70	3.50	76	3.80	24	65	3.25	75	3.75
9	65	3.25	84	4.20	24	74	3.70	69	3.45
10	72	3.60	77	3.85	26	63	3.15	78	3.90
11	70	3.50	78	3.90	27	60	3.00	81	4.05
12	65	3.25	72	3.60	28	69	3.45	68	3.40
13	56	2.80	74	3.70	29	66	3.30	74	3.70
14	77	3.85	78	3.90	30	61	3.05	70	3.50
15	68	3.40	87	4.35	31	61	3.05	74	3.70
16	71	3.55	81	4.05					

ภาคผนวก ฉ

รายละเอียดของคะแนนจากการทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

ตาราง 6 แสดงผลคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้
โดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์

เลขที่	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	เลขที่	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง
1	11	18	17	9	20
2	12	17	18	11	18
3	13	19	19	12	18
4	14	22	20	7	17
5	13	18	21	12	17
6	9	19	22	12	18
7	10	18	23	12	18
8	11	18	24	10	19
9	12	20	24	12	19
10	15	24	26	10	18
11	15	23	27	13	23
12	11	18	28	10	18
13	10	18	29	11	18
14	17	24	30	11	18
15	11	19	31	11	18
16	9	17			

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล นายไชยยันต์ โตเทศ

วัน เดือน ปีเกิด 3 ตุลาคม 2520

ที่อยู่ปัจจุบัน 160 ถนนแก้ววรุฑ์ ตำบลวัดเกต อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50000

ประวัติการศึกษา สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยพายัพ ปีการศึกษา 2543

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved